

Say Say Kiều Thê

Contents

Say Say Kiều Thê	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	47
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53

Say Say Kiều Thê

Giới thiệu

Lần đầu tiên gặp mặt, nàng đã uống say mềm. Lần thứ hai gặp mặt, hấn đối với nàng đã sinh lòng b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/say-say-kiieu-the>

1. Chương 1

Có một nơi mà người người đều nhắc đến, nhìn tổng thể mà nói nơi này có thể liên thông dễ dàng với cả tám phương trên đường bộ, ngoài ra còn thuận lợi buôn bán cả đường thủy, là một nơi đất lành chim đậu, thịnh vượng phát đạt. Đó chính là Lạc Thành.

Bất kể nơi nào có người thì đều có truyện xưa tích cũ lưu truyền, trong Lạc Thành có ngàn ngàn vạn vạn người sinh sống, tự nhiên cũng có cả ngàn vạn giai thoại. Nhưng chúng ta hôm nay không nói một ngàn, không nói một vạn, chỉ nói đến một trong số đó để giải khuây cho các chư vị nơi đây...

Con đường Bắc Đại ở Lạc Thành này là nơi tám phương tới lui mua bán tấp nập, hàng hóa của cải được vận chuyển tiêu thụ cực nhanh, giá đất ở đây cũng thuộc loại mắc nhất. Có thể nói dù ngàn vàng cũng khó cầu được một nơi tốt như ở đây. Mọi người đều hiểu rõ nếu trên đường Bắc Đại có thể mở một quán rượu, thì chủ nhân nơi ấy phải có một thực lực kinh tế rất vững mạnh.

Lúc này ở Bắc Đại, từ bên trong một cửa hàng có 5-6 người bước ra, cửa hàng này được một thương nhân nào đó mua liền hai gian mặt tiền rộng và đang cho tu sửa. Những người vừa bước ra trông có vẻ đặc biệt làm mọi người phải chú ý. Bọn họ dù đang mặc y phục của Trung Nguyên nhưng vóc người so với nam tử bình thường ở Trung Nguyên thì cao hơn rất nhiều, mà trong đó kẻ cầm đầu càng làm cho người khác chú ý. Trông hắn tuổi còn rất trẻ, thân mặc một bộ trường bào màu đen loại thượng hạng, ngũ quan đoan chánh, đôi mắt xanh thẫm như biển. Tuy chỉ tự nhiên đi đi lại lại, nhưng tinh quang trong ánh mắt không ngừng phát ra bốn phía, cơ trí sáng suốt khác thường, và nhờ vào vóc người cao ráo, cho nên từ hắn toát ra một vẻ oai phong凛冽. Đi được một đoạn, hắn nghiêng đầu về phía người bên cạnh hỏi, “Tứ ca đã đi đâu?” Hắn phát âm rõ từng chữ hết sức lưu loát, âm điệu hoàn toàn không khác gì so với người Trung Nguyên.

Người bên cạnh vừa nghe hắn nói xong thì ngậm miệng dứt quãng trả lời, trong giọng nói có chút sắc thái như người ngoại tộc, “Tứ gia... Tứ gia vừa chuyển hàng xong liền đi ra ngoài, ngài nói đã nhịn liền nhiều ngày, hôm nay nhất định phải ra ngoài uống mấy chén cho đã. Đại đương gia, những lời này nói ra thật không tự nhiên, có thể hay không không nói?” Kẻ hạ nhân nói càng về sau càng khó khăn, sau đó câu cuối đã chốt lại bằng thứ tiếng ngoại lai.

Phong Chính nghe như vậy khẽ mỉm cười nói, “Cái này tất nhiên là không thể được, chúng ta đến Trung Nguyên là để cùng người Trung Nguyên làm ăn, dĩ nhiên là phải nói tiếng Trung Nguyên rồi. Tứ ca có nói hắn đi đâu không?”

“Dạ có, ngài nói là đi cái chỗ gì gọi là Túy Bát Tiên.” Một tên râu ria xồm xoàm từ phía sau chen lên nói. Hắn nói chuyện so với người trước thì khá hơn rất nhiều nhưng giọng nói vẫn mang theo chút ngoại âm.

Túy Bát Tiên, đây là từ lâu đứng nhất nhì ở Lạc Thành. Lỗ mũi của tứ ca thật linh a. Phong Chính bắt đắc dĩ cười một tiếng rồi nói, “Chúng ta cũng đến Túy Bát Tiên xem một chút, không thể để Tứ ca nhất thời ca hứng uống quá chén, say đến nỗi không biết đường trở về.”

“Ấn... đại ca râu dài, tửu lượng của người thật tốt quá a.” Trong tửu lầu Túy Bát Tiên, một mỹ thiếu niên quần áo sang trọng trên tay đang cầm một ly rượu, hướng nhìn người đối diện với ánh mắt đầy thán phục.

Kẻ ngồi đối diện vị huynh đệ Đại Hán kia, một tay đập bàn “Rầm” một tiếng, tay kia vừa rót rượu đổ vào trong miệng, hào khí mười phần, cười to sáng khoái, “Tiểu huynh đệ, cậu cũng không tồi a...nào có dám cùng ta đấu rượu không?”

Mỹ thiếu niên gương mặt đã hơi ửng hồng chệnh choáng, sau khi nghe lời này nhất thời đỏ bừng mặt, lên tiếng phản bác, “Đấu rượu? Đại ca râu dài, người nào dám liều mạng so tài uống rượu với người chứ, tửu lượng của ta chỉ xoàng thôi. Nhưng ta muốn đối chén lớn để uống vậy thì mới càng lợi hại.”

Hải Tứ Nhất vuốt vuốt cằm râu còn dính lại mấy giọt rượu, cười ha hả, “Tiểu huynh đệ, người đã say quá rồi. Người nhìn người đi, nói chuyện cũng đã khoác lác như thế rồi.”

Người thiếu niên nghe qua liền tỏ vẻ không vui, hấn rướn cổ, vỗ bàn một tiếng thật mạnh, “Tiểu nhị, tiểu nhị đâu, mau cho người mang đối chén lớn cho ta. Sẵn tiện mang thêm ra đây vài tỉnh rượu nữa.” Hấn la lối thật ồn ào, âm điệu cũng không nhỏ, người xung quanh nhìn bàn bọn họ cũng cảm thấy phấn khích, cùng nhau vây tụ lại xung quanh. Hải Tứ cũng không ngăn trở, ngược lại còn ngồi ở đó cười ha hả.

Mấy tĩnh rượu ngon lâu năm lần lượt được mang đặt lên bàn. Tiểu nhị nhanh tay xếp trước mặt hai người hai hàng chén lớn, còn làm luôn chuyện tốt chủ động giúp đỡ rót rượu ra chén. Hai người ngồi nghiêm chỉnh, mặt đối mặt, nín thở chờ đợi, tập trung tinh thần, không chút chớp mắt. Nhìn bộ dạng họ, tỷ như không phải đang muốn đấu rượu, mà đang đối mặt với một cuộc tranh tài hết sức nghiêm túc. Tiểu nhị đặt vào rượu đã rót xuống, từ từ quan sát hai đối thủ, rồi phát hiệu lệnh – “Bắt đầu.”

Sau tiếng hiệu lệnh, hai người đối diện nhau ngay lập tức bắt đầu thi nhau uống từng ly rượu xếp sẵn trên bàn. Người xem chung quanh mở to mắt đứng nhìn – nói dễ nghe một chút là họ đang uống rượu, khó nghe hơn là như hai kẻ nghiện rượu đang thi nhau nốc từng ly rượu. Từng chén này đến chén khác nhanh chóng bị uống vào bụng, hai người uống càng về sau càng nhanh đến nỗi không kiên nhẫn chờ người rót rượu mà ôm luôn cả vô ững ực từng ngụm. Ban đầu vì ngạc nhiên nên mọi người cứng lưỡi mở to mắt đứng nhìn, từ lâu yên lặng như tờ. Một hồi thần trí trở lại, họ lớn tiếng reo hò. Tiếng cổ vũ quả thật lớn đến nỗi người ở cách đó một con đường vẫn nghe được tiếng ừng họ reo vang như sấm.

Đoàn người của Đường Phong Chính đi tới Túy Bát Tiên, ba tầng trong ba tầng ngoài của tử lâu đã bị những người thích xem náo nhiệt vây quanh đầy nghẹt. Phong Chính dẫn đo muốn vào trong xem xét sự tình, bởi vì tuy hấn cao đến thế mà vẫn không thể thấy tới. Lúc này bên trong vừa vang lên một tiếng keng, tiếng reo hò không ngừng, làm cho lòng những kẻ đứng bên ngoài càng thêm ngứa ngáy, tức tối, cổ kiễng chân hơn nữa hi vọng mình có thể xem được gì đây.

Dựa vào trực giác, Phong Chính cảm nhận rằng cuộc náo động này khẳng định có quan hệ với Hải Tứ. Hấn khê cau mày vừa lợi dụng ưu điểm hình thể to cao của mình để chen lấn vào đám đông, miệng thì nói, “Làm phiền cho qua một chút.” Phong Chính đi tới được tầng trong cùng thì người hấn đã đầy mồ hôi. Lúc này, nhìn trên mặt đất chỉ toàn là những vỏ rượu rỗng đang nằm lẫn lốc hoặc bị úp ngược. Hải Tứ cùng mỹ thiếu niên kia, một người đang chụp lấy một vỏ rượu khác rồi cầm lên, người kia thì ngồi không nhúc nhích chăm chú quan sát đối phương. Nhìn dáng vẻ của họ, dường như không ai còn có thể uống nổi nữa, giờ đây họ chỉ còn thi đấu ý chí, xem ai thất bại ngã xuống trước. Hai người trong cuộc gây nên sự náo động này không hề có động tĩnh gì, làm cho những người vây bốn phía cũng nín thở hồi hộp.

Phong Chính vừa nhìn thấy tình hình, trong lòng thầm than một tiếng, miệng gọi lớn, “Tứ ca.”

Hải Tứ cố gắng quay đầu lại, dùng chút sức lực cuối cùng mở to đôi mắt, nhìn thẳng vào người đối diện một lúc, rồi đột nhiên cười lớn, “Phong lão đệ... Người đến rồi... Đến thật đúng lúc a...” Tiếng cười của hấn chưa dứt, thì thành một cái, cả người ngã bổ nhào lên mặt bàn, vỏ rượu trong tay cũng theo đó mà rớt xuống đất vỡ toang.

Mỹ thiếu niên cũng cao giọng, nở nụ cười, “Thua! Người thua rồi!”. Nói xong thì bản thân cũng ngã nhào về phía trước.

Phong Chính thở dài lắc đầu, đang định tiến lên. Trong đám người xem vây quanh đột nhiên đổi lên một trận xôn xao, một đám nữ nhân bất ngờ ở đâu tiến vào, rất nhanh mang mỹ thiếu niên ra ngoài. Phong Chính cùng thủ hạ cũng nhân cơ hội này mà chen vào trong, hấn liền phân phó thuộc hạ mượn một chiếc kiệu để khiêng Hải Tứ về, còn mình đi tính tiền, Hồi ra mới biết đã có người thanh toán chu toàn. Phong Chính còn muốn hỏi chương quỹ mỹ thiếu niên kia là công tử nhà ai. Vừa lúc đó bọn thuộc hạ đến bẩm báo đã thu xếp kiệu mang Hải Tứ, hấn quyết định không cần hỏi nữa, liền rời đi. Đám người xem còn lưu lại trong tử lâu vẫn đang bàn tán không dứt, tin tưởng rằng chuyện thi thố kia sẽ nhanh chóng lan truyền khắp các đường lớn ngõ nhỏ ở Lạc Thành, trở thành một đề tài mới ọi người trà dư tửu hậu.

Nắm thoải mái trên chiếc giường mềm mại, Thanh Loan cố tránh để khỏi phải trở mình, ý thức mơ hồ suy nghĩ: trời ạ, đây là cái cảm giác gì thế, mí mắt thì muốn nhắm nghiền đến chết, nhưng con ngươi thì lại đau nhức khôn cùng... Không biết nếu mở to mắt thì có khá hơn một chút... Nghĩ như vậy, Loan Loan cố gắng mở to mắt. Vừa nhìn thấy cảnh vật trước mắt, đầu óc u mê của nàng lập tức tỉnh táo, nàng liền vội nhảy xuống giường, sợ hãi la lên một tiếng, “Cha...”

Lâm lão gia nghiêm mặt ngồi bên bàn, tức giận đến nỗi râu tóc đều dựng đứng lên, liền quở trách Loan Loan, “Người tự nhìn người xem, thân là một nữ hài tử, đường đường là Lâm gia đại tiểu thư, hết lần này đến lần khác đều đi uống rượu. Uống thôi cũng đã đành, đằng này còn không biết trời cao đất rộng, cùng với người ta đấu rượu nữa. Nếu không phải mẹ ngươi phát hiện ngươi lén chạy ra ngoài, mới lập tức phái

người đi tìm, thì lúc người uống rượu say đến nỗi cả Đông Tây Nam Bắc cũng không phân rõ hình dáng, ta nghĩ người có bị người khác mua đi thì vẫn vô tri vô giác mà thôi.”

Lâm lão gia lửa giận ngút trời, Loan Loan ngồi bên ủ rũ cụp đầu không dám lên tiếng. Lâm lão gia dạy dỗ nữ nhi một hồi lâu mới dừng lại uống ngụm trà lấy lại tiếng, sau đó nặng nề phán ra một câu, “Người hãy tự kiểm điểm lại cho tốt đi.” Loan Loan thở dài một tiếng, “Ân,” vừa mới ngã lưng xuống một chút, chưa kịp nhắm mắt lại, thì Lâm lão gia đã trở lại, Loan Loan vội vàng đứng lên.

Lâm lão gia mặt hầm hầm nói, “Nghe đây, kể từ hôm nay người bị cấm túc, ngày nào người tự biết hối lỗi thì mới có thể ra khỏi Lâm phủ.” Loan Loan hít sâu một hơi, không khỏi kinh hô lên, nhưng chưa kịp nói lời nào thì Lâm lão gia đã xoay người bỏ đi.

Ở thương giới, không biết từ đâu đã lập nên một quy định bất thành văn, phàm là bất kì người nào mới vào Lạc Thành buôn bán, muốn ở lại đây phát triển thương nghiệp cho phát đạt, thì đều phải đi bái kiến Lạc thành Lâm gia. Không phải vì Lâm gia ở Lạc thành này lấy thế hiếp người, mà là tất cả mọi người đều xem Lâm gia như một “gốc đại thụ” mấy đời gia truyền, nếu kính trọng thì sau này sẽ được giúp đỡ tiếp ứng. Tổ tiên Lâm gia ở Lạc thành lập nghiệp lâu đời, kinh doanh buôn bán qua đủ các loại mặt hàng. Đến đời Lâm lão gia, Lâm gia đã là thương nghiệp lớn ở một phương, so với thương nhân đồng lứa, thì ông là một người khó lường, ông đồng thời cũng sinh được 4 vị công tử hoàn toàn tài giỏi, cho nên đã đem địa vị của Lâm gia ở thương giới nâng lên không ít.

Bận rộn hết mấy ngày, mắt thấy phần lớn các vấn đề của cửa hàng đều được hoàn thành như mong muốn, Phong Chính cùng Tứ Hải liền khởi hành đến Lâm gia bái kiến một chuyến. Hai người vừa đi tới bức tường phía ngoài Lâm phủ, trên đầu đột nhiên vang lên một tiếng người la lớn. Dựa vào bản năng, Phong Chính cùng Tứ Hải không kịp dõ liền né sang một bên ngay, sau đó liền nhìn thấy ngay một người đang ngã lộn trên mặt đất, rơi xuống mạnh như vậy thì cả Tứ Hải vốn tự nhận da thịt dày mà còn cảm thấy đau đớn thay người kia.

Người nọ sau khi rớt xuống, vẫn nằm im trên mặt đất không tiếng động, mặt úp xuống. Hải Tứ vừa định tới xem, thì đã nghe một tiếng hừ, khẽ lắc lắc động dậy tỉnh lại. Hải Tứ Nhất quan sát rồi đột nhiên trở nên vui vẻ. Đây không phải là tiểu huynh đệ ngày đó cùng hấn đấu rượu sao? Minh vẫn còn đang hối hận đã không hỏi hấn tên gì, nhà ở đâu, thì hấn đã từ trên trời rơi xuống.

“Đại ca râu dài.” Loan Loan tuy rằng bị rơi đau đến thất điên bát đảo, nhe răng trợn mắt, nhưng liếc qua một cái đã nhận ra ngay Hải Tứ (trong lúc nàng hoàn toàn không để ý đến Phong Chính – đây là lời tác giả, không phải lời Vivi =)) - người có tửu lượng tốt như vậy thì làm sao nàng có thể quên được.

Hải Tứ đang vui cười hơn hở chuẩn bị đáp lời, thì phía trước đột nhiên truyền đến một âm thanh xôn xao, Loan Loan vừa nghe đã cuống quýt nói, “Đại ca râu dài, chúng ta hẹn ngày khác tái ngộ, ta còn có việc, ta phải đi trước.” Nói xong, nhanh như chớp đã chạy đi.

2. Chương 2

Hải Tứ vẫn còn đang mê muội, thì từ phía trước đã thấy một nhóm người có cả nam lẫn nữ đang vội vàng chạy tới, họ thấy Phong Chính và Hải Tứ thì dừng lại hỏi, “Hai vị đại ca có thấy xung quanh đây có người nào từ bên trong nhảy ra ngoài không?” Phong Chính gật đầu, chỉ tay về hướng Loan Loan đã chạy nói, “Ân, thấy. Đã chạy về hướng bên kia.” Đám người kia rồi rít cảm ơn hấn, rồi nhanh chóng vội vã chạy đi.

Thấy bọn họ đã đi khá xa, Hải Tứ oán trách, “Phong lão đệ, sao người lại nói cho bọn họ biết chứ. Người xem bọn họ có nhiều người như vậy, nếu bọn họ thật sự đuổi kịp tiểu huynh đệ kia, thì hấn chắc chắn sẽ thiệt thòi.”

Phong Chính lắc đầu nói, “Tứ ca, người không cảm thấy thân phận của hấn thật khả nghi sao? Ngày đó ở tửu lâu nhìn thấy hấn, y phục hấn mặc trên người giá trị thật không rẻ, hôm nay lại mặc trang phục bình thường như những gã sai vặt, hơn nữa hấn từ tường của Lâm phủ mà nhảy ra ngoài. Đã lâu đã nghe tiếng

Lâm gia có 4 vị công tử, không chừng hẳn là một trong số đó. Hẳn còn nhỏ tuổi như vậy mà đã bướng bỉnh thế rồi, nếu không dạy dỗ tốt thì sau này sẽ không có tương lai sáng lạn.”

Hải Tứ hoàn toàn ngậm miệng. Hẳn làm sao đã quên khuấy đi mất Phong lão đệ là một ông cụ non, tính cách thì luôn khó khăn nghiêm túc. Nếu thật sự tiểu huynh đệ kia là thiếu gia của Lâm gia, thì hẳn ít lời đi cũng tốt.

Loan Loan nhanh như chớp chạy đến đường cái, lẩn vào đám người đông đúc kia như con cá nhỏ bé lẩn vào sóng nước mênh mông, trốn phía Đông rồi lại chạy sang phía Tây, chỉ chốc lát những hạ nhân bám theo nàng đều bị bỏ rơi phía sau. Nàng vừa đi vừa nhìn ngắm cảnh vật, trong lòng rất vui vẻ. Đột nhiên bị người nào đó dùng sức đè chặt bả vai, thần trí nàng hoảng loạn căng thẳng, đang muốn dùng sức mà thoát thân, thì nghe được người nọ kêu lên tên của nàng, nàng không chạy nữa, miệng cười tươi khoe hai lúm đồng tiền xinh xắn. Nàng xoay người, ngọt ngào kêu lên, “Đại tỷ,” người nọ chính là sư tỷ kết bái của Loan Loan, tên là Lý Mạch Tang.

Mạch Tang khẽ mỉm cười hỏi nàng, “Sao muội lại ăn mặc như thế này?”

Loan Loan cúi thấp xuống, kê gần lỗ tai Mạch Tang thì thầm, “Muội lén trốn ra ngoài đấy.”

“Ta cũng nghĩ như vậy, lần này lại là vì cái gì đây hở?”

“Bởi vì...” Nói còn chưa dứt lời, vẻ mặt Loan Loan đột nhiên kéo Mạch Tang chạy về phía hẻm nhỏ, sau đó lén lén lút lút quan sát bên ngoài một hồi cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Nàng vừa quay đầu lại thì nhìn thấy vẻ mặt như đang trêu chọc của Mạch Tang, không khỏi đỏ mặt lên, bĩu môi mà nói, “Muội chỉ vừa đi ra ngoài chưa lâu, không muốn nhanh như vậy đã bị bắt về.” Rồi kéo tay Mạch Tang năn nỉ, “Đại tỷ, bọn họ đang lục soát cả con đường này để tìm kiếm muội, tỷ giúp muội một chút đi.”

Mạch Tang cười cười, xia tay lên trán Loan Loan mà nói, “Muội nha, muội nha, thôi đi theo ta.” Mạch Tang mang theo Loan Loan đi vào sâu trong hẻm nhỏ, vừa mới đi được 3 khúc quanh thì đã thấy phía trước chỉ là một bức tường cao kín, Loan Loan hỏi đầy nghi ngờ, “Đại tỷ, đây là một ngõ cụt, tường này lại cao đến thế, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Là ngõ cụt thì tốt rồi, tường càng cao thì mới làm cho những người bắt muội không thể làm gì được. Ôm chặt tỷ đi.” Nói xong, Mạch Tang mang theo Loan Loan phi thân qua tường cao.

Đây là lần đầu tiên Loan Loan cảm nhận được thế nào là khinh công, nàng sợ hãi ôm chặt lấy Mạch Tang, ngay cả mắt cũng không dám mở, bên tai nghe tiếng gió vù vù, trong lòng vừa khiếp sợ lại vừa hiếu kì. Đến khi đã an toàn chạm mặt đất, nàng mới vừa buông Mạch Tang ra, liền nghe được có tiếng người kêu lớn vui mừng, “Tiểu huynh đệ!” Nàng tập trung quan sát, là Hải Tứ. Thì ra Mạch Tang mang nàng phi thân qua tường lại vào phải một gia trang, đó chính là hậu viện của tiệm mới mở của Phong gia ở khu phố phía bắc. Sau khi rời Lâm phủ, Hải Tứ theo Phong Chính trở về cửa tiệm, cùng nhau suy nghĩ tính toán sắp xếp sửa sang lại cho chu toàn, ai ngờ lại một lần nữa chứng kiến Loan Loan từ trên trời rơi xuống.

Mạch Tang thấp giọng hỏi Loan Loan, “Muội biết hẳn sao?” Loan Loan gật đầu, Mạch Tang cân nhắc một chút rồi nói, “Vậy con bé ngốc này, muội ở lại đây chơi cho tốt, nhưng nhớ một lúc sau phải về nhà đó.” Nói xong liền chuyển hướng về phía Hải Tứ, “Vị đại ca này, tiểu huynh đệ đây phiền người chiếu cố. Ta còn có việc, ta xin đi trước.” Sau đó nàng quay về hướng Loan Loan gật gật đầu, lại từ hậu viện nhảy qua tường đi mất.

Hải Tứ không khỏi thầm khen, đúng là hảo khinh công. Chưa kịp định thần, thì hẳn đã cảm giác có người đang nắm nắm kéo kéo ống tay áo mình. Hẳn cúi đầu nhìn xuống, cười cười nói, “Tiểu huynh đệ à, người như thế nào...”

Hẳn nói còn chưa dứt câu đã bị Loan Loan cướp lời, “Đại ca râu dài, có phải người đang muốn hỏi ta tại sao lại leo tường mà vào? Bởi vì đang có người đuổi bắt ta. Tại sao họ lại muốn bắt ta? Là bởi vì ta nhảy tường trốn ra ngoài. Tại sao ta lại nhảy tường ra ngoài? Bởi vì ta bị buộc phải ở trong nhà, nhưng ta lại hoàn toàn không muốn. Tại sao ta lại bị ép buộc trong khi ta không muốn ở nhà? Bởi vì ta bị cha ta cấm túc, vì vậy nên mới bị quản chế. Vì cái gì mà ta bị cấm túc như thế? Vì cha ta biết được ta đã liêu mạng đầu rượu với người. Và tại sao ta phải liêu mạng đầu với người? Bởi vì đại ca à, tửu lượng của người thật là tốt. Cho nên...” Loan Loan nói một hơi đến đây, không chỉ Hải Tứ, mà cả những gia nhân đang phụ sắp

xếp đồ đạc cũng bị một tràng tự hỏi tự đáp của Loan Loan làm mê muội, loạn óc. Loan Loan thay đổi giọng điệu, nói tiếp, “Cho nên đại ca râu dài, người phải giúp ta, người nhất định có thể giúp ta, có đúng không? (Vivi: ôi em phục tài tự sướng của tỷ quá ==)

Hải Tứ không biết làm thế nào liền nháy mắt mấy cái ra hiệu, ý bảo nàng không cần nói nữa, hắn đã hiểu. Bất quá, hắn còn biết được 1 việc – đấu rượu lần này muốn phân thắng bại thì phải cần được sự giúp đỡ của vị tiểu huynh đệ này (đương nhiên là chỉ có mình Hải Tứ cho là như thế). Một người có thể sảng khoái uống rượu như thế chắc chắn không thể nào là người xấu được. Hải Tứ mở to miệng, đang tính đáp ứng, thì từ phía trước cửa hàng, có một người đang từ từ đi vào, lạnh lùng tuyên bố, “Không thể.”

Loan Loan trầm mặt xuống, chuẩn bị sẵn sàng rồi xoay người nhìn thử xem ai mà to gan dám cắt ngang lời của nàng như thế, hơn nữa câu trả lời còn khiến nàng vô cùng tức giận. Vừa trông thấy người kia, nàng đã trở nên ngẩn ngơ... Không hẳn vì đối phương quá tuấn mỹ, đừng nói giỡn chứ, nàng từ nhỏ cũng được người đời gọi là “Lạc thành tứ thiếu gia” một trong bốn vị công tử Lâm gia được hâm mộ đến ngây dại. Cũng không phải vì đối phương khí thế hơn người, nàng thân được Lâm lão gia giáo dưỡng nghiêm khắc mới có được tư chất bất phàm, (dĩ nhiên người đứng trước mặt nàng cũng không phải là tệ, nhưng vì hắn quá trẻ nên cái hắn thiếu là sự lịch lãm, khí khái phong trần tích lũy qua năm tháng).

Loan Loan cũng sờ nhìn thấy gương mặt tuấn tú kia đang dần tiến tới gần, đột nhiên nàng giật mình nhận ra sai lầm của mình, thông suốt được nguyên nhân vì sao bản thân đã gây người ra nhìn hắn. Đúng rồi, sáng nay nàng không chú ý, giờ nhìn kĩ bộ dạng hình dáng của hắn, rõ ràng là người Trung Nguyên, nhưng dựa vào thể trạng cao lớn cùng với cặp mắt khác người kia — thì ra là hắn là con lai. Nhân sĩ từ các nước lân bang không phải nàng chưa từng thấy qua, cũng có nhiều người lai ngoại tộc đến Lâm phủ bái kiến cha và ca ca nàng, nhưng tên này thì dường như các nét trên gương mặt hắn không hài hòa với nhau, người nhìn thoáng qua đã có sự phân biệt giữa yếu tố Trung Nguyên và ngoại lai.

Loan Loan cứ thế đứng đó mà ngây người, Hải Tứ nhìn bộ dáng si ngốc của nàng còn tưởng nàng bị tên mặt lạnh Phong Chính hù khiếp sợ, liền bước lên phía trước hòa giải, “Phong lão đệ, người nhìn tiểu huynh đệ bị người ta rượt đuổi phải chạy khắp nơi, thật đáng thương a!”

Phong Chính không để ý đến lời Hải Tứ, tự mình quan sát Loan Loan rồi hỏi, “Không biết ta đang được diện kiến vị nào trong tứ thiếu gia của Lâm phủ?”

Loan Loan bị ánh mắt dò xét của Phong Chính làm cho không thoải mái, nàng khoanh hai tay trước ngực, đầu khểnh qua một bên, hừ mũi, “Lâm gia lão tứ,” tứ thiếu gia của Lâm gia tuổi cũng sảng như Loan Loan, cho nên khi nàng cải nam trang trốn ra ngoài nếu có bất kì người nào hỏi thì nàng đều dùng tên của tứ ca là nhiều nhất.

Phong Chính lạnh lùng nhìn cử chỉ của Loan Loan, tỏ vẻ quan tâm, “Xem ra Tứ thiếu gia trong mình đang có bệnh a.”

“Bệnh gì?” Loan Loan giật mình hỏi, nàng đang có bệnh mà sao bản thân một chút cũng không cảm nhận được.

“Nói đúng ra bệnh của ngươi là không thể nói chuyện bằng miệng mà phải nói chuyện bằng mũi.” (Lúc này Hải Tứ chen vào nói, “Phong lão đệ...”). “Người dám chế nhạo ta.” (“Tiểu huynh đệ...”). “Không dám, bất quá là ta chỉ cảm thấy kì quái, lúc sáng ta vừa gặp tứ thiếu gia, tứ thiếu gia thể chất rất tốt a, từ trên cao ngã xuống như vậy mà cũng không hề hấn gì.

Lúc này, tức khí của Loan Loan đã tràn khắp kinh mạch trong người, bắt đầu bốc lên tới đỉnh đầu của nàng, đôi mắt nàng hừng hừng lửa giận nhìn chằm chằm về phía Phong Chính. Từ nhỏ đến lớn, nàng là bảo bối của Lâm gia, trên dưới Lâm phủ đều nâng niu giáo dưỡng, chưa từng có qua người nào dám cay độc châm chích nàng như vậy. Nhìn thấy ánh mắt ngạo mạn, vẻ mặt lạnh như băng của Phong Chính, Loan Loan rốt cuộc không nhịn được vung tay đánh ra một chưởng. Công phu của nàng phần lớn do đại tỷ truyền dạy, đại tỷ nói nếu nàng muốn đối phó 2-3 người thì không thành vấn đề. Xem ra hôm nay, nàng không thể không đem cái tên lãnh khốc* này ra đập cho bõ ghét. (lãnh khốc ở đây nghĩa lạnh lùng, tàn nhẫn)

Chỉ tiếc Loan Loan tính toán một phen đến khi ra tay thì lại đánh hụt. Hai người đánh qua lại hết mười mấy chiêu, nàng ngay cả chéo áo của đối phương cũng không thể chạm tới được. Còn về mặt của đối thủ thì

vẫn thoải mái, ung dung. Tốt, nếu đã đánh không lại thì phải ra tuyệt chiêu thôi. Loan Loan khẽ phát tay áo lên, một vật thể hình cầu rơi vào lòng bàn tay nàng.

Phong Chính vừa thấy thì cơ mặt như đông cứng. Tiểu tử này không có nội công, nhưng chiêu thức võ công thì thật hỗn tạp, cách ra chiêu cũng rất quái lạ, hiện tại trong lòng bàn tay hắn không lẽ là độc môn ám khí? Chỉ nhìn thấy một tay Loan Loan vung lên, Phong Chính hết sức tập trung đề phòng... Nhưng cái “ám khí” tròn tròn đó không phóng về phía hắn, cũng không hướng về bất kì người nào khác, mà lại bị ném mạnh trên mặt đất. Rồi một tiếng nổ vang lên, cả hậu viện nhất thời chìm ngập trong làn khói trắng. Làn khói này làm mọi người sặc sụa, nhiều người cũng trở thành nạn nhân, ôm lấy miệng mà ho liên tục. Đến khi làn khói tản đi, thì bóng dáng Loan Loan đã biệt tăm. (Vivi: ôi chị đánh ko lại chơi chiêu thứ 36, chạy là thượng sách =)))

Đêm đến, Loan Loan đang say giấc mơ mơ màng màng, đột nhiên mơ hồ nghe như có ai đang gọi tên mình. Nàng khẽ rướn đôi mắt lơ mơ buồn ngủ của mình, nhờ vào chút ánh sáng le lói trong phòng, nhìn thấy phía đầu giường của mình có một bóng đen, Loan Loan toàn thân run rẩy, theo bản năng tính há mồm thét to, nhưng bóng đen kia đã kịp thời bịt miệng nàng lại, nhẹ nhàng nói, “Là tỷ.”

Đại tỷ.

Lý Mạch Tang thấy Loan Loan gật gật đầu liền buông tay ra. Nàng vừa buông tay khỏi miệng Loan Loan thì bị Loan Loan chụp lại, mừng rỡ reo lên, “Đại tỷ!”

Mạch Tang ngồi xuống bên giường mỉm cười hỏi, “Có phải tỷ đã hù muội sợ không?”

Loan Loan gật đầu theo quán tính, như rồi lại lắc đầu, “Đại tỷ, muội biết võ công của tỷ rất giỏi, nhưng làm ơn mỗi lần đến tỷ cũng không cần thiết phải lặng im không chút tiếng động chứ, còn nữa hầu như lần nào cũng là ban đêm a... Bất quá đại tỷ tới thăm, muội thật sự rất cao hứng. Tỷ lên giường ngủ với muội đi.” Loan Loan vừa nói liền xích vào trong một chút chờ chỗ cho Mạch Tang nằm. Mạch Tang nghe vậy liền nằm xuống, vừa ngả lưng chưa lâu bên cạnh muội muội thì đã nghe tiếng Loan Loan oán trách, “Đại tỷ, tỷ gạt muội.”

“Tỷ lừa muội cái gì?” Mạch Tang khó hiểu hỏi lại.

“Có phải tỷ đã nói rằng với chút võ công chiêu thức của muội đã đủ đi đối phó được 2-3 người?”

“Đúng vậy.” Mạch Tang vẫn không lần ra được muội muội mình đang nghĩ gì.

“Vậy sao hôm nay muội đánh nhau một lần với người ngoài lại bị thua thảm hại? Ngay cả chéo áo đối phương cũng không đụng tới được? Cuối cùng muội phải dùng đạn khói mà Tam tỷ ới có thể chạy thoát được.”

Mạch Tang nghe Loan Loan nói như vậy liền hiểu được lý do vì sao Loan Loan bị thua, không nhịn được mà cười to nói, “Tiểu nha đầu, đó là bởi vì ngươi gặp phải người luyện võ chân chính. Ta không phải còn nói với ngươi, muốn đánh thắng thì 2-3 người đó phải là người chưa từng học qua công phu sao?”

3. Chương 3

Loan Loan giật mình ngồi dậy than vãn, “Muội...Muội đã quên mất câu này của tỷ, muội chỉ nghĩ bất kể là ai thì cũng có thể đánh được.”

Mạch Tang khẽ cười một tiếng, “Điều này sao có thể, các chiêu thức tỷ dạy muội không phải là vạn năng, mà trên đời này cũng không thể có loại võ công hoàn hảo đó đâu.”

Loan Loan xoay người qua, một tay ôm lấy Mạch Tang nói, “Tỷ tỷ, vậy dạy muội võ công khác đi.”

“Không được.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ta dạy người công phu là để dùng vào trường hợp cấp bách, chứ không phải dùng để trốn nhà theo người khác gây chuyện.”

“Đại tỷ...” Loan Loan làm nũng.

“Không được.” Mạch Tang vẫn trả lời chắc như đinh đóng cột.

Loan Loan biết muốn Mạch Tang dạy nàng thêm võ công là không thể nào, chẳng làm được gì khác chỉ đành ngồi than thở. Nhưng rất nhanh lại hào hứng ngẩng đầu lên hỏi, “Đại tỷ, lần này tỷ đến Lạc thành để làm gì?”

“Tôi thăm muội một chút.”

“Có thật không? Đến thăm muội thì sao sáng nay lại rời khỏi một mình, bỏ rơi muội lại nơi đó, hại muội mất hết thể diện.” Giọng điệu Loan Loan nhất quyết không tin.

“Không phải tỷ đã kĩ lưỡng xác nhận muội quen biết tên râu dài kia trước khi rời đi sao, lúc đó ta tình cờ gặp được một người bạn hay chơi cờ cùng sư phụ, ta vì sốt ruột muốn kiểm hẩn hỏi một chút xem gần đây có gặp sư phụ hay không nên mới bỏ đi trước. Đúng rồi, không lẽ cái tên râu dài ấy đánh nhau với muội?”

“Không phải đại ca râu dài.”

“Vậy thì là ai? Tại sao muội muốn đánh nhau với người ta?”

“Là một tên Trình Giảo Kim không biết ở đâu giữa đường lại nhảy ra chém giết lung tung (Vivi: ý Loan tỷ nói là Chính ca nhảy ra can không cho râu dài ca giúp tỷ), mà có vẻ râu dài đại ca nghe lời hẩn lẩm.” Sau đó giọng Loan Loan biến đổi hẳn, chuyển sang vô cùng căm giận, “Vốn muội và đại ca râu dài đang nói chuyện tốt đẹp, hẩn đột nhiên chạy ra, ngang nhiên cắt lời muội thì không nói, lại còn công khai khiêu khích sỉ nhục muội. Muội chỉ mới gặp mặt hẩn có 2 lần thôi, mà hẩn giống như có thâm thù đại hận với muội vậy, gương mặt lúc nào cũng lạnh như băng.”

“Hẩn thật đáng hận như vậy sao?”

“Ân, vô cùng đáng hận.” Loan Loan lo sợ Mạch Tang không tin lời nàng nói nên trong bóng đêm nàng ra sức gật đầu khẳng định.

“Vậy muội phải miêu tả kĩ lưỡng cho tỷ bộ dáng của hẩn ra sao mà dám cả gan khi dễ Tứ muội của tỷ, để lần sau có gặp, tỷ nhất định giúp muội dạy cho hẩn một bài học.”

Loan Loan cao hứng nở nụ cười, “Thật tốt, đại tỷ mà xuất thủ, tiểu tử kia thể nào cũng bị đánh sưng vù mặt mũi. Ừ, để muội nhớ lại bộ dáng của hẩn đã...Đúng rồi, hẩn họ Phong, là một tên con lai...Vóc dáng rất cao, khuôn mặt rất giống người Trung Nguyên nhưng đôi mắt lại là màu xanh, xanh thẳm.” Loan Loan vừa nói thì hình ảnh Phong Chính dần hiện lại trong tâm trí nàng.

“Thật xanh sao? Mắt hẩn rất xanh sao?”

“Ân, xanh như biển vậy đó tỷ.” Thật ra thì Loan Loan cũng chưa bao giờ trông thấy biển, nàng chỉ là nghe người khác mô tả lại, người người đều nói biển xanh bất tận và sâu thăm thẳm. Ánh mắt của Phong Chính cũng cho nàng cảm giác như thế.

“Tiểu nha đầu, tại sao muội lại nhớ diện mạo người ta rõ ràng như thế hả?”

Loan Loan không khỏi đỏ mặt lên. “Đại tỷ, không phải là tỷ nói sẽ giúp muội dạy cho hẩn một bài học sao, muội ...muội chỉ dùng trí nhớ để cố gắng nhớ lại hình dáng hẩn thôi mà.” Nói đến đây, thanh âm của Loan Loan dường như nhỏ lại, “Vốn người ta đã muốn quên đi mà.”

“Ân, thì ra là ta đoán sai sao. Thế muội vì cái gì mà đỏ mặt vậy?”

“Cái gì...Cái gì đỏ mặt. Đại tỷ, tỷ chỉ giỏi đoán mò. Tôi như vậy, muội có đỏ mặt thật thì tỷ nhất định cũng không thể nhìn thấy a. Không thêm nói với tỷ nữa, muội mệt rồi, muội muốn ngủ.” Xong rồi Loan Loan xoay người, không nói thêm câu nào nữa.

Trong bóng tối, Mạch Tang không thể nhìn nổi liền cười thầm một tiếng.

Ngày hôm sau khi Loan Loan tỉnh lại thì Mạch Tang đã đi rồi. Nàng cũng đã quen với tác phong làm việc của đại tỷ, đi lại như gió, tự do tùy ý. Nên việc này không làm nàng kinh ngạc, Loan Loan ngáp dài, đứng lên rửa mặt, chải đầu, trang điểm. Ăn qua loa vài thứ xong liền bắt đầu cân nhắc xem hôm nay mình nên làm gì để giết thời gian, nàng chưa kịp suy nghĩ thì quản gia đã đột nhiên tới.

“Tiểu thư.”

“Lê thúc, có chuyện gì?”

“Lão gia gọi người.”

Loan Loan trong lòng không khỏi có chút hồi hộp. “Lê thúc, ông biết cha ta tìm ta rốt cuộc là có chuyện gì không?” Loan Loan thử dò xét.

“Tôi đây cũng không biết. A, mà cả phu nhân cũng đang ở đó chờ người.” Quản gia biết nàng thường chọc cho lão gia nổi giận, thường xuyên bị giáo huấn, nên ông nhanh chóng trấn an sự lo lắng của nàng.

Nhưng có vẻ việc làm của ông không có mấy tác dụng, trên đường đi gặp Lâm lão gia, Loan Loan vẫn cứ thấp thỏm bất an. Hôm qua nhảy tường ra ngoài đã bị mắng đến thê thảm, không lẽ chuyện đánh nhau với người ta, cha mẹ cũng biết rồi sao... Cũng bởi vì ngày đó thi đấu rượu, về nhà bị phạt cấm túc không được ra ngoài, chỉ cần ta ra khỏi phòng một bước thì đều có hai nha hoàn nối gót theo sát một bước cũng không rời. Không phải là ép bức ta quá nên ta mới nhảy tường ra ngoài sao. Cuối cùng ta cũng rất biết điều mà, đi một chút liền trở lại, một giọt rượu cũng không uống!

Đến đại sảnh, Loan Loan mới định thần lại, đâu chỉ có cha mẹ, trừ Tam ca bây giờ không có ở đây thì cả ba vị ca ca khác đều đã đủ mặt. Loan Loan không khỏi căng thẳng. Nhất định là chuyện nàng đánh nhau với mọi người trong nhà đã biết rồi, nhất định là tiểu tử đó đến đây cáo trạng. Nhưng tại sao lại không thấy hắn? Đánh thắng mà còn tới tố cáo, đã tới lại không dám ra gặp ta, thật không có phong độ, không có khí khái, đáng giận đến cực điểm!

Loan Loan một mặt trong lòng đang hung hăng mắng Phong Chính, mặt khác lại lo lắng bước vào. Nhưng khi thấy nàng đến, Lâm lão gia không hề nghiêm nghị quở trách, ngược lại vuốt râu mỉm cười, Lâm phu nhân ngồi một bên cười nói, “Nữ nhi của ta, mau tới đây với mẹ nào.”

Loan Loan có chút mơ hồ tiến đến bên cạnh Lâm phu nhân. Có điều gì đó không đúng, rất là không đúng, tại sao tất cả mọi người đều đang cười? Như thế này thì không giống mọi người đã biết việc ta ở bên ngoài đánh nhau, nhưng... Tại sao trong lòng ta có cảm giác bất an? Rúc vào lòng Lâm phu nhân, Loan Loan cố đánh tan những lo ngại trong lòng, khẽ nũng nịu, “Mẹ, người cùng cha gọi nữ nhi đến có việc gì thế?”

Lâm phu nhân càng cười toe toét, “Đứa nhỏ này, con thật gấp gáp nha, chúng ta gọi con tới là vì cha con cùng mẹ gần đây bắt đầu tính toán đến hôn sự của con, nên bây giờ muốn nghe thử chút ý kiến của con.”

“Hôn...Hôn sự...Mẹ, mẹ lập lại một lần nữa...”

“Nha đầu này, sao lại nói lấp thế kia. Có gì phải xấu hổ chứ, mẹ nói con biết trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng là chuyện bình thường ở đời, không cần phải ngượng ngùng.”

Mẹ, ta nói lấp là vì bị những lời mẹ nói hù cho hoảng sợ, ta không hề ngượng ngùng a! Cố gắng bình tĩnh lại, Loan Loan trong lòng đang bận rộn suy nghĩ đối sách, sau đó cẩn thận mở miệng nói, “Nữ nhi năm nay mới 17 tuổi, còn chưa báo hiếu đủ cho cha mẹ, làm sao có thể lập gia đình chứ.”

Lúc bấy giờ, Lâm lão gia ngồi một bên mới lên tiếng, “Nữ nhi à, cha cũng không muốn phải xa rời con, nhưng là thân nữ nhi thì trước sau cũng phải thành gia lập thất. Lần này cha mẹ vì con đã chọn lựa được một người trẻ tuổi, điều kiện rất tốt, hơn hẳn mấy chục tên công tử khác, lại là thanh niên tuấn tú, cách ăn nói lễ độ, khí thế bất phàm.”

“Nhưng...Nhưng bốn vị ca ca còn chưa lấy vợ, con làm thế nào có thể xuất giá trước kia chứ?”

Lâm phu nhân nghe vậy cảm động nói, “Nữ nhi bảo bối của ta, thật là làm khó cho con phải vì các ca ca mà suy nghĩ, nhưng nam nhi và nữ nhi chung quy cũng không giống nhau.” Sau đó Lâm phu nhân nhìn qua Lâm lão gia và nói, “Lão gia, tiểu tử kia quả thật không tệ, thật là muốn gả Loan Loan đi, có phải hay không chúng ta gả đi quá xa?” Loan Loan ở một bên ra sức gạt đầu đồng tình.

Lâm lão gia chậm rãi trả lời, “Phu nhân, nàng cũng đã xem xét qua vô số người, người có đủ điều kiện tốt như hần quả thật không có bao nhiêu a. Chỉ cần hần đối xử thật tốt với nữ nhi chúng ta thì có xa chút ít cũng không vấn đề.”

Lâm phu nhân suy nghĩ một chút rồi cũng gật đầu.

Không, không, không! Ta không muốn lập gia đình, nếu phải gả thì cũng không thể gả sớm như vậy được, càng không thể gả ột người ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy. Loan Loan sốt ruột trong lòng, nghĩ tới phải tìm người giúp đỡ... Đại ca! Đầu tiên Loan Loan đem ánh mắt cầu cứu hướng về phía Lâm đại thiếu gia – ừ hần đang cúi đầu uống trà. Nhị ca – hần đang phui bụi trên y phục. Tứ ca – Lâm tứ thiếu gia cũng nhìn về phía nàng, đang nháy mắt lè lưỡi làm trò chọc ghẹo.

Lửa giận dâng trào trong lòng Loan Loan, lúc này lại nghe Lâm lão gia lên tiếng, “Vị công tử kia, mấy ca của con cũng đã từng nói nghe qua, tuy là tuổi hần còn trẻ, nhưng lại tài giỏi khó lường.”

Lâm phu nhân tiếp lời, “Vừa lúc vị công tử ấy đến Lạc thành này, cha mẹ nghĩ nên an bài thời gian thích hợp cho 2 con gặp mặt một lần để làm quen với nhau.”

Loan Loan giãy giụa không vừa lòng, “Mẹ...”, nhưng hiển nhiên ý của Lâm phu nhân đã quyết, đối với sự phản kháng của Loan Loan chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, nhỏ nhẹ hỏi Lâm lão gia, “Lão gia, người xem chúng ta nên định ngày nào là tốt nhất?”

Lâm lão gia suy nghĩ một lúc rồi nói, “Theo như thời gian hần tính toán cho việc sửa chữa cửa tiệm, hần là hần còn phải lưu lại Lạc thành thêm 4-5 ngày nữa, ta xem ngày mốt có lẽ thích hợp.”

Lâm phu nhân gật đầu cười, Loan Loan đứng một bên thì ghen ngào tức giận đến điên lên. Không phải gọi ta tới là để nghe ý kiến của ta hay sao? Căn bản chỉ là cho ta biết một việc đã được quyết định mà thôi. Thử xem có lời nào của ta lọt tai họ hay không. Thật là tức chết ta, mọi người không thèm đếm xỉa đến ta mà.

Trở về phòng, đóng mạnh cửa lại, Loan Loan liền suy nghĩ kế sách đối phó việc này.

Nếu ta vừa khóc, rồi náo động cả nhà, tiếp theo đó giả trò giả thất cổ thì sao nhỉ? Nhìn bộ dạng cha mẹ hôm nay thì nhất định tâm ý đã quyết, chỉ sợ bị kết quả ngược lại thôi, hơn nữa quan trọng nhất là không có bất kì ai trong nhà theo phe ta, bênh vực cho nàng cả. Như vậy... chỉ bằng trước hết cứ gặp mặt, sau đó viện lý do là nhìn đối phương không được vừa mắt, hoặc cả hai không hợp nhau rồi từ chối. Nhưng cha mẹ đã khen hần hết lời, nhất định sau đó bọn họ sẽ tìm cách khuyên giải ta đồng ý, chẳng phải hôm nay cha đã nói, “Chỉ cần hần đối tốt với nữ nhi, dù gả đi xa một chút cũng không sao.”... Đáng vẽ ông cứ như không phải sắp sửa gả nữ nhi mà là đã gả đi xa lâu rồi. Hay bữa gặp mặt ta giả trang cho xấu đi, rồi trước mặt mọi người cư xử không gia giáo, rồi ăn uống thật thô tục vào, làm cho đối phương chán ghét, hần nhất định sẽ không đồng ý cuộc hôn nhân này. Ân, đúng là biện pháp tốt. Nhưng mà... Không được, nhất định ngày đó mẹ sẽ sai nha hoàn trang điểm thật đẹp cho ta, làm sao có thể xấu đi được chứ, mà muốn ăn uống thô tục thì cũng phải biết hần ghét những thói quen xấu nào chứ. Hay là ta ngoáy lỗ mũi liên tục? Hoặc nói chuyện thật to tiếng vào? Hay là... Không, cũng không được! Nếu như việc này bị truyền ra ngoài, sau này ai cũng không dám cưới ta thì phải làm sao?

Xem ra ta không thể cứ ngây ngô chờ đợi trong nhà được, nhưng ta phải thoát thân bằng cách nào đây? Bây giờ ngay cả vườn hoa, ta còn không được phép ra đó, sau lần bỏ trốn trước, cái thang ta dùng trèo tường ra ngoài cũng đã bị dẹp đi nơi nào rồi. Loan Loan lo âu đi qua đi lại trong phòng, đột nhiên mắt nàng lóe sáng. Đại tỷ! Nếu có đại tỷ ở đây, tỷ ấy chỉ cần dùng khinh công xuất thần nhập hóa, mang ta ra ngoài là chuyện hết sức dễ dàng. Nhưng... Nhưng đại tỷ trước giờ thoát ẩn thoát hiện, hành tung bất định, sáng nay lúc rời đi cũng không để lại câu nào, không biết tối nay có đến nữa hay không. Nhưng nếu có tới, thì chưa biết xác suất tỷ ấy đáp ứng mang mình trốn đi là bao nhiêu nữa... Nghĩ như vậy, Loan Loan không khỏi thêm phần tức giận.

4. Chương 4

Vốn là muốn ôm mềm ngồi trên giường chờ đợi Mạch Tang cho đến nửa đêm, nhưng chỉ mới được nửa canh giờ là Loan Loan đã cảm thấy vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ. Nàng cố rướn mắt trông ra cửa nhưng vẫn không có chút động tĩnh nào, nên đành nghiêng đầu khẽ tựa vào thành giường, dùng chút ý thức còn sót lại để an ủi bản thân, hôm nay chắc không cần đợi nữa, đại tỷ sẽ không tới đâu. Có lẽ...Có lẽ ngày mai tỷ ấy sẽ đến, hoặc cũng sẽ không, vẫn phải dựa vào chính mình tìm biện pháp thoát thân. Nhưng mà muốn suy nghĩ kế sách thì cũng phải vào lúc đầu óc mình mẫn... Phải ngủ một giấc thật sâu, thật ngon thì đầu óc mới sáng suốt. Cho nên ta cần đi ngủ bây giờ để ngày mai sẽ nghĩ ra một kế hoạch thật hoàn hảo.

Ý thức nàng dần trở nên u mê, hỗn độn, Loan Loan chuẩn bị đi gặp lão bằng hữu Chu Công – thì đột nhiên cảm thấy trên mặt thật là ngứa, theo bản năng nàng đưa tay gãi gãi, nhưng tay cứ vừa mới buông xuống thì trên mặt lại tiếp tục ngứa ngáy, nàng lại phải đưa tay gãi tiếp. Cứ ngứa rồi gãi, gãi rồi lại ngứa tiếp, liên tục vài lần như thế, Loan Loan rốt cuộc phải mở mắt ra xem. Nàng vừa nhìn thấy sự việc trước mắt thì hoàn toàn bị kích động.

Mạch Tang nhìn khuôn mặt hồng hồng đầy ngạc nhiên của Loan Loan liền cảm thấy kì quái mà hỏi, “Tại sao muội vẫn thấp sáng nển, có phải đang đợi tỷ?”

“Đúng a.” Sau đó chưa kịp đợi Mạch Tang mở miệng, Loan Loan đã luynes quynh vôi vôi vàng vàng đem tất cả sự thể lúc sáng kể lại rành mạch cho tỷ tỷ, rồi năn nỉ van xin nàng, “Đại tỷ, tỷ mang muội thoát khỏi đây liền đi, muội không muốn gả cho cái tên thương nhân Cổ công tử tài mạo song toàn kia .”

“Nhưng mà Loan Loan à, lệnh của cha mẹ thật khó cãi. Huống chi Lâm bá phụ và Lâm bá mẫu thương muội như vậy, người lọt được vào mắt bọn họ nhất định sẽ không kém cõi đâu.”

“Muội không cần! Lập gia đình là chuyện cả đời của muội, muội muốn tự mình làm chủ.”

“Không phải cha mẹ muội đã nói là sẽ mời người kia tới chơi, cho hai người kết giao gặp gỡ một lần sao. Chờ gặp người ta một lần rồi muội hãy quyết định xem sao.”

“Đại tỷ, cha mẹ muội nói là nói như vậy, nhưng lòng họ đã quyết tâm phải gả muội đi rồi. Tỷ không nhìn thấy bộ dạng hôm nay của họ ca ngợi hân thế nào đâu, cách họ nói dường như trên thế gian này muội chỉ có thể gả cho hân mới là tốt nhất, là xứng đôi nhất. Muội mà nói không một tiếng, chắc chắn thế nào bọn họ cũng dùng nhiều lời lẽ giáo huấn khuyên răn. Muội bất kể. Đại tỷ, tỷ nhất định phải mang muội ra ngoài. Chờ sau khi sinh hoạt bên ngoài một thời gian rồi muội sẽ quay về, đến lúc đó cha mẹ nhất định không dám ép muội thành thân nữa.”

Mạch Tang khẽ nhíu mày hỏi, “Nhưng nếu muội rời khỏi nhà thì muội muốn trốn đi nơi nào chứ?”

“Nhị tỷ đã dạy muội cách hóa trang để mang một mặt nạ khác, như vậy thì muội đi đâu cũng không sợ.”

“Muội thật quyết tâm phải trốn đi?”

“Àn.” Loan Loan ra sức gật đầu.

Mạch Tang nhìn thấy vẻ kiên quyết quật cường trên mặt của Loan Loan, suy nghĩ một chút rồi nói, “Việc này cũng không phải là nhỏ, tỷ phải suy nghĩ thật kĩ lưỡng mới được.”

“Được, đại tỷ, vậy đến sáng mai tỷ nhất định phải uội biết câu trả lời là như thế nào.”

Mạch Tang gật đầu.

Ngày hôm sau trời vừa hửng sáng thì Loan Loan đã thức dậy, nàng nhìn về phía khoảng trống bên cạnh mình, không thấy đại tỷ đâu khiến trong lòng chán nản quá nửa. Đại tỷ nhất định là không muốn mang nàng ra ngoài, lại sợ nàng van nài khóc lóc không buông, nên đã một mình lặng lẽ rời đi trước.

Loan Loan nước mắt lưng tròng, đang không biết giờ phải xoay sở thế nào, thì Mạch Tang từ ngoài cửa bước vào, nhìn thấy Loan Loan đã tỉnh, hơi sững sốt một chút. Loan Loan nhìn thấy nàng liền thở phào một cái, không quan tâm nàng đã đi đâu, đã vội vào ngay chỗ nằm, “Đại tỷ, tỷ suy nghĩ ra sao rồi?”

Mạch Tang gật đầu, “Ân, tỷ sẽ dẫn muội ra ngoài. Nhưng muội phải cho tỷ thời gian an bài mọi chuyện, tỷ không thể đem muội vứt ra đường rồi mặc kệ sống chết được.”

“Ân. Muội biết chỉ có đại tỷ là tốt nhất mà.” Nhìn tiểu Loan Loan mặt cười đắc ý, Mạch Tang bất đắc dĩ chỉ có thể lắc đầu – đúng là tiểu nha đầu mà.

Lúc Loan Loan gặp lại Mạch Tang thì trời đã về khuya. Lần này nàng không ngủ, không ngồi trên giường ôm chăn đợi nữa, mà ngồi hẳn trên bàn, chống cằm ngóng trông chờ đợi, mắt luôn nhìn về phía cửa phòng. Vừa thấy Mạch Tang bước vào, nàng đã phấn khởi mà khoe, “Đại tỷ, muội cho tỷ xem hành trang của muội.”

Mạch Tang tò mò nhìn Loan Loan đang quỳ rạp trên mặt đất, từ đáy giường kéo ra một tay nải quần áo to tướng, Loan Loan ôm bao y phục nặng nề đó mà kiêu ngạo, “Đây là tất cả những gì muội thu thập được cả ngày nay.”

“Là sao? Bên trong chứa những gì?” Mạch Tang hứng thú hỏi.

Loan Loan chỉ cười không đáp, tay mở bao quần áo ra. Mạch Tang nhìn lướt qua, hai hàng chân mày nhíu lại, “Loan Loan, những thứ này là...”

“Là tất cả nữ trang trong hộp trang sức của muội, muội tính rồi, sau khi rời khỏi đây sẽ đem nó đổi lấy tiền.” Loan Loan cười hì hì, với tay khêu ánh sáng từ ngọn nến le lói, dưới ánh nến vàng bạc châu báu dường như càng lấp lánh rực rỡ. Mạch Tang xem chừng đồng châu báu kia cũng đáng cả vạn lượng.

“Còn kia... những cái bình nhỏ đó là gì?”

“Là thuốc mà Nhị tỷ đã uội. Có thuốc giải rượu, nhức đầu, mất ngủ, còn có cả thuốc trị cảm, trị liên vết thương, tất cả đều không thiếu. Ai... đại tỷ, sao tỷ lại đứng một bên lắc đầu cười muội như thế chứ?”

“Muội muội ngốc. Những đồ trang sức này đến một thứ cũng không thể đem cầm, vừa nặng nề lại vừa dễ bị người khác phát hiện tung tích. Còn mớ thuốc, muội chỉ cần thuốc giải rượu, và đại hoàn đan để trị ngoại thương là đã đủ rồi. Ừ... Để tỷ xem lại, mặt nạ thì tất nhiên phải xài, cho nên thuốc làm mặt nạ mềm để dễ tháo ra cũng không thể thiếu. Còn đan khói cũng không cần cầm, mấy thứ nữ trang cũng khỏi mang theo, muội ra khỏi nhà sẽ giả trang thành một thiếu niên, cho nên sau khi ra khỏi đây, tỷ sẽ mua uội vài bộ nam phục. Đã là như vậy thì cả tay nải này cũng không cần mang theo.”

“A?” Loan Loan choáng váng, nàng vắt óc suy nghĩ hồi lâu để chuẩn bị được một tay nải đầy đủ như thế trong thoáng chốc đã bị tỷ tỷ vứt lại hết. “Chuyện này... muội không có tay nải kia thì sẽ không có tiền chi phí. Đại tỷ, tỷ... tỷ không phải tính uội ra ngoài giả trang thành một tên khất cái đó chứ?” Loan Loan rầu rĩ hỏi.

Mạch Tang không khỏi cười chế giễu, “Làm sao có thể chứ. Cho dù chính muội có muốn làm một tên ăn mày thì tỷ cũng không nỡ đứng nhìn đâu. Tỷ sẽ chu cấp uội một ít bạc vụn, hơn nữa hôm nay tỷ ra ngoài đã kiếm được uội một công việc.”

Nghe Mạch Tang nói như thế, tinh thần Loan Loan hoàn toàn hào hứng trở lại, nàng vội hỏi, “Là công việc gì?”

“Bảo tiêu. Như vậy muội sẽ không một thân một mình đi lại trên giang hồ, ngoài ra dọc đường đi lại có người sẽ chiếu cố uội.”

“Làm bảo tiêu cũng tốt a. Nhưng người ta sẽ nhận muội sao?”

“Tỷ đã nghe ngóng rồi, phần lớn nhân thủ của tiêu cục kia đã phái ra ngoài công tác hết, nhưng họ lại vừa mới nhận một đơn hàng, thời gian giao nhận chỉ có 30 ngày, cho nên phải gấp rút tuyển người. Chỉ cần muội được chọn làm trợ thủ là đủ rồi, ngoài ra, miệng muội phải ngọt một chút, tay chân siêng năng một chút, còn cái chính nữa là muội phải chấp nhận chịu khổ a.”

Loan Loan nghiêm túc gật đầu, “Nhưng liệu bọn họ có hỏi muội tên gì, nhà cửa ở đâu không?”

“Dĩ nhiên là có, người ta hỏi tên thì tự muội thuê dệt lấy inh một cái tên giả là được. Còn nơi ở... muội nói muội vô gia cư, đến Lạc thành để tìm kiếm công việc nuôi thân, vừa lúc thấy tiêu cục nhận người, trùng hợp bản thân cũng có chút công phu quyền cước nên đã tới theo thông báo triệu tập.”

“Tìm việc... Nhận người...” Loan Loan lăm bằm một hồi. “Àn, muối đã nhớ kĩ.”

“Loan Loan... muối thật xác định muốn đi làm bảo tiêu sao?”

“Đúng a.” Loan Loan hăng hái, khí thế bừng bừng khẳng định.

Mạch Tang thở dài, “Tốt lắm, muối lần này đi ra ngoài từ nữ cải trang thành nam, không thể cứ hờ hững là gở tính tiểu thư ra được, với lại muối suốt ngày phải làm việc chung đụng với toàn nam nhân, mọi sự phải cẩn thận hàng đầu. Còn nữa, khi vào tiêu cục, muối phải kí giấy sanh tử (ý là giấy chấp nhận sống chết dù thế nào cũng không thừa kiện), tên tuổi của tiêu cục này không nhỏ, vạn nhất trên đường lỡ có xảy ra chuyện gì, muối ngàn vạn lần nhất định không thể cậy vào chút võ công thấp kém của mình mà tỏ ra anh hùng. Nhớ kĩ chưa?”

Loan Loan ra sức gật đầu, “Muối đã nhớ rõ.”

Mạch Tang cũng gật đầu lại, nhưng chợt nhớ ra điều gì, “Đúng rồi, giọng nói của muối...”

Loan Loan cười khúc khích, “Đại tỷ, tỷ cứ yên tâm. Kĩ năng giả giọng của muối được Tam tỷ truyền dạy, không được mười phần hoàn hảo thì cũng được 5-6 phần rồi. Tỷ nghe thử nhé.” Loan Loan thuận miệng chuyển giọng nói vài câu. Mạch Tang cũng cảm thấy yên lòng. Loan Loan lại hỏi Mạch Tang lần nữa, “Đại tỷ, tỷ còn gì cần dặn dò muối nữa không?”

“Có, đương nhiên là có, hơn nữa còn là việc quan trọng nhất.”

“Việc gì ạ?”

“Ngần vạn lần muối không thể mê đắm trong rượu.”

Loan Loan chỉ biết cười trừ, “Muối biết rồi mà.” Sau đó nàng nghịch ngợm lè lưỡi chọc lại tỷ tỷ.

Bảo tiêu

Vĩnh Uy tiêu cục ở Lạc thành tiếng tăm lừng lẫy, đội bảo tiêu mà Loan Loan gia nhập nhận chuyển hàng vận chuyển trong 7 ngày. Lần tiêu này là muốn đem một mớ hàng đặc biệt từ Trung Nguyên đến Phong Gia Bảo ở vùng ngoại ô phía Bắc. Nghe nói tiền công không rẻ, như vậy giá trị của mớ hàng hóa này không thể thấp được, mà người ủy thác chuyển tiêu này là vị đương gia mới của Phong Gia Bảo, tên là Phong Chính (Vivi: =)) oan gia ngõ hẹp rồi tỷ ơi), nhưng người được cử theo áp tiêu dọc đường chính là Hải Tứ, người đã từng Loan Loan đầu tẩu đến say sưa. Loan Loan tuy rằng cảm thấy Hải Tứ rất ôn hòa, tốt bụng, nhưng bây giờ nàng đang cải dạng nam trang, thay đổi thân phận, chỉ sợ Hải Tứ một ngày nào đó liếc mắt nhìn tới nàng, nên trong lòng lúc nào cũng khẩn trương lo lắng, sợ hấn sẽ nhận ra rồi vạch trần thân thể nàng, cho nên trong đội bảo tiêu, Loan Loan luôn lẩn tránh hấn càng xa càng tốt.

Loan Loan hồi tưởng lại 7 ngày bảo tiêu vừa qua, mệt thì cũng có chút, việc phải cố gắng che dấu thân phận thật đã tốn không ít tâm tư, nhưng so với những ngày thanh bình trước kia, gió thổi không đến, mưa xối không tới, và những điều mà nàng chưa bao giờ thấy ở Lạc thành thì chuyến đi này thật sự đầy thú vị. Tựa như hôm nay, đội bảo tiêu phải đi ngang qua khu vực gọi là Hồ Lô Khẩu, từ miệng người khác Loan Loan biết được ở nơi này dễ dàng gặp thổ phỉ, nàng không khỏi cảm thấy vừa khẩn trương vừa hưng phấn.

Lá cờ lớn màu hồng viền vàng thêu chữ Vĩnh Uy tiêu cục màu đen thật oai phong phất phới trong gió. Đại tiêu đầu đang cưỡi ngựa dẫn đường phía trước đột nhiên cau mày. Hồ Lô Khẩu nằm trên con đường chuyển tiêu đến vùng phía Bắc cho nên cả đoàn ắt phải đi qua nơi đây. Địa hình nơi đây hai mặt giáp núi, ở giữa là con đường nhỏ chật hẹp, trên núi rừng lại phát triển vô cùng rậm rạp, nên nhiều năm qua bọn cướp đã kêu gọi nhau từ khắp nơi về đây lập băng đảng. Cái không khí u ám của vùng này cũng chẳng là vấn đề gì, tiêu cục của bọn họ là đại tiêu cục, chút khó khăn này chẳng thể gây sợ hãi. Nhưng nghe nói khoảng nửa năm gần đây, trên núi xuất hiện một nhân vật lợi hại, hấn đem tên trùm thổ phỉ giết đi, rồi lại chiêu binh mãi mã từ các vùng lân cận khuếch trương thế lực địa bàn, vì thế giặc cướp ở Hồ Lô Khẩu ngày càng trở nên điên cuồng tàn nhẫn. Mới tháng trước thôi, tại nơi đây một tiêu cục khác danh tiếng không kém Vĩnh Uy cũng bị hao tổn một lượng hàng hóa nói ít không ít, nói nhiều không nhiều.

Đi tiếp một hồi, mắt đã thấy gần ra khỏi sơn khẩu, hai hàng chân mày của đại tiêu đầu rớt cuộc hơi giãn ra một chút, nhưng vào lúc này, tai lại nghe một tiếng nổ rung chuyển núi đồi, tiếp theo liền thấy từ hai

bên núi lặn xuống nhiều tảng đá lớn, trong nháy mắt con đường phía trước đã bị chặn lại. Đại tiêu đầu một mặt thì lo trấn áp con ngựa của mình đang lồng lên vì hoảng sợ, mặt khác cao giọng nhắc nhở mọi người phải trông nom kỹ hàng hóa vận chuyển. Hắn còn chưa nói hết lời thì từ hai bên núi và phía sau đã phát ra tiếng kêu lớn, bọn cướp đã lao tới tấn công những người áp tiêu xung phong liều chết bảo vệ vật phẩm – xem ra, Vĩnh Uy tiêu cục càng cứng đầu ngoan cố chống cự, thì tên thủ lĩnh mới của bọn cướp Hồ Lô Khẩu càng muốn phải gặm được miếng thịt béo bở này!

5. Chương 5

Hai bên giặc cướp cùng tiêu cục người ngựa đều sấp vào đánh lá cà, kịch liệt chém giết nhau. Đang lúc mọi người đánh nhau khó phân thắng bại, một tiểu tử mặc quần áo của người bảo tiêu liền chui vào núp trong bụi rậm. Người này đích thị là nữ giả nam trang, Loạn Loạn tiểu thư.

Nàng biết Hải Tứ là cấp dưới của Phong Chính, cho nên chuyển tiêu 7 ngày đó có hắn đi kèm cũng không có gì là lạ. Nhưng vừa rồi thật đáng sửng sốt, nàng vừa nhìn thấy Phong Chính. Hắn chợt xuất hiện rồi ngay lập tức biến mất vào rừng cây. Chuyện này thật sự làm cho người ta đáng phải tò mò, hơn nữa mặc dù trong tay nàng có cầm binh khí, nhưng sức chém người thật yếu ớt, nhỡ ra không thể xuống tay hung tàn, nàng nhìn máu từ đối phương bắn ra cũng đã quá hoảng hốt rồi. Vì thế hiện tại nàng phát hiện ra điều hấp dẫn tò mò, lại có được lý do chính đáng để né tránh chuyện giết chóc kia, liền lập tức theo Phong Chính nhảy về phía lùm cây kia. Nhưng khinh công của nàng lại thật quá tệ, Phong Chính phi thân mấy cái bóng dáng đã gần mất hút, nàng chỉ có thể nhắm theo phương hướng của hắn mà đi tới.

Loan Loan cũng không biết chính mình đã đi hết bao lâu, ngay lúc nàng đang lo lắng mình đã lạc mất dấu của hắn thì bên tai mơ hồ nghe được tiếng đánh nhau ầm ĩ. Nàng vội vàng theo hướng đó mà tiến, nàng ngó nghiêng xem chừng địa hình xung quanh, Loan Loan cẩn thận đi được một đoạn, sau đó nấp lại phía sau một tảng đá lớn. Ở cách nàng một khoảng không xa, có 2 người đang đánh nhau kịch liệt, một trong đó là Phong Chính. Cảnh đánh nhau như thế Loan Loan đã từng nghe các vị nghĩa tử miêu tả qua, nhưng bản thân thì chưa bao giờ chứng kiến. Hiện tại thấy được trước mắt, nàng cố gắng mở to mắt ra quan sát thật kỹ.

Người đang so chiêu cùng Phong Chính có bộ dáng gầy gầy, hắn có đôi mắt nhỏ hình tam giác cộng thêm hai hàng ria mép bên miệng, Loan Loan nhìn qua đã đánh giá được hắn hiển nhiên không phải là người tốt. Lúc này người gầy gầy kia hướng phía ngực Phong Chính mà phóng ra một chưởng, Phong Chính dùng sức né tránh, sau đó thuận thế túm chặt chân hắn ra một lực thật mạnh đẩy hắn ngã đau đớn. Người gầy kia bị rơi ề ảm thảm thương trên mặt đất, còn chưa kịp lấy lại thăng bằng đứng lên thì Phong Chính đã đâm một kiếm vào cánh tay hắn. Người kia kêu lên một tiếng, trọng lượng nửa thân mình ngã dài trên mặt đất, đồng thời hắn giương tay cao ném thứ gì đó về phía Phong Chính, trong không khí đột nhiên khí bụi mịt mù. Sự việc xảy ra quá sức bất ngờ, Phong Chính không kịp thu kiếm đã vội cấp tốc lùi bước về phía sau, cách xa người kia 7-8 bước rồi mới dừng lại. (Vivi: đoạn này có nhiều khúc ta hiểu rồi chém nên hơi lung tung = =, mọi người tha thứ góp ý nha)

Loan Loan tuy rằng không biết người kia đã ném cái gì về phía Phong Chính, nhất định không phải là thứ tốt lành. Nàng nhìn thấy Phong Chính thoát thân yên ổn, trong lòng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng rất nhanh sau đó nàng đã phát hiện ra điều bất ổn, Phong Chính đột nhiên bước vội về phía sau vài bước, toàn thân tuy đứng nhưng có phần hơi run rẩy, sắc mặt thập phần khó coi.

Người kia từ nãy giờ vẫn ngồi dưới đất đột nhiên cười lớn, hắn dùng tay trái kèm lại máu đang tuôn chảy sau khi bị kiếm của Phong Chính đâm vào, vừa cười vừa dùng chút sức lực cuối cùng gượng đứng lên, “Tiểu tử, cảm giác thế nào? Còn muốn giết ta nữa không, mau đến đây! Ta bây giờ đang đứng đợi ngươi đây. Nói cho ngươi biết, cái ngươi vừa hút vào chính là khí độc độc môn mà ta đã mất bao thời gian mới pha chế được, hiện tại có phải ngươi cảm thấy đầu óc choáng váng, tức ngực, cổ họng nghẹn ứ đau đớn? Chờ thêm một chút nữa thì ngươi sẽ cảm nhận được thêm sự lợi hại của nó.”

Loan Loan nghe vậy đầy kinh hãi, nhìn về phía Phong Chính. Hiện tại, cả người Phong Chính từ từ biến đổi, rồi “oành” một tiếng, hấn đổ nhào trên mặt đất.

Người kia càng tỏ vẻ vui sướng, “Có phải hay không rất khó chịu a? Đương nhiên là phải vậy rồi, bên trong ngực và yết hầu sẽ như có một luồng hỏa thiêu dữ dội, sao mà không khốn đốn được. Nếu như người đã không chịu được, thì la lên một tiếng đi, như vậy... như vậy có thể ta sẽ lo lắng mà thương tình cấp cho người thuốc giải. Nếu không đến lúc độc tố lan khắp lục phủ ngũ tạng của người, thì không những chỉ yết hầu và ngực đau đớn, hắc hắc, đến lúc đó chỉ cần nửa canh giờ, thì người sẽ độc phát toàn thân mà chết.”

Loan Loan ngồi núp ở phía sau tảng đá nghiêng rặng nghiêng lợi, nhưng lại cảm thấy khó xử. Tên hỗn đản này tuy rằng võ công không bằng Phong Chính, nhưng khả năng cũng là cao thủ đối với mình. Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ đứng nhìn Phong Chính nửa giờ sau phát độc mà chết. Đúng rồi, tên hỗn đản kia đã trúng một kiếm. Khả năng... khả năng chính mình có thể đánh bại hắn không? Loan Loan lòng nóng như lửa đốt, suy nghĩ mâu thuẫn đấu tranh, nhin không được chốc chốc lại nhìn xem diễn biến. Lúc này Phong Chính đã không nhin được mà cúi đầu khê kêu lên một tiếng, người kia lập tức vênh váo cười ha hả, “Đúng rồi, người cuối cùng cũng không nhin được mà. Người qua đây cầu xin đại gia ta, ta liền cho người giải dược!”

Loan Loan nhìn về phía Phong Chính, một tay hấn nắm chặt áo, tay còn lại cuộn siết nắm cổ trên mặt đất, các ngón tay bây giờ đều đã trắng bệch, nửa bên mặt hướng về Loan Loan cũng đang tái xanh khô khốc đáng sợ dọa người, mồ hôi trên trán hấn không ngừng tuôn ra, môi hấn khê nhếch lên, thà bản thân chịu đau đớn hành hạ chứ không thể để tiểu nhân đắc ý! Khóe mắt Loan Loan không khỏi đỏ lên, cơ hồ đã muốn rơi lệ. Ngày xưa nàng từng nghe qua về chuyện những vị đại hiệp, giờ được chứng kiến tận mắt, đầu nàng bắt đầu quay cuồng không ngừng, máu đã dần sôi trào.

Lúc này người kia lại cười u ám nói, “Như thế nào, thà rằng đau chứ không chịu cầu ta sao? Hay người nghĩ rằng ta không dám để người chết? Hỡi ơi, Đại đương gia tân nhậm của Phong Gia Bảo, nếu người sống thì có giá trị biết bao nhiêu kia chứ, nhưng nếu người chết đi rồi... thì sẽ không đáng một xu đâu, mà còn mang tới họa sát thân cho ta. Bất quá ta sẽ không để người chết, nhưng phải cho người ném mùi đau đớn đến sống không bằng chết!”

Nghe được những lời vô sỉ ác độc của hấn, Loan Loan giơ cao tay áo lau khô hai hàng nước mắt, quát to lên một tiếng rồi từ phía sau tảng đá nhảy ra ngoài, vung kiếm chém mạnh về phía người gây còm kia.

Người kia hiển nhiên không nghĩ tới một người của tiêu cực sẽ nhảy ra làm rối chuyện tốt của hấn, cho đến khi Loan Loan phóng dao hướng thẳng tới trước mặt hấn, thì mới kịp lấy lại tinh thần nhanh tay đối phó với Loan Loan. Giao đấu được mấy chiêu, người kia trong lòng cảm thấy thoải mái hấn, cười châm biếm, “Tiểu tử kia, nếu ta còn tiếp tục đánh thì người chỉ có đường chết mà thôi.”

Quả nhiên chỉ trong chốc lát sau, Loan Loan phải trầy trật rất vất vả mới có thể cầm cự được – công phu mèo quào của nàng quả thật là không được a! Loan Loan càng đánh thì trong lòng càng sợ hãi, đột nhiên chân người kia chao đảo xiêu vẹo đứng không vững trên mặt đất, Loan Loan mạo hiểm liều mình đâm một dao hướng tới. Người kia hoảng hốt, chưa kịp định thần, thì đã thấy dao của Loan Loan chém qua. Hấn vội nhảy sang một bên tránh né, thất lưng uốn éo gấp lại làm hấn mất thăng bằng ngã xoài trên mặt đất, khó khăn lắm hấn mới tìm được thể né tránh một cước đang bay tới của Loan Loan. Người kia lúc này đã mất hấn thần thái đắc ý lúc nãy, hấn chảy đầy mồ hôi, sắc mặt tái xanh, ánh mắt đảo qua đảo lại liên tục, tựa hồ sự chú ý của hấn đã bị phân tán khỏi trận đấu. Loan Loan dù sao kinh nghiệm trải đời không đủ, bản thân lại đang ở trạng thái hưng phấn, vì thế hoàn toàn không cảm nhận được cảm xúc của đối thủ đối diện biến hóa đến mức nào. Nhưng mấy chiêu vừa rồi khiến nàng cảm thấy tự tin hơn, ra tay cũng trở nên khá thành thực, nhuần nhuyễn.

Mũi kiếm đang đâm tới của Loan Loan đột ngột chuyển hướng, xoay nhẹ tay nghiêng theo một góc quét tới, người kia sợ hãi né tránh, nàng lại bay lên tung thêm một cước – lần này hoàn toàn trúng đích! Loan Loan càng thêm hứng khởi, tiếp tục đá thêm một quyền nữa, tên kia lẩn tránh sang một bên, tư thế rất khó coi, sau đó dùng lực chống dậy đứng thẳng lên chạy trốn thật nhanh. Loan Loan vốn muốn tiếp tục đuổi theo, nhưng nghe được tiếng rên rỉ thống khổ của Phong Chính vội dừng lại chạy qua hướng đó xem xét.

Người gây kia như gặp phải quỷ, chạy như điên vào sâu trong rừng, vừa chạy vừa cố quay đầu lại xem phía sau. Hấn chạy được một quãng thật dài, cảm thấy mình đã an toàn, liền dừng lại thở hổn hển, nhưng vừa

đặt mông ngồi xuống nghỉ đã nhảy dựng lên.

Một nữ nhân chậm rãi từ một bên lùm cây đi tới, sau đó xoay người hướng thẳng tới hắn. Người kia bắt đầu cảm thấy cả thân mình như run lên. Nhất định là nàng! Vừa này rõ ràng mình đang nắm chắc phần thắng, lại đột nhiên bị một người dùng đá ám toán. Phương hướng tính toán cực kì chuẩn xác, lực đạo lại vừa đủ để làm hắn mất thế thượng phong mà lại không chết, tuyệt đối chỉ có cao thủ mới có thể ra tay như thế.

Bóng dáng nữ nhân kia từ từ càng trở nên gần hơn, hắn vô cùng khủng hoảng. Hắn hi vọng mình có thể lập tức quay đầu chạy trốn nhưng vì cái gì đó mà hắn không thể nhúc nhích, giống như... giống như bản thân đã bị ánh mắt thu hút của nữ nhân kia đóng đinh chặt trên mặt đất! Nữ nhân kia đi đến trước mặt hắn, mỉm cười, nụ cười đáng sợ đầy nguy hiểm... không mang một chút ý tốt. Người kia đứng đó hoàn toàn tuyệt vọng, hắn đã đoán được vận mệnh của mình – chỉ có cái chết đang chờ đợi.

Loan Loan vội vàng chạy đến bên Phong Chính thì hắn đã đau đớn đến nỗi hôn mê ngất đi. Loan Loan vội vàng móc từ trong túi ra viên đại hoàn đan nhét vào miệng Phong Chính. Nhị tỷ đã từng nói qua, đại hoàn đan này có thể bảo toàn sinh mệnh tạm thời. Tổng cộng nàng cũng chỉ được cho 2 viên.

Loan Loan lo lắng chăm sóc bên cạnh Phong Chính, đồng thời cũng đợi đan dược phát huy tác dụng. Sau nửa ngày, cuối cùng Phong Chính cũng mở mắt ra, Loan Loan mừng rỡ vội hỏi, “Thế nào, đã tỉnh lại sao, có chút sức lực nào không? Ta dìu ngươi xuống núi nhé?” Phong Chính muốn nói gì đó nhưng không đủ sức mở miệng đành chỉ gật gật đầu.

Đường núi gấp ghe, mặc dù Phong Chính đã cố gắng giảm bớt áp lực trên đôi vai của Loan Loan, nhưng hắn có lòng mà không đủ sức, hắn quá cao trong khi nàng lại thấp hơn, nên phần lớn sức nặng cơ thể vẫn tì gần hết lên người Loan Loan. Cũng may Phong Chính không thể đi được lâu nên một đoạn là phải dừng chân lại nghỉ, Loan Loan cũng nhân cơ hội đó mà ngồi thở gấp lấy lại sức. Chính vì vừa đi vừa nghỉ như thế phải hao phí quá nhiều thời gian. Từng được vài lần, Loan Loan bắt đầu suy nghĩ đến việc chính mình tự xuống núi trước sau đó mới nhờ người lên đỡ Phong Chính xuống. Nhưng nghĩ kĩ nàng lại cảm thấy không ổn. Với tình trạng hiện tại của Phong Chính, e rằng cả một tiểu hài tử hắn cũng đánh không lại, nếu cái người gầy gầy kia hoặc một tên đạo tặc nào nhảy ra, Phong Chính chắc chắn sẽ trở thành quỷ dưới đao của chúng.

Nghĩ trước tính sau, Loan Loan vẫn chỉ là dìu Phong Chính từng bước từng bước xuống núi, cuối cùng khi đến tới chân núi thì trời đã ngã hoàng hôn. Dưới sơn cốc, xác người ngổn ngang lung tung xếp lớp trên mặt đất, nhưng bọn họ đều không phải mặc y phục của tiêu cục. Xem ra phe tiêu cục đã dành chiến thắng trong trận hỗn chiến này.

Vào giờ khắc này đây, núi rừng đều yên tĩnh, ánh chiều tà đỏ rực như máu bao trùm cả không gian. Loan Loan đứng trong sơn cốc, nhất thời cảm thấy dường như thế giới đều yên ắng không còn một âm thanh nào trừ tiếng thở dốc hỗn hển mệt mỏi, đau đớn của người bên cạnh mình và tiếng tim của bản thân đập thật kịch liệt. Điều này làm nàng đột nhiên cảm thấy sợ hãi, cô đơn, nhưng không hiểu sao cũng có chút tức giận.

Trong chốc lát như thế làm nước mắt Loan Loan dâng trào, cuối cùng nhịn không được nàng ngồi bệt xuống đất mà khóc òa lên, Phong Chính có lẽ cảm giác được điều gì đó, rồi mở miệng nói một từ rất ngắn gọn súc tích, “Ngươi”, sau đó thở gấp liền từng đợt. Từ “Ngươi” mà Phong Chính nói ra nhỏ đến nỗi người kế bên cũng không thể nghe rõ, nhưng cũng đủ để lời Loan Loan thoát ra khỏi mớ cảm xúc hoảng sợ hỗn độn đầy phức tạp của nàng. Tuy rằng người bên cạnh bây giờ thật sự rất yếu, thậm chí khí lực để nói một câu hoàn chỉnh cũng không đủ, nhưng hắn giúp nàng cảm nhận được nhịp đập của sinh mệnh. Điều này khiến Loan Loan thấy mình thật may mắn, may mắn vì ít ra tại thời điểm này vẫn có một người ở bên cạnh nàng.

6. Chương 6

Mặc dù trong trận hỗn chiến đó phe tiêu cực đã thắng, nhưng sơn cốc không phải là nơi có thể ở lâu được. Loan Loan nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, giúp đỡ Phong Chính thoát ra ngoài. Khi mặt trời xuống núi thì hai người đã ra khỏi Hồ Lô Khẩu được một đoạn.

Lúc này đột nhiên Phong Chính đứng sững lại rên rỉ, cả người run rẩy không ngừng. Loan Loan gấp rút diu hấn vào một bên ngồi nghỉ dưới gốc cây, đem viên đại hoàn đan cuối cùng bỏ vào miệng hấn. Nàng ngồi nhìn Phong Chính đang say ngủ mà không khỏi ưu phiền lo lắng. Nàng chỉ có hai viên đại hoàn đan, bây giờ nếu độc tính trong người Phong Chính tiếp tục tái phát thì phải làm sao bây giờ?

Mặt mày đăm chiêu ủ dột một hồi, Loan Loan khẽ thở dài, thân thể nàng chống đến tận bây giờ đã thập phần mệt mỏi, liền đi xem xét chung quanh lượm lặt mấy nhánh cây, nhóm lên một đống lửa nhỏ. Chỉ tiếc Lâm đại tiểu thư từ nhỏ đến lớn chưa sống qua hoàn cảnh này, tuy là theo đoàn áp tiêu vài ngày nhưng chỉ phụ những việc vặt vãnh như mang nước, thu thập linh tinh, cho nên mặc cho nàng vất vả khốn đốn với đống nhánh cây như thế nào thì một chút khói đen cũng không bốc lên. Giăng co một hồi thật lâu, sắc trời ngày càng u ám, Loan Loan vừa mệt, vừa tức lại vừa gấp gáp vội vã, đang muốn lớn tiếng chửi to để phát tiết một chút, thì từ phía sau truyền đến thanh âm yếu ớt của Phong Chính, “Tiểu huynh đệ, muốn nhóm lửa thì ở trung tâm đống lửa phải rộng, người trước hết đem một ít nhánh cây nhỏ đan chéo lên nhau, ở giữa chừa lại một khe hở nhỏ, sau đó mới nhóm lại lửa. Chờ cho lửa lớn dần rồi mới cho thêm củ vào.”

Nga? Loan Loan mặt hơi nóng lên. Nàng làm theo từng bước được hướng dẫn, ngọn lửa rốt cuộc cũng cháy lên nghi ngút thật cao, Loan Loan thốt lên một tiếng “ai nha”, rồi nhanh chân lùi về phía sau mấy bước, sau đó quay người chạy đi kiếm thêm thật nhiều nhánh cây đem về. Nàng biết rằng muốn giữ lửa cháy suốt đêm không tắt thì trước tiên phải chuẩn bị thật nhiều củ để ban đêm sử dụng. Chạy tới tới lui lui mấy vòng, Loan Loan ngẫm nghĩ như thế ắt hẳn đã đủ rồi, liền ngồi xuống mặt đất nghỉ ngơi. Nàng khẽ liếc mắt qua nhìn Phong Chính, phát hiện ra thân thể của hắn đã ngã lệch hẳn sang một bên, liền tới bên cạnh nâng đỡ hắn ngồi dậy tử tế. Sau đó bản thân nàng cũng dựa vào một thân cây thở hắt hển.

Mệt chết đi được! Loan Loan vừa chợp mắt tính đi gặp Chu Công thì lại nghe Phong Chính lên tiếng hỏi, “Tiểu huynh đệ, người có mang theo lương khô không?”

“Àn... có đem.” Chính là gói hành lý nặng nề trên lưng nàng. Loan Loan từ trong đó lấy ra túi nước và lương khô đưa cho Phong Chính, nhưng hắn không tiếp lấy, còn hai mắt nàng đã muốn nhắm nghiền ngay lập tức.

Phong Chính gượng gạo cười, “Không phải là cho ta, cho người đó tiểu huynh đệ. Người suốt dọc đường đi vẫn chưa hề ăn uống gì. Vẫn là nên lót dạ một chút trước khi đi ngủ.”

Loan Loan yếu ớt trả lời, “Ta không thấy đói.” Nàng thật sự không cảm thấy đói, có lẽ bởi vì nàng quá mệt mỏi, mệt đến nỗi cảm giác đói bụng cũng không có.

“Người vẫn là nên ăn một chút gì đi. Nếu không đến lúc người thật sự đói muốn ăn, ngược lại thân thể sẽ không chịu nổi, cho dù cố ăn vào thì cũng sẽ nôn ra toàn bộ.” Phong Chính khuyên bảo Loan Loan.

Dường như cũng có chút đạo lý, Loan Loan mở mắt ra lấy một cái bánh, đưa trước cho Phong Chính, hắn lắc lắc đầu từ chối. Nàng lại cầm lấy bình nước giao cho hắn, lần này thì Phong Chính gật đầu đón nhận. Tuy rằng thân thể hiện tại của hắn không có cảm giác hỏa thiêu hùng hực, nhưng trong bụng vẫn là nóng hầm hập, cổ họng cũng thật khô khan.

Loan Loan giao cho Phong Chính bình nước, sau đó xem xét cho tới lúc hắn nhắm mắt lại nghỉ. Sau đó tựa thân mình vào thân cây bắt đầu ăn một chút, nhưng mà nàng đã quá mệt mỏi, chỉ ăn được nửa cái bánh đã ngủ thiếp đi.

Sau đó một hồi lâu, một hắc y nữ tử đột nhiên từ trong rừng rậm bước ra. Nàng trước tiên dừng lại bên cạnh Loan Loan một lúc, sau đó tiến đến ngồi xuống bên cạnh Phong Chính bắt đầu bận rộn làm gì đó. Đến khi nàng đứng lên chuẩn bị bỏ đi thì đống lửa dường như đang lụi dần, tiện tay nàng bỏ thêm vài nhánh củ vào nhóm lại ngọn lửa.

Ngủ thẳng một giấc đến tận lúc hùng đông, Loan Loan lười nhát vươn vai tỉnh giấc, nhất thời cảm thấy tinh thần thật trở nên sáng khoái, đồng thời bụng cũng hơi thấy đói. Nàng xem chừng đống lửa, nó đã gần như

muốn tắt, trong đồng tro tàn chỉ còn vài đốm đỏ rực đang tí tách cháy. Nàng quay lại nhìn đồng cây hỗn độn đã chất lúc tối, cũng đã vơi đi không còn mấy – hẳn là lúc tối Phong Chính đã châm thêm lửa. Loan Loan nghĩ ngợi xong liền một tay ôm bình nước, tay còn lại ăn nốt cái bánh dore tối qua. Lúc Loan Loan ra sức phui đi mấy mẩu bánh vụn trên người thì Phong Chính cũng đã tỉnh. So với ngày hôm qua, hẳn có vẻ có tinh thần hơn nhiều, ít nhất đã bắt đầu chịu ăn một chút.

Sau khi lấp đầy bụng trống, hai người liền tiếp tục lên đường. Trước khi lên đường, Phong Chính bảo Loan Loan tìm cho hắn một nhánh cây có độ dài thích hợp. Mặc dù nhờ vào nhánh cây chống đỡ, nhưng bản thân Phong Chính cũng đã hồi phục được phần nào sức lực, nên Loan Loan giúp đỡ hắn cũng thoải mái hơn nhiều so với hôm qua. Như vậy hai người tự nhiên đi nhanh hơn rất nhiều, Phong Chính còn hứng thú trò chuyện với Loan Loan mấy câu.

“Tiểu huynh đệ, hôm qua đúng là đã làm phiền người nhiều.”

“Không có gì, ta nên làm như vậy mà.”

“Đúng rồi, đến bây giờ ta vẫn chưa biết tên của người.”

“Ta gọi là Lâm Quan.”

“Lâm Quan, người đến tiêu cục làm việc đã được bao lâu rồi?”

“Ta chỉ mới gia nhập vào tiêu cục hai ngày trước, chuyến tiêu lần này là chuyến đầu tiên được giao nhiệm vụ.”

“Thật sao, người bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười bảy.”

“Thật sự?” Phong Chính thoáng qua có một chút kinh ngạc, “Xem bộ dạng người thật không giống a, ta tưởng chừng người chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi thôi.”

Loan Loan cười cười, trong lòng có chút khản trương. Không có cách nào a, nàng vốn dĩ không cao lên được nhiều.

Phong Chính lại hỏi, “Ngày hôm qua như thế nào mà người chạy lạc lên núi thế?”

“Ta...ta đuổi theo một tên phỉ, cuối cùng theo sát tới chỗ đó.”

Phong Chính mỉm cười nói, “Ta đúng là có vận may a, nếu không tan xác nơi Hồ Lô Khẩu, thì cũng trở thành dore chết dore sống, biến thành cái thớt thịt cho người ta tha hồ chà đạp.”

“Đó là bởi vì tên gầy nhom kia có tâm địa ác độc, ra tay ám toán người, nếu không với công phu của hắn thì không thể nào thắng người được!” Loan Loan vì Phong Chính lên tiếng bất bình.

Phong Chính mỉm cười nói, “Trên đời này không phải chuyện gì cũng được giải quyết một cách quang minh chính đại, dù sao gặp gỡ đã là duyên phận. Mặc kệ người nói thế nào, ta cũng phải hảo hảo cảm ơn người.”

“Không cần. Ta đây chẳng qua là giữa đường gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ mà thôi.” Lời nói của Loan Loan hào khí mười phần, sau đó hỏi lại Phong Chính, “A, như thế nào mà người lại đến nơi này?” Nói xong, Loan Loan đột ngột nghĩ tới đáng lẽ ra nàng nên hỏi Phong Chính là ai trước mới phải. Ngàn vạn lần không để hắn phát hiện mình biết hắn rất rõ, vội bổ sung, “Thế người làm cái gì?”

“Thật không dám giấu giếm, ta chính là chủ nhân chuyến hàng người áp tiêu lần này, tên là Phong Chính. Tháng trước có một đại tiêu cục đi ngang qua Hồ Lô Khẩu đã bị trúng mai phục, mấy xe hàng hóa bị cướp sạch. Lần này ta lên đi theo sau đội bảo tiêu, trong lòng đề phòng sẵn sẽ có mặt ngay khi cần thiết, hơn nữa nếu phát hiện và giết được tên trùm thổ phỉ, chẳng phải là rất tốt sao, nhưng kết quả...”

“Nói vậy cái người gầy kia chính là...”

“Ai, đừng nhắc tới nữa. Lâm Quan, người có muốn học buôn bán hay không?”

“Học buôn bán?”

“Đúng vậy. Bảo tiêu dù sao cũng là một cái nghề kiếm cơm luôn cận kề sống chết, nếu người nguyên ý liền theo ta về Phong Gia Bảo, ở lại bên cạnh ta học buôn bán. Thế nào?”

Đây không phải là ý nói nàng ở khu vực phía Bắc này sẽ không cần lo ăn, lo mặc, lo ở sao. Loan Loan vội vàng đáp ứng. Hai người vừa đi vừa trò chuyện, được một đoạn khá dài liền ngồi xuống nghỉ ngơi. Loan Loan lắc lắc bình nước liền phát hiện đã cạn, vội chạy đi tìm nguồn nước gần đó. Loan Loan vừa mới rời đi thì hắc y nữ tử lại xuất hiện, nàng đưa tay thử đoán hướng gió, sau đó mở nắp một chiếc bình nhỏ. Chỉ trong chốc lát, Phong Chính đã rơi vào hôn mê.

Về phần Loan Loan thì nàng đi rất xa mới tìm được một dòng suối nhỏ, nàng hứng đầy bình nước, nàng lột bỏ mặt nạ, rửa sơ lại mặt mũi tay chân, rồi mới trở về. Đột nhiên cảm thấy đầu va đập nhẹ vào một vật gì đó, nàng tập trung tìm kiếm xung quanh, thì ra là mấy trái chín đỏ mọng. Nàng ngẩng đầu lên nhìn lần nữa, phía trên càng rớt nhiều trái chín hơn nữa. Thay vì tiếp tục ngẩng đầu nhìn, nàng cúi người xuống túm một bên tà áo lại, ngồi xổm trên mặt đất, lượm những trái chín còn tốt. Trong lòng thoáng tính toán, nếu không ăn hết quá nhanh, thì những quả chín này có thể cầm cự tốt được vài ngày tới.

Giữ lấy góc áo đã đầy những quả, Loan Loan vui vẻ đứng lên tiếp tục trở về. Nàng không hề chú ý tới cái cây phía trên đầu vốn dĩ không hề có một trái nào, hơn nữa đó cũng không phải là loại cây có thể kết quả. Nàng càng không thấy được lúc mình đi được đã xa, một nữ tử từ phía sau cây bước ra, nét mặt cười cười, tay cũng nắm chặt chéo áo đang chứa đầy những trái chín mọng, cũng là một loại với Loan Loan đã nhặt.

Nàng đã đi một lúc quả thật mất không ít thời gian, xem Phong Chính đã chờ đến nỗi ngủ quên mất. Loan Loan lẻ lười nghịch ngợm, sau đó ngồi xuống bên cạnh Phong Chính, lấy một trái chín chà sát vào quần áo cho sạch rồi bỏ vào miệng ăn. Ân, hương vị cũng không tệ a. Nhưng mà... nhưng mà hiện tại thì toàn thân nàng đều đau nhức không thôi a! Có vẻ cái việc “gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ” này đã khiến nàng tiêu hao không ít thể lực. Loan Loan ăn quả chín, một bên ngồi suy nghĩ, một bên thì chăm chú quan sát Phong Chính. Ân... Tuy rằng hắn bị cái người nham hiểm kia tra tấn một phen, nhưng vẻ đẹp đó vẫn là trời sinh. Dù sắc mặt hắn bây giờ hoàn toàn tái nhợt, nhưng bộ dáng, khuôn mặt vẫn không kém phần tiêu soái. (Vivi: hắc hắc, Chính ca là soái ca a)

Không ngờ được, Phong Chính lại đột nhiên mở mắt ra. Loan Loan trên mặt nóng bừng, chột dạ hỏi, “Phong...Phong đại ca?” Sau đó khẽ thăm mắng bản thân, khẩn trương cái gì, không phải mình đang đeo mặt nạ sao, dù có đỏ mặt hắn cũng không thể thấy.

Phong Chính nghiêng đầu hỏi nàng, “Lâm Quan, lúc người trở về đây có thấy người nào xung quanh không?”

“Không có a.” Loan Loan thấy Phong Chính nhíu mày, không kèm được liền hỏi, “Có chuyện gì sao?”

“Ta cảm giác... dường như có người đã tới đây.”

“Đây là ven đường a, có người qua lại cũng không có gì đáng ngạc nhiên.”

“Không chỉ là đi qua, mà là...là... ai, ta cũng không biết phải nói thế nào. Thế nào, đã tìm được nước chưa?”

“Ân, trên đường về ta còn nhặt được rất nhiều hoa quả, người xem, hương vị cũng không tệ nha.” Loan Loan cầm một quả mọng chà sơ rồi đưa cho Phong Chính.

Phong Chính tiếp nhận bỏ vào miệng rồi hỏi, “Lâm Quan, nhìn dáng bộ người rất gầy yếu, làm thế nào được chọn áp tải chuyển tiêu này?”

“Úc..” Loan Loan liền đem những lời Mạch Tang giáo huấn ra giải thích cho Phong Chính, những lời này nàng đã từng nói với người khác nhiều lần, nói nôm na là “quen tay quen việc”, cho nên hiện tại giải thích thật lưu loát suôn sẻ.

Phong Chính nghe xong gật đầu, “Thì ra là thế, hắn là thân thủ của người cũng không tồi.”

“Đâu có, đâu có, so với Phong đại ca vẫn là còn kém xa.” Đây là những lời thực tâm của Loan Loan. Nàng vẫn là tự biết khả năng của bản thân. Trong tâm trí của mình, nàng biết được người gầy kia bị nàng đánh bỏ chạy, là vì trước đó hắn đã bị Phong Chính đánh một trận làm tiêu hao thể lực, hơn nữa lại trúng một kiếm nên cánh tay không thể cử động.

7. Chương 7

“Trong nhà người còn có những ai nữa?”

Một lát sau Loan Loan mới trả lời, “Đã không còn ai.” Cha mẹ, các ca ca, ta không phải là trù ẻo các người, là vì ta thật sự không biết phải trả lời thế nào. Ông trời, lời này ngàn vạn lần người đừng cho là thật nha.

Phong Chính nghĩ rằng vì câu hỏi của mình mà làm Loan Loan thương tâm nên vội an ủi nàng, “Không có việc gì đâu, từ đây về sau người cứ ở lại Phong Gia Bảo, chúng ta sẽ xem nhau là người nhà.”

Loan Loan cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ đành gật gật đầu, Phong Chính ngược đầu nhìn mặt trời, rồi nói, “Tốt lắm, chúng ta lên đường đi, hôm nay chúng ta còn phải đi mau để đến thôn phía trước nghỉ chân qua đêm.”

Chờ khi hai người vào đến thôn, Loan Loan theo lời Phong Chính liền đi thỉnh vị lang trung của thôn đến. Vị thầy thuốc kia sau khi bắt mạch cho hắn liền thông báo hắn không có dấu hiệu trúng độc, chỉ là thân mình còn yếu ớt cần phải tịnh dưỡng tốt, đề nghị hắn phải nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó hốt cho 2 thang thuốc rồi rời đi.

Tiến lang trung ra cửa, Loan Loan quay trở vào phòng thì thấy vẻ mặt Phong Chính đầy trầm tư. Không có dấu hiệu gì trúng độc.... Không lẽ người gây nhom kia đã lừa hắn, nhưng không phải chính hắn đã hít vào không ít độc phần sao? Nhưng lúc đó người kia đang bị vây khốn trong tình thế hiểm nghèo mới ra tay hạ độc, hơn nữa chính hắn từ sâu trong lục phủ ngũ tạng cũng cảm nhận được sự đau đớn do bị hành hạ. Chẳng lẽ loại độc này qua một thời gian thì tự động hóa giải, nhưng người kia không phải nói như vậy, hắn quả quyết sau nửa canh giờ không có thuốc giải thì mạng ắt không còn. Hay là..... vị lang trung này y thuật không tinh thông, đã chuẩn đoán lầm? Bản thân hắn từ tối qua đến giờ thật là toàn thân đều nhức mỏi, không hề có lực, còn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nghe có tiếng chân người bước vào, Phong Chính ngẩng đầu lên, hắn nhìn thấy Loan Loan trong lòng đột nhiên ra gì đó vội hỏi, “Lâm Quan, ở trên đường người có phải cho ta uống qua thuốc gì không?” Hắn cũng chỉ là mơ hồ nhớ chuyện đó mà thôi.

Loan Loan vô tình đáp, “Đúng vậy.”

“Thế cuối cùng cái thứ đó là gì, lại có thể giải được hết tất cả độc trên người của ta?”

Đầu Loan Loan oanh vang lên một tiếng. Nàng thiếu chút nữa đã quên. Không thể nói cho hắn biết đó là đại hoàn đan do Nhị tỷ bỏ công sức nghiên cứu suốt nửa năm liền mà chế thành. Cũng không thể nói là giải được của chính mình cho hắn, như vậy hắn sẽ nghi ngờ từ đâu mình có được. Loan Loan nheo mắt suy nghĩ rồi nói, “Là do người gây kia khi chạy trốn đã làm rơi lại, ta thấy người thập phần khó chịu liền đánh liều đem cho người ăn, không ngờ được cái kia thật sự là giải được a.” Phong Chính sau ngày bị trúng độc thì trí nhớ cứ mơ hồ, hắn cảm thấy chuyện này thật quá là trùng hợp đi, nhưng vẫn lẳng lặng chấp nhận lời giải thích của Loan Loan, không tiếp tục hỏi nữa.

Phong Chính lưu lại trong thôn vài ngày, uống thuốc do lang trung kê xong, bắt đầu tính tới chuyện cùng Loan Loan quay trở về Phong Gia Bảo. Ngựa, quần áo, lương khô, tất cả đều đã mua đủ. Vào một buổi sáng thời tiết rất tốt, hai người cưỡi ngựa xuất phát đi về hướng Phong Gia Bảo. Khi bóng dáng Loan Loan và Phong Chính dần rời xa, thì ba bóng dáng đang núp ở một góc khuất vẫn tiếp tục dõi theo. Người bên trái bực tức lên tiếng, “Đại tỷ, chúng ta thật sự không tiếp tục đi theo họ sao? Tỷ thật sự yên tâm về Phong tiểu tử kia?”

Người được gọi là đại tỷ chính là người đã đem Loan Loan ra khỏi Lâm phủ, sau đó an bài cho nàng rời khỏi thành, Lý Mạch Tang. Người gọi nàng chính là tam tỷ kết bái của Loan Loan, Tiểu Dung, hắc y nữ tử còn lại chính là nhị tỷ, Cốc Tâm Khiết. Mạch Tang nghe vậy cười nói, “Có cái gì mà không yên tâm. Độc trong người Phong Chính đã được nhị muội giải trừ, thân thể đã dần khôi phục trở lại, huống hồ chỉ cần đi tiếp tới Bắc Thành chính là địa bàn của hắn rồi.”

Tiểu Dung nghĩ nghĩ rồi lại hỏi, “Nhưng cuối cùng cần gì phải để Loan Loan và Phong Chính, hai người họ ở cùng một chỗ chứ?”

Tâm Khiết mỉm cười, “Dù sao tốt xấu gì Loan Loan đã từng cứu mạng hần, chính là do muội ấy đã không hề do dự mà dùng đại hoàn đan để cứu hần. Loại người giống Phong Chính sẽ không đành lòng mặc kệ Loan Loan tự sống chết đâu.”

Tiểu Dung duỗi thẳng thân hình mệt mỏi của mình mà nói, “Cũng phải, duyên phận của hai người bọn họ cả chúng ta cũng không thể nhúng tay ngăn cản. Nhưng mà tiểu nha đầu này dọc đường biểu hiện có một chút ngoài tưởng tượng của muội nha – rất là xuất sắc a!”

Mạch Tang và Tâm Khiết đều gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với lời nói của Tiểu Dung. Mạch Tang vừa cười vừa nói, “Vây kế tiếp các muội có tính toán gì không?”

“Muội vẫn là như cũ mà thôi.” Tâm Khiết nói. Tiểu Dung tiếp lời, “Muội cũng vậy. Đại tỷ, thế còn tỷ thì sao?”

Mạch Tang suy nghĩ một chút rồi nói, “Nếu đã gần tới Bắc Thành thì ta sẽ tới đó một chuyến để nhìn qua một lần cho biết.”

Dọc đường đến Bắc Thành, hoa lá cây cối hai bên đặc biệt xanh tốt, còn có cả những cây tùng bách sống trường thọ cả ngàn năm, tiếp tục đi tới phía trước, trong không khí đã mang theo chút hương vị của gió cát. Hít thở không khí của Bắc Thành cảm nhận được một sự mãnh liệt, hùng hồn, hoàn toàn bất đồng với khí trời Trung Nguyên, Loan Loan hết sức hưng phấn, ở trên lưng ngựa không ngừng hỏi chuyện. Phong Chính cũng kiên nhẫn giải đáp từng câu một. Từ xa Loan Loan đã nhìn thấy Phong Gia Bảo – tại chỗ này nhìn xuống, tòa nhà giống như một ốc đảo nhỏ xinh đẹp giữa thị trấn đông đúc nhộn nhịp, sự phấn khởi của Loan Loan đã lên đến đỉnh điểm, nàng thúc ngựa phóng thật nhanh về phía đó, đi trước Phong Chính cả hai ba trăm thước.

Vào đến Phong Gia Bảo, Phong Chính dẫn nàng đi qua hết bảy tám ngõ rẽ quanh co, cuối cùng đến trước một tòa nhà lớn. Loan Loan theo sau tiến vào, phủ trạch này được xây dựng theo một vài lối kiến trúc Trung Nguyên tinh xảo, nhưng lại mang không khí thoáng đãng của Bắc Thành, phong cách bất đồng của hai dân tộc được phối hợp hài hòa, nhịp nhàng. Xem ra lúc thiết kế cho tòa nhà này, chủ nhân đã tốn không ít tâm tư. Loan Loan mở to hai mắt từ từ nhìn khắp mọi thứ xung quanh, đúng lúc nàng đang thích thú nghiên cứu một góc tường được điêu khắc hình thù hoa văn trang trí vô cùng khéo léo thì có một người chạy nhanh thái độ niềm nở, chạy nhanh về phía Phong Chính kêu lên một tiếng, “Đại đương gia!”

Âm điệu hoàn toàn giống hệt người Trung Nguyên. Nàng ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là một nam tử mặt mày ôn hòa, miệng đang nở nụ cười vui vẻ. Mặc dù đang mặc trang phục của Bắc Thành, nhưng nhìn dáng vẻ diện mạo rõ ràng là người Trung Nguyên.

Phong Chính thấy người kia tới liền cười nói, “Vương đại ca.” Hần quay đầu lại nói với Loan Loan, “Lâm Quan, vị này là người mà ta đã nhắc qua với người nhiều lần, Vương đại ca.”

Loan Loan lập tức hiểu ngay, nhanh nhẹn gọi một tiếng, “Vương đại ca.”

Vương Tấn hiếu kỳ quan sát Loan Loan rồi nói, “Đại đương gia, vị này chính là..... mà khoan đã, hần gọi là Lâm Quan, vậy ra hần chính là tiêu sư mới đã bị mất tích của Vĩnh Uy tiêu cục.”

Phong Chính khẽ cười, “Chính là hần. Lúc ở Hồ Lô Khẩu, nếu không phải được hần cứu thì ta cũng không về được.”

Vương Tấn vỗ vai Loan Loan, “Hắc hắc, Vương tiêu đầu nói lúc bọn hần ở Hồ Lô Khẩu đã có 7-8 tiêu sư bị thương, còn có một người bị lạc không rõ sống chết, thì ra là người đi cứu Đại đương gia của chúng ta. Tiểu huynh đệ, người chính là ân nhân của Phong Gia Bảo!” Vương Tấn ra sức tán thưởng làm cho Loan Loan cảm thấy ngượng ngùng.

Phong Chính mỉm cười, “Vương đại ca, ta đã hỏi qua Lâm Quan, nhà hần đã không còn ai khác. Ta xem hần tuổi còn rất trẻ, áp tiêu là một công việc nguy hiểm tính mạng, ta đã tính sẽ lưu lại hần, người xem có được không?”

“Hảo, đương nhiên là tốt! Lâm Quan, từ nay người cứ xem ta là đại ca, có chuyện gì thì cứ tìm ta.”

“Cám ơn Vương đại ca!” Loan Loan vội nói.

“Ai, không nên khách khí như vậy.” Lúc này Vương Tấn như chợt nhớ ra điều gì, vội nói, “Đại đương gia, người mau cùng ta đi vào nhanh. Đội bảo tiêu đã về được mấy ngày mà vẫn chưa thấy người quay về, Tứ ca vô cùng ồn ào cứ đòi chạy ra ngoài tìm người.”

Loan Loan theo chân Phong Chính đi vào trong, căn nhà tràn ngập bầu không khí trang nghiêm, một người đàn ông râu dài, mặt mày nhễ nhại mồ hôi đang đi qua đi lại trong phòng khách. “Tứ ca!” Phong Chính gọi hân một tiếng.

Hải Tứ quay đầu lại, hai mắt mở to, “Ai nha! Phong lão đệ, người rốt cuộc đã trở về, ta đây thật lo lắng cho người nha.”

Lúc này một vị nam nhân đã đứng tuổi mở miệng lên tiếng, “Chính nhi, như thế nào mà đến tận bây giờ người mới trở về, có phải trên đường đã gặp chuyện gì hay không?”

Phong Chính bước lên phía trước, kính cẩn trả lời, “Cha, nương, con đã khiến các người lo lắng.”

Cha? Nương? Loan Loan vội tập trung nhìn kĩ. Cha của Phong Chính nhìn có vẻ ôn hậu, hai bên thái dương, tóc đã lấm tấm hoa râu, vẻ mặt vô cùng hồng hào, cử chỉ đàng hoàng đỉnh đạc. Mẫu thân của Phong Chính lại sở hữu một đôi mắt tuyệt đẹp, hân đường như đã thừa hưởng y đức đôi mắt xanh lục trong suốt này. Mẫu thân hân đã trung niên, nhưng vẻ đẹp đặc trưng của một phụ nữ ngoại tộc trong bà vẫn còn chưa phai tàn, nhìn qua cũng là một người hòa nhã dễ gần.

Phong Chính chậm rãi kể lại ọi người nguyên nhân vì sao hân về trễ, sau đó gọi Loan Loan đến và giới thiệu, “Cha, nương, đây là Lâm Quan.”

Hải Tứ đánh giá nàng một lượt từ đầu đến chân, nhếch miệng cười rồi lên tiếng hỏi đầu tiên, “Tiểu huynh đệ, nhìn người chân tay đều nhỏ bé không ngờ đã cứu được Phong lão đệ nha. Ai, người có biết uống rượu hay không?”

“Đương nhiên là biết.” Vừa nghe đến từ “rượu” thì Loan Loan đã vui vẻ ra mặt.

Phong Kỳ đứng lên cười sảng khoái, “Thật là hay a! Ở Phong Gia Bảo không biết uống rượu là không thể được. Đêm nay chúng ta sẽ đãi tiệc rượu mừng người và Chính nhi an toàn trở về.”

Từ lúc cải trang lẫn vào tiêu cục đến giờ, một giọt rượu Loan Loan cũng chưa đụng qua. Đêm đến vò rượu đầu tiên được mở ra, mùi rượu thơm lan tỏa khắp bốn phía, làm cho con sâu rượu trong bụng nàng thúc giục mạnh mẽ. Tuy trước khi khai tiệc Loan Loan đã uống một viên thuốc giải rượu, nhưng để cẩn thận nàng cũng tự nhắc nhở bản thân chỉ nên uống ít thôi, lỡ như có chuyện gì xảy ra thì nàng không thể tính tảo khổng chế.

Nàng là người mới đến, lại từng cứu mạng Phong Chính, mọi người lần lượt niêm nở hướng về phía nàng liên tục mời rượu. Ở Bắc Thành khi uống rượu là đều dùng chén lớn để uống, tính rượu lại rất mạnh, Loan Loan uống 7-8 bát liền khiến đầu bắt đầu choáng váng. Nhưng đối với lời mời của người khác nàng không hề từ chối, người nào nói vài câu ngưỡng mộ kính phục thì nàng đều tâm đắc tiếp nhận.

Tiệc rượu vừa bày ra không lâu, Phong Kỳ cùng phu nhân đã mạn phép rời khỏi. Uống đến nửa tiệc, Phong Chính cùng Vương Tấn cũng cáo lui có việc. Cho đến lúc hai người quay trở lại, chỉ thấy một đám người say lúy túy, thần trí hồ đồ, Hải Tứ thì đang nằm ngay mấy bậc thang lên xuống ngáy o o, duy nhất Loan Loan là không tìm thấy. Phong Chính nhíu mày nói, “Vương đại ca, Tứ ca bọn hân giao cho người xử lý, ta đi tìm Lâm Quan một chút.”

Vương Tấn gật gật đầu. Phong Chính đi một vòng lớn tìm khắp xung quanh mà không thấy Loan Loan. Hân cố gắng mở rộng phạm vi ra nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Cuối cùng hân chợt nghĩ tới liệu có phải Loan Loan đã trở về phòng hay không, liền chạy tới xem thử, cửa phòng mở toang ra, bên trong tắt đèn tối om. Vào trong nhìn một lượt thì thấy Loan Loan đang yên tĩnh ngủ trên giường. Phong Chính không khỏi cười thờ dài một tiếng, sau đó giúp Loan Loan cẩn thận đắp lại cái mền, đóng cửa lại rồi tự mình trở về phòng nghỉ ngơi.

Từ đó về sau Loan Loan tiếp tục ở lại Phong Gia Bảo. Bởi vì mượn danh nghĩa “học buôn bán” để được lưu lại, cho nên mỗi ngày LoanLoan không phải theo Phong Chính hoặc Vương Tấn thì là một người nào đó để học tập. Phong Chính đối đãi nàng cũng tốt lắm, hoàn toàn không giống với lúc còn ở Lạc Thành. Hắn cảm thấy Lâm Quan này đôi lúc hay mơ mơ màng màng, nhưng có khi lại tinh nghịch thông minh, đối với việc học nghề thì thật sự chăm chỉ nghiêm túc, có chút tài cán về phương diện này (việc này là đương nhiên, mặc dù Loan Loan không quan tâm đến mọi việc trong nhà, nhưng nàng cũng sinh ra từ một gia đình buôn bán nhiều đời, từ nhỏ đã nghe và xem không ít, cho nên rất nhiều điểm chỉ cần Phong Chính vừa nói qua thì nàng đã hiểu được cặn kẽ), tâm địa cũng không xấu, lại thương xót cho “thân thể bất hạnh” của nàng, nên luôn coi nàng như một đệ đệ mà hết lòng quan tâm, tận sức chiều chuộng. Mà những người khác cũng vì nàng đã cứu Phong Chính một mạng, lại cảm thấy nàng là một người thật sáng khoái, cũng tận tình giúp đỡ, chăm sóc.

8. Chương 8

Loan Loan mỗi ngày đều ra sức học tập, cười kị mã, uống rượu, bắt chước cách nói chuyện của người Bắc Thành, còn cùng Phong Chính chơi cờ... Nàng ở Phong Gia Bảo đúng là thập phần mãn nguyện. Chỉ là mỗi khi ngồi trong phòng một mình, vẫn có chút nhớ nhà, nhớ cha mẹ, ca ca, nhưng chỉ vừa nghĩ tới người nhà muốn gả nàng ột người chưa từng gặp mặt qua, thì nàng lại sinh khí không muốn trở về.

Ở Phong Gia Bảo được hơn nửa tháng thì Loan Loan bắt đầu lo lắng. Mặt nạ da người của nàng là phải dùng một loại thuốc đặc biệt để làm mềm nó. Hiện tại đã có hiện tượng trở nên khô cứng, nhưng thuốc nước làm mềm nàng đã dùng gần hết. Nàng từng nghe nhị tỷ Tâm Khiết nói qua, mặt nạ đã quá cứng thì không có cách nào khít sát được vào da mặt.

Lúc mà nàng rời khỏi Lạc Thành, theo đội bảo tiêu đi đi lại lại khắp nơi, ai mà nghĩ sẽ phát sinh ra nhiều chuyện như vậy chứ. Mà lúc trước nàng đáp ứng lời đề nghị của Phong Chính, một phần cũng vì tò mò mới mẻ, hiện tại thì nàng nên làm cái gì bây giờ đây? Loan Loan dù sao cũng là thiên kim đại tiểu thư chưa từng trải qua thế sự phức tạp, nàng càng nghĩ, tuy rằng cuộc sống ở Phong Gia Bảo cũng thoải mái, nhưng cuối cùng nàng vẫn quyết định là phải trốn đi.

Loan Loan đã đặt quyết tâm, đêm xuống nàng thu thập hành trang lén lút từ trong phòng trốn ra ngoài. Nàng đã tính kỹ, đầu tiên đến chuồng ngựa lấy một con rồi khỏi phủ, sau đó đợi lúc cổng thành của Phong Gia Bảo mở ra sẽ lập tức phi nhanh trở về Trung Nguyên. Ngựa này nàng không phải là lấy không, trong người có ít bạc vụn, nàng đã lấy ra một ít coi như tiền mua ngựa, đặt ở hàng rào chuồng ngựa. Nhưng chờ tới lúc nàng bước vào chuồng, vừa tháo dây cương ột con, sau cổ bị người ta đánh một kích, trước mắt trở nên tối sầm lại, mất đi tri giác.

Chờ đến lúc Loan Loan tỉnh dậy, nàng nhìn thấy tình hình yên tĩnh trước mắt, lập tức sợ hãi. Phong Chính, Hải Tứ, Vương Tấn, sắc mặt cả ba người đều cứng đờ chăm chú ngồi ở phía đối diện nhìn nàng, nàng đã bị trói chặt vào trong ghế. Không khí trong phòng cực kỳ âm u lạnh lẽo, Loan Loan dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, sợ hãi nhìn người đối diện, một câu cũng không dám nói.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng chỉ nghe được âm thanh chày tí tách từ cái đèn dầu. Sau nửa ngày, Vương Tấn mới mở miệng nói, “Lâm Quan, bây giờ là hơn nửa đêm, ngươi tính dẫn ngựa đi đâu?” Lời nói của hắn đã không còn ôn hòa như ngày thường, mà lạnh lùng như băng.

Loan Loan không khỏi run lên, “Ta nghĩ... ta nên đi rồi.” Thanh âm của nàng nhỏ như tiếng muỗi vo ve, Phong Chính nhíu nhíu mày.

Vương Tấn lại hỏi tiếp, “Tại sao lại muốn rời đi, người ở đây không quen sao?”

“Không phải...”

“Hay là do chúng ta đối đãi ngươi không tốt?”

“Không phải.” Loan Loan vội nói, một mặt ráng duy trì âm điệu của Lâm Quan.

“Đó là vì cái gì?” Vương Tấn ngừng một chút, không đợi đến lúc Loan Loan trả lời, khẽ nhăn mày, “Không lẽ... chẳng lẽ ngươi là gian tế sao?”

Loan Loan không hề có phản ứng lại, Hải Tứ vội đứng lên, hai tay nắm chặt thành nắm, hai mắt trừng trừng giống như chuông đồng, từ ánh sáng mờ nhạt trong phòng có thể nhìn thấy vẻ hung ác, dữ dằn. Đã nhiều ngày qua bởi vì lo âu trong lòng nên Loan Loan không thể sống yên ngủ ngon. Bị khẩu khí tra hỏi của Vương Tấn đã là cảm thấy lạnh xương sống và sợ hãi, hiện tại lại bị Hải Tứ dọa như vậy, thần kinh nhất thời không thể chống đỡ nổi, “Oa” một tiếng khóc thật lớn.

Ba người còn lại trong phòng sững sốt, đưa mắt nhìn nhau. Hải Tứ có hơi lúng túng, lên tiếng nói, “Khóc cái gì mà khóc chứ, nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu, ngươi có phải là loại đầu vàng được nuôi trồng đầu chứ!” (Vivi: ta chém đại, nhưng ta nghĩ ý nói là Loan Loan không phải loại công tử được nuông chiều từ bé rồi yếu đuối)

Vương Tấn đỡ khóc đỡ cười, giọng điệu cũng dịu đi hẳn, “Lâm Quan, ngươi có gì ủy khuất thì nói cho chúng tôi biết, chúng tôi sẽ hết lòng giúp đỡ ngươi. Nếu ngươi không phải là do bọn phi đó phải tới làm gian tế...” Vừa nghe đến hai chữ “gian tế”, Loan Loan càng khóc to hơn. Vương Tấn vội nói, “Hảo hảo, ngươi đừng nên khóc nữa, không khéo lại đánh thức những người khác. Ngươi có thể giải thích mà, ít nhất cũng nói cho chúng tôi biết vì lý do gì mà ngươi phải rời đi?”

Tiếng khóc của Loan Loan nín từ từ, nghẹn ngào suy nghĩ một hồi lâu. Chuyện nàng uống rượu, rồi trốn nhà, giả mạo thân phận, cũng không bịa đặt nữa. Vương đại ca bọn hắn mấy ngày nay đối xử với nàng tốt lắm, không bằng thẳng thắn nói cho họ biết thân phận thực sự, đỡ phải khiến bản thân tiếp tục lo lắng. Hơn nữa chính mình lặng lẽ lừa mọi người bỏ đi, trong lòng cũng cảm thấy bất an vô cùng. Chủ ý đã định, Loan Loan liền nói, “Hảo, ta nói cho các người biết. Nhưng mà Vương đại ca, trước hết ngươi hãy cởi trói cho ta.”

Vương Tấn nhìn về phía Phong Chính, hần gật gật đầu đồng ý. Vương Tấn bước lên cởi bỏ dây trừng. Loan Loan đứng dậy xoay xoay người hoạt động, uốn éo lại cổ tay đã tê rần hết cả. Vương Tấn hỏi, “Hiện tại ngươi có thể nói rồi chứ?” Loan Loan gật đầu, trước mặt ba người, đem mặt nạ chậm rãi tháo xuống. Phong Chính cùng Hải Tứ dõi theo động tác của nàng mà từ từ mở to hai mắt đầy ngạc nhiên.

Khi nàng đã gỡ hoàn toàn mặt nạ ra, Hải Tứ lắp bắp, “Lạc... Lạc Thành tiểu huynh đệ.... Ngươi...ngươi như thế nào mà.....”

Lúc này Phong Chính vùng dậy tiến lên, hần bình tĩnh hỏi, “Ngươi không phải là Lâm tứ thiếu gia sao?”

Giọng nói của Loan Loan trong trong thanh thanh, nàng lên tiếng mở miệng bằng chính giọng thật của mình, “Ta không phải là Lâm tứ thiếu gia.”

Vừa nghe nàng nói, Hải Tứ sợ đến mức rớt ngay từ trên ghế xuống đất, Phong Chính cũng sững sờ đứng bật dậy. Về mặt hần vô cùng khó tin, “Ngươi... là nữ? Lúc ở Lạc Thành, thanh âm của ngươi tuyệt đối không phải như thế này.”

“Nga, đây là khẩu kỹ*.” Tiếp theo đó, Loan Loan lập tức đổi lại giọng của Lâm Quan, rồi tới giọng lần trước của Lâm tứ thiếu gia. (khẩu kỹ: kỹ thuật giả giọng, đổi giọng nói liên tục)

Vương Tấn và Hải Tứ lúc này đã hoàn toàn không nói nên lời. Phong Chính hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại tâm trạng đang kích động của mình, hỏi nàng, “Rốt cuộc thì ngươi là ai? Tại sao lại giả làm người của Lâm gia?”

Mắt Loan Loan nhấp nháy đầy ủy khuất, “Cái gì mà giả mạo chứ, ta cũng họ Lâm a. Ta gọi là Lâm Loan Loan, là con út của Lâm gia, đại tiểu thư của Lâm phủ.”

Từ lúc Loan Loan gỡ mặt nạ da người xuống, những gì nàng thừa nhận đã làm ba người kinh hãi, bây giờ suy nghĩ hoàn toàn trở nên hỗn loạn, chần động. Nửa ngày sau, Phong Chính khó khăn lắm mới thì thào được vài câu từ cổ họng, “Vậy tại sao ngươi lại trốn vào Vĩnh Uy tiêu cục?”

Loan Loan dò xét nhìn ba người trước mắt, đầu cúi xuống, giọng nói hạ thấp chỉ đủ nghe, “Bởi vì.... vì ta muốn đào hôn.”

Trong phòng đột nhiên vang lên ba thanh âm đổ vỡ, ba đại nam nhân kia trải qua vồn vẹn nửa canh giờ đã tới 4 lần phải thất kinh hồn phách, giờ đã hoàn toàn hóa đá.

Trong vòng một đêm, Phong Kỳ tưởng rằng mình đã già mất mớ tay yếu, thần trí hỗn loạn. Như thế nào...người trước mặt không một chút giống nam nhân lại chính là Lâm Quan? Hôm qua nhìn thấy Lâm Quan gầy gầy nhỏ bé, diện mạo có chút thanh tú, thanh âm có phần nhỏ so với nam nhân bình thường, nhưng... nhưng vẫn không phải là một nữ hài tử. Không, không, hiện tại nhìn thấy Lâm Quan, cả tướng mạo lẫn giọng nói đều thay đổi. Phong Kỳ nhướng ánh mắt sang nhìn Vương Tấn, Vương Tấn chỉ có thể cười khổ gật đầu. Phong Kỳ nghĩ dù sao mình cũng là bậc trưởng bối, cũng nên làm điều gì đó, nhưng trong nhất thời cũng không biết phải nói gì, chỉ đành im miệng ngồi đấy.

Mạt Đại Đại mặc kệ mọi người, nàng liếc mắt một cái đã nhận ra trước mắt mình là một nữ hài tử đáng yêu kiều diễm như hoa như ngọc. Trong lúc những người khác còn đang thất thần suy tính, nàng đã tiến lên, kéo Loan Loan sang một bên hỏi chuyện.

Phong Chính phiền muộn chăm chăm nhìn mặt đất hồi lâu, đột nhiên nhìn thấy Mạt Đại Đại và Loan Loan trò chuyện vô cùng vui vẻ, liền xen vào một câu, “Ta nghĩ, ngày mai nên đưa Lâm đại tiểu thư về Lạc Thành.”

Mạt Đại Đại lập tức lên tiếng phản đối, “Không được, ngàn dặm xa xôi, Loan Loan đến nơi này cũng chỉ mới được nửa tháng, nói như thế nào cũng phải lưu lại thêm một thời gian.” Nói xong nàng quắc mắt nhìn sang trưởng phu của mình, Phong Kỳ vội nói, “Đúng vậy, đúng vậy, Lâm Quan... à không Loan Loan, người nên lưu lại thêm một thời gian nữa cho biết Bắc Thành.”

Phong Chính thở dài một tiếng, “Cha, nương, Lâm đại tiểu thư rời nhà bỏ trốn, đến bây giờ đã được một thời gian rồi. Từ trên xuống dưới Lâm phủ chắc chắn đã rối loạn cả lên, đã vậy còn không nhận được một chút tin tức nào từ Lâm tiểu thư.”

Loan Loan vội nói, “Ta viết ngay phong thư cho cha mẹ và các ca ca là được rồi.”

Phong Chính còn muốn nói gì đó, nhưng Mạt Đại Đại đã cắt ngang, “Đúng vậy, chỉ cần viết một lá thư giải thích rõ ngọn ngành cho Lâm gia.”

Tuy rằng trong một đêm Loan Loan từ nam biến thành nữ, ngay cả tên tuổi, giọng nói cũng biến đổi, nhưng sau khi kinh ngạc một hồi thì mọi người vẫn đối xử với Loan Loan không thay đổi, tốt bụng hòa nhã như xưa. Nàng mỗi ngày vẫn học tập, cưỡi ngựa, bàn tán những chuyện ở Bắc Thành, chơi cờ cùng Phong Chính, trò chuyện với Phong gia chủ mẫu... Ngày qua ngày không có gì khác biệt, nhưng trên thực tế có một điểm bất đồng lớn. Từ ngày thân phận thật của nàng lộ ra, Phong đại đương gia xem nàng lúc trước và bây giờ là hai con người khác biệt, cư xử hoàn toàn lạnh lùng, trừ khi phải giảng giải chuyện buôn bán, bình thường không hề mở miệng, đừng hòng nghe được hắn nói một câu nào, thật sự đúng là “Kim khẩu khó mở” a.

Loan Loan cứ phải nhìn thấy dáng vẻ lạnh như băng từ khuôn mặt tuấn tú kia, tâm tình cực kì buồn bực. Chẳng lẽ mình đã giáng một đòn thật mạnh vào hắn sao, nhưng diện mạo của chính mình có gì mạo phạm đến hắn chứ, còn nhớ rõ lúc ở Lạc Thành, hắn đối với bộ dạng xiêm áo như vậy của mình cũng tỏ vẻ chán ghét.

Loan Loan suy nghĩ trăm bề vẫn không có lời giải, liền chạy hỏi những người chung quanh. Không phải có câu “Biết con không ai bằng cha” sao, đầu tiên nàng liền chạy đi hỏi Phong Kỳ. “Phong bá bá, Phong đại ca vì cái gì mà mặt lúc nào cũng nghiêm lạnh?” Phong Kỳ hạ một quân cờ trên bàn rồi cũng không ngần đầu lên liền trả lời, “Chiếu tướng! Hắn nha... Tiểu tử đó lúc nào cũng như vậy, ta đây làm cha mà lúc nào cũng thấy bộ dáng hắn đều như thế, từ lúc còn ở Trung Nguyên dọn tới đây.”

Thế là nàng chạy đi hỏi Mạt Đại Đại, “Mạt di, Phong đại ca có phải đang sinh khí không?” Mạt Đại Đại thông thả thổi ngụi chén trà hoa xuân, nhấp một ngụm, ung dung nói, “Có lẽ là vậy. Nhưng cháu không cần để ý hắn, cháu muốn ở đây bao lâu thì cứ ở.”

Hỏi Hải Tứ, “Râu Tứ ca, có phải đã nhiều ngày mà Phong đại ca cũng chưa từng cười qua?” Hải Tứ nốc một bát rượu vào miệng, ngẫm nghĩ rồi nói, “Đúng vậy. Nếu tính lại... thì từ ngày người trở về bộ dạng thật, ta chưa từng thấy Phong lão đệ cười qua.”

Chạy đi tìm Vương Tấn, ai ngờ Loan Loan chưa mở miệng, Vương Tấn đã vội nói, “Loan Loan, ta biết người muốn hỏi về chuyện của Đại đương gia. Ta nghĩ Đại đương gia quả thật đang sinh khí, nhưng không ngờ lần này hấn lại tức giận lâu đến như vậy.” Và có lẽ hấn sẽ còn tiếp tục như vậy lâu dài, Vương Tấn tự nhủ trong lòng.

9. Chương 9

Loan Loan thở dài nói, “Trước kia hấn chưa từng như vậy sao?”

“Chưa có.”

“Chắc là....chắc là hấn chê ta chướng mắt.”

“Không phải như vậy đâu.”

Loan Loan đập bàn một cái, tức giận đứng lên nói, “Rõ ràng chính là vậy. Lúc ở Lạc Thành hấn cũng cư xử như thế.”

“Lạc Thành? Nga, sự việc kia ta cũng từng nghe Tứ ca nói qua rồi. Người cũng biết, thái độ làm người của Đại đương gia là vô cùng cẩn trọng, tỉ mỉ, cho nên hấn nhìn không quen kiểu công tử ăn chơi trác táng. Khi đó hành vi của người vô cùng cổ quái, cho nên hấn mới mấy lần làm khó dễ với người.”

Loan Loan ngẫm nghĩ, rồi bĩu môi nói, “Thế lần này lại là vì cái gì?”

“Bởi vì người lừa hấn a.”

“Không có khả năng. Ta cũng lừa các người mà các người đâu có giận ta.”

“Ồ...Loan Loan, mỗi người đối với mỗi chuyện đều có cách xử lý bất đồng với nhau. Tóm lại ta khẳng định Đại đương gia sinh khí vì người đã lừa hấn, người nên đến nói lời xin lỗi với hấn. Đại đương gia là loại người mặt lạnh tâm nóng, người biết sửa lỗi bù đắp thì nhất định hấn sẽ không giận người nữa.”

Ánh mắt Loan Loan đảo qua đảo lại suy nghĩ. Nếu hấn không tức giận với mình nữa thì tất nhiên sẽ là chuyện tốt. Nghĩ kĩ lại cũng do mình có lỗi đã gạt người ta, nói lời xin lỗi cũng là chuyện phải làm.

Sau khi từ biệt Vương Tấn, Loan Loan trực tiếp đi đến phòng bếp. Đứng tưởng nòng đường đường là Lâm gia đại tiểu thư mà không đụng đến chuyện bếp núc. Ở Phong Gia Bảo nhiều ngày rồi, Loan Loan biết buổi tối Phong Chính không có việc gì bận thì đều thường ở thư phòng. Mà chỉ cần hấn lưu lại thư phòng đến đêm thì nhất định sẽ phải ăn khuya. Làm một vài món ăn khuya rồi tự mình mang đến sẽ là một biện pháp nhận lỗi hay.

Màn đêm tĩnh lặng, ngàn sao lấp lánh trên trời.

Loan Loan bưng một khay thức ăn hướng đến thư phòng của Phong Chính. Tay khẽ gõ cửa, sau đó nghe tiếng bên trong vọng ra, “Mời vào.” Loan Loan vội bước vào, Phong Chính lúc này đang cúi đầu chăm chú đọc sách. Loan Loan mang khay đặt xuống bàn, từ đầu đến giờ Phong Chính không hề ngẩng đầu, vẫn cầm cúi say sưa đọc sách.

“Ân,ân,” Loan Loan nhăn mày, hắng giọng vài tiếng.

Phong Chính không ngẩng đầu, tay tiếp tục lật sang một trang khác mà nói, “Có chuyện gì?”

Loan Loan nhíu mắt lại. Ta không tin không thể làm cho người phải ngẩng đầu nhìn ta. Nàng hít một hơi thật sâu, ngọt ngào kêu một tiếng, “Phong đại ca!”

Phong Chính liền ngẩng đầu lên nhìn, nhưng nàng chưa kịp nói gì hấn đã tiếp tục cúi xuống, thân nhiên hỏi, “Có chuyện gì sao?”

“Có chuyện, có chuyện mà,” Loan Loan vội hỏi, “Phong đại ca, có phải huynh đang giận ta hay không?”

“Không có.”

“Thật sao? Thế thì huynh giơ ngón tay lên thề đi.” Phong Chính liền không đáp, Loan Loan thở dài nói, “Phong đại ca, ta lừa huynh là ta không đúng, nhưng huynh đừng tức giận với ta nữa được không? Nha, hôm nay ta đặc biệt làm vài món ăn khuya cho huynh để nhận lỗi. Huynh xem thử đi, ăn rất là ngon nha.”

Phong Chính ngẩng đầu lên nhìn, Loan Loan vội đưa đĩa thức ăn tới trước mặt hắn, “Phong đại ca, huynh nếm thử đi.”

Phong Chính vẫn không nhúc nhích, miệng không hề mở, chăm chăm nhìn Loan Loan. Trong lòng nàng có chút sợ hãi, nàng nhanh chóng cầm lấy muỗng, múc một muỗng rồi thổi nguội vài cái, trực tiếp đưa đến miệng Phong Chính, một bên thì ra sức van nài, “Phong đại ca, huynh há miệng ăn thử một miếng đi mà.”

“Ta...” Phong Chính vừa mở miệng nói được một chữ thì Loan Loan đã nắm ngay được cơ hội đem muỗng thức ăn nhét vào miệng hắn, thiếu chút nữa làm cho hắn sặc sụa.

Loan Loan dứt được miếng đồ ăn vào miệng hắn, cười vui híp cả mắt, giương mắt nhìn Phong Chính. Hắn lại tiếp tục cúi đầu xuống, Loan Loan chỉ có thể nhìn được hai bên quai hàm của hắn, nàng sốt ruột vội hỏi, “Thế nào Phong đại ca?”

Phong Chính rầu rĩ mở miệng, “Cũng được.”

Loan Loan mở to mắt nhìn. Cũng được, chỉ là được thôi sao? Máy món ăn khuya này đến Nhị ca trong nhà, người sành ăn nhất, đã thử qua bao món ngon khắp đại giang nam bắc cũng phải giơ ngón cái tấm tắc khen ngon... Cũng chỉ là được thôi sao? Quên đi, quên đi, có thể là không đúng khẩu vị của Phong Chính, ta nhìn ta nhìn lần nữa. Loan Loan ngọt ngào nói, “Nếu là được, Phong đại ca, huynh nên ăn thêm nhiều một chút, tốt nhất là ăn cho hết nha, ta nói cho huynh biết nha, mấy món ăn này chỉ trừ cha mẹ và bốn vị ca ca của ta, thì chưa từng ai được nếm qua.”

Phong Chính ngẩng đầu, vừa tính mở miệng nói chuyện thì Loan Loan lại nhân cơ hội dứt thêm một muỗng nữa. Sau muỗng đó, Phong Chính giống như đã trúng phải bùa mê, không nói lời nào, cũng không làm gì, chỉ ra hiệu cho Loan Loan đem đĩa thức ăn tới gần. Hắn ăn rất nhanh, chốc lát đã sạch trơn cái đĩa. Loan Loan thật vui vẻ khi thấy đồ ăn đã vơi hết, miệng liền nói không dừng, “Tốt lắm, Phong đại ca. Ăn khuya xong rồi thì huynh cũng đừng sinh khí với ta nữa.” Dừng lại một chút, Loan Loan lại nhỏ giọng lầm bầm, “Xem ra đã bị Vương đại ca đoán trúng rồi.”

Lời này vừa nói ra quả thật không tốt mà. Phong Chính trầm mặt xuống, lạnh lùng hỏi, “Hắn đã đoán cái gì?”

Loan Loan nhất thời bối rối, chỉ có thể thành thật trả lời, “Vương đại ca cho ta biết, huynh sinh khí vì ta đã lừa huynh, cho nên hắn kêu ta tới là...”

“Kêu người tới chịu tội sao?”

Lời của Vivi: Ôi, Chính ca giận rồi ghen giống con nít quá. Mà được cái ta thích, ta thích a, hắc hắc.

Loan Loan gật gật đầu, nhẹ giọng nói, “Àn.”

Phong Chính lạnh lùng cười, “Thật là đã phiền đến Lâm đại tiểu thư nha.” Lời bên ngoài tuy như vậy, nhưng trong giọng nói của hắn chẳng mang một chút ý tứ như thế.

Loan Loan vừa nghe liền phát hỏa, lớn tiếng nói, “Phong Chính, tại sao ngươi cứ chấp nhất như vậy hả? Sinh khí, sinh khí, ngươi thật có nhiều khí để sinh nha! Bọn Vương đại ca sẽ không giống như ngươi đâu!”

Phong Chính nghe xong, giống như bị tác động mạnh, cả người rung cả lên, thanh âm cao hơn rất nhiều, “Vương đại ca không giống như ta sao, thế thì ngươi đi mà tìm bọn hắn. Hơn nữa, ta sinh khí như thế thì đã làm sao nào!”

Loan Loan nổi giận đùng đùng nói, “Ngươi làm sao vậy hả? Ý tứ của ngươi toàn là châm chọc, phê bình ta, đường đường là một đại nam nhân, nhưng tính tình lại nhỏ mọn như vậy, còn nói là không chấp nhất. Ngươi đem hết mấy món của ta ăn sạch, bây giờ liền trở mặt.”

“Ta không phóng khoáng sao, ta hẹp hòi thì đã không để người ở lại Phong Gia Bảo lâu như vậy. Còn nữa, mấy món ăn khuya kia cũng không phải do ta yêu cầu người làm, huống hồ từ đầu tới cuối ta không hề nói sẽ đáp ứng cho người cái gì, vẫn là do chính người quyết định thôi!” Phong Chính phần nộ đến cực điểm, cao giọng lớn tiếng không hề kiêng nệ.

Loan Loan lập tức bực bội, “NgườiNgười... Phong Chính ta nói cho người biết, ta bây giờ đang rất rất là tức giận.”

“Ta đây cũng nói cho người biết, ta đã sớm sinh khí từ lâu rồi.”

“Phong Chính, người không phải là người mà.” Loan Loan hét thẳng vào mặt Phong Chính, sau đó quay đầu chạy đi. Hắn ung dung nhìn Loan Loan chạy ra khỏi phòng, sau đó chậm rãi cúi đầu xem sách như cũ. (Vivi: hừm ca nhen, ghen với giận quá hóa rồ >”<)

Từ sau đêm “ăn khuya” đầy bất ngờ đó, Phong phủ từ cao đến thấp người nào cũng bị liên can. Trước đây vốn chỉ có một người cả ngày đều trưng ra khuôn mặt căng thẳng, khó chịu đủ làm những người xung quanh khốn đốn. Hiện tại còn thêm nữa, ngay cả Loan Loan cũng hầm hầm tức tối. Nàng và Phong Chính cứ như đang đấu đá lẫn nhau, hai người đều mặt lạnh như tiền, gặp mặt không nói với nhau lời nào, nếu buộc lòng phải ngồi chung thì không quá 3 câu đã tranh cãi ầm ĩ đập bàn bốp đi. Trong suốt thời gian đó, mỗi người trong Phong phủ đều cảm thấy bất an, lo lắng cho bản thân mình lỡ một ngày xui xẻo nào đó bị làm vật hi sinh giữa cuộc chiến của hai người.

Tại sao mọi chuyện lại dẫn đến căng thẳng như thế này?

Dựa vào bốn phần tò mò, bốn phần vì mình và mọi người đều đang lo lắng, và hai phần cảm thấy bản thân mình ít nhiều phải có trách nhiệm trong chuyện này, Vương Tấn kiên trì đi tìm đương sự hỏi ra lẽ. Dù sao thì phải biết được ngọn ngành câu chuyện thì mới có thể giải quyết được vấn đề.

“Loan Loan, người với Đại đương gia gần đây sao vậy?” Vừa nghe nhắc đến Phong Chính, mặt Loan Loan đang cười liền sa sầm xuống, “Làm sao hả? Người đi hỏi hắn, ta không biết.”

Hảo, vậy đến hỏi Đại đương gia, “Đại đương gia, người với Loan Loan là sao vậy?” Hay thật, khuôn mặt tuấn tú của hắn vẫn lạnh lùng, môi cũng không hé một lời, héch mũi hừ một tiếng thay cho câu trả lời. Vương Tấn run run – không biết hắn hừ đây là hừ mình hay Loan Loan nữa.

Hải Tứ cũng rất buồn bực. Người hắn béo, da thịt lại dày, hi sinh thân mình làm bia đỡ đạn cũng không phải là việc lớn, nhưng dù sao cũng không thể giải quyết được vấn đề. Nhưng Phong lão đệ và Loan Loan suốt ngày tranh cãi, Loan Loan cũng không đến tìm hắn để uống rượu giải sầu, đây thật sự là vấn đề lớn a!

Trái lại, Phong Kỳ và Mạt Đại Đại hai người vẫn ung dung nhàn nhã trong phủ. Những người vô tội làm vật hi sinh liền đi tìm hai người này, hi vọng bọn họ lấy thân phận trưởng bối đứng ra khuyên can giải hòa Phong Chính và Loan Loan. Hai người này không những không hề sốt ruột, lại thông thả trấn an những người đến gặp, “Chuyện này không phải là tốt sao? Ở trong nhà lâu rồi không có chuyện náo nhiệt như vậy, không có ai sinh khí như thế này.” Hai vợ chồng trên mặt đều cười cười, nếu phải tìm chữ để hình dung bộ dạng lúc này thì chỉ xứng đáng dùng hai chữ “gian trá” để miêu tả.

Vào một buổi sáng, biệt viện phía đông tiếng cãi nhau ầm ĩ rung trời. Không cần hỏi mọi người cũng thừa biết là Đại đương gia và Loan Loan, hai người không ai nhường ai, đang trên sàn long phượng tranh đấu. Mọi người đều tìm việc lẩn đi thật xa. Trốn xa một chút thì tốt, để tránh khỏi làm vật hi sinh, không chừng gương mặt còn trở nên giống như Trư bát giới – xem kiểu nào hai mặt trái phải cũng không nhìn ra giống người nữa thì mệt.

Tại địa điểm mà đôi long phượng kia đang tranh đấu, Loan Loan hai tay chống nạnh, căm tức nhìn Phong Chính, “Phong Chính, người là một tên chanh chua, hẹp hòi, lại không giữ tín... người đúng là đầu đất mà.” Loan Loan đã nghĩ ra hết những từ độc ác nhất để nói hắn.

Phong Chính sắc mặt xanh mét, đôi mắt đẹp màu lam tóe ra tia lửa đầy giận dữ, từng chữ từng chữ chậm rãi nói, “Ta là đầu đất, vậy người đang cùng tên đầu đất này tranh cãi, thế người là gì hả?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Loan Loan đỏ bừng lên, “Ta? Ta đương nhiên là người mang tên đầu đất nhà người.”

“Đúng không vậy? Ta xem người hết mười phần đều giống người đàn bà đánh đá.”

Loan Loan tức đến nghẹn ngào, nhảy dựng lên, nàng cao giọng hét lớn, “Người đàn bà đánh đá? Người cẩn thận về sau lại lấy phải một người đánh đá hơn ta.”

Phong Chính khinh thường giễu cợt nói, “Ta tất nhiên là không rồi, người ta cười tất nhiên là phải đoan trang xinh đẹp, ôn nhu trang nhã, tuyệt đối không hề giống người – một người đàn bà đánh đá. Nhưng xem ra người nên cẩn thận là người nha, người về sau nhất định sẽ gả ột tên đầu đất tồi tệ hơn ta.”

Loan Loan hét to một tiếng, nhảy dựng trên mặt đất, “Phu quân tương lai của ta so với người chắc chắn là sẽ tốt hơn. Tốt hơn người gấp trăm gấp ngàn lần.”

Phong Chính rút cuộc kềm chế không được, quát vào mặt Loan Loan, “Người thật là quá ngang ngạnh, đồ đàn bà đánh đá.”

“Đồ đầu đất!”

“Đồ đàn bà đánh đá”

“Đồ đầu đất!”

“Đồ đàn bà đánh đá.”

Thanh âm của hai người cứ thay phiên cao thấp, một câu đối một câu không nhường nhịn. Trong lúc Phong Chính vẫn luôn miệng mắng “người đàn bà đánh đá” thì Loan Loan mặt ra sức dậm chân, mặt hét lên ầm ĩ, làm cho lỗ tai của hắn ong ong cả lên. Sau đó Phong Chính hoàn toàn không thể tiên đoán được một màn diễn ra liên tiếp: Loan Loan hung hăng hướng tới Phong Chính mà đánh. Hắn theo bản năng đưa tay lên chống cự, Loan Loan không tưởng tượng được hắn một tay đã ngăn được mình, liền nhanh chóng thừa dịp hắn giờ tay ngang ngực thì cúi xuống há miệng cắn một phát thật mạnh.

10. Chương 10

Phong Chính nhất thời đau điếng đến nỗi kêu bật thành tiếng thật lớn, không chờ hắn ra bất kì hành động nào, Loan Loan liền buông tay ra, nhanh chóng chạy ra ngoài giống như một cơn gió mạnh thổi trong đồng viện,. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, trên khóe mắt đỏ hoe vẫn còn vương lại vài giọt lệ.

Những người ngoài cuộc trong đồng viện không kịp phản ứng gì thì Loan Loan đã chạy mất hút. Nửa canh giờ sau “cuộc chiến khuôn viên đồng viện”, mọi người phát hiện không hề thấy Loan Loan ở nơi nào. Bên người nàng không mang theo hành lý, ngựa trong chuồng cũng không mất con nào, cũng không người nào thấy nàng ra khỏi phủ, tưởng chừng như nàng hoàn toàn bốc hơi, không thấy bóng dáng. Cả Phong phủ rồi loạn hẳn lên, trong lòng người nào cũng sôi sục lo lắng.

Phong Chính ngồi buồn trong thư phòngmột mình uống rượu. Cho dù các cánh cửa sổ đều đã đóng chặt, ý thức đã bị men rượu làm hỗn loạn, nhưng hắn vẫn tỉnh tường nghe được tiếng bước chân vội vã dồn dập của người bên ngoài, cùng với những âm thanh đối thoại như, “Tìm được chưa?”, “Còn chưa nữa sao”. Hắn cúi đầu, bản thân nhìn lên cánh tay trái còn lưu lại vết dấu răng thật sâu vừa bị cắn cách đây không lâu, hắn đưa mấy ngón tay phải nhẹ nhàng vuốt ve qua lại vết răng đó. Hắn ngồi thừ người như thế một hồi thật lâu, đột nhiên hừ nhẹ một tiếng rồi vươn tay chụp lấy bình rượu nốc liên tục từng ngụm từng ngụm, rượu không ngừng chảy vào miệng hắn, trong thoáng chốc chiếc bình kia chỉ còn là trống rỗng.

Phong Chính đứng lên, từng bước đi xiêu vẹo, đóng cửa, hắn ra mở cửa, ngang nhiên bước đi đến hầm rượu giữa đám hỗn độn người qua lại. Mới vừa mở cửa hầm, một luồng khí lạnh xộc ra đập vào mặt hắn, hắn chịu không được phải rung mình một cái. Hắn đứng lại ở cửa, cho bản thân ít thời gian thích ứng với chút ánh sáng mờ mờ bên trong, sau đó dọc theo những bức tường bằng xây hai bên thành môn men dò đường đi xuống.

Vừa xuống được chừng tám bậc thang, Phong Chính chưa kịp tiến thêm vài bước thì đã bị vấp té bởi cái gì đó bên dưới, “Mấy cái người này, đồ vật cũng không thể quăng lung tung như thế chứ...” Phong Chính nói thăm, một mặt chống tay trên mặt đất tìm thế đứng dậy, mặt khác lại cúi đầu xuống thấp để xem cái vật kia là gì. Vừa nhìn thoáng qua một lần thì mọi ý thức của hắn hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Loan Loan, Loan Loan.” Phong Chính nhanh chóng ngồi xổm xuống, hai tay dùng sức lay lay Loan Loan đang nhắm nghiền hai mắt say ngủ bên cạnh một đồng tỉnh rượu rỗng.

Loan Loan bị hắn rung lắc một hồi, chậm rãi hé mở đôi mắt đang say ngà ngà, nhìn thấy Phong Chính liền ngây ngô cười, “Úc, là người a.... Đầu đất, người cũng đến đây uống rượu sao?”

Uống rượu? Phong Chính không quan tâm truy cứu cách xưng hô Loan Loan gọi mình, ngẩng đầu nhìn xem bốn phía – quả nhiên nhìn thấy một vài vò rượu nằm chổng chênh. Hắn ngoái đầu lại nhìn, thì Loan Loan đang muốn nhắm mắt lần nữa, hắn vội dùng sức lắc Loan Loan thật mạnh, “Người như thế nào lại một mình chạy đến đây uống rượu chứ?”

“Àn.... Để ta nghĩ lại đã....” Loan Loan nheo mắt nghĩ nghĩ, sao đó lại nói, “Úc! Sau khi ta và người tranh cãi một hồi, tâm tình ta quả thật là không tốt a, cho nên đã quyết định đi uống rượu. Vừa vặn đi qua đây thấy cửa lại mở thì vì vậy ta mới vào được thôi.”

“Người có biết người bị người ta khóa trái nhốt lại bên trong đây hay không?” trong lòng Phong Chính đầy áy náy. Nếu không phải Loan Loan cãi nhau với hắn, sẽ không chạy đến hầm uống rượu, còn không biết chính mình đã bị nhốt lại bên trong.

“Thật không? Ta không biết ai a, từ từ đã...” Loan Loan trềng mắt, giơ hai tay lên ôm chặt lấy mặt Phong Chính, nghiêm túc nói, “Phong Chính, ta nói cho người biết nha. Người đừng có thấy ta đau lòng thế mà tỏ ra đắc ý.”

Phong Chính dở khóc dở cười, kéo hai tay lạnh băng của Loan Loan xuống rồi nói, “Ta không có cười nhạo đắc ý, là do chính người đã uống nhiều quá thôi.”

“Ta uống nhiều qua? Không có nha, không thể nào có khả năng! Ai, người tới thật đúng lúc, nào tiếp tục uống với ta. Ta nói cho người biết a.... nhà người cất giữ thật không ít rượu ngon nha, hương vị quả thật không tệ chút nào.” Nói xong, Loan Loan vùng vẫy đứng dậy tính mở thêm một bình rượu bên cạnh ra.

Phong Chính vội vàng kéo nàng lại, “Loan Loan, trước hết chúng ta ra ngoài đi, nếu muốn uống thì ra ngoài rồi hãy uống.” Hắn nói xong liền đến bên đỡ Loan Loan dậy.

Loan Loan đẩy tay hắn ra, thẳng thừng hét lớn vào mặt, “Không, ta không ra, không đi đâu hết. Ta muốn uống rượu.”

Phong Chính đành phải nhẹ giọng dùng lời ngọt ngào nhẹ nhàng dụ dỗ, “Loan Loan, ở trong này lạnh lắm, nếu còn tiếp tục ngốc nghếch lưu lại đây thì người sẽ sinh bệnh mất. Muốn uống rượu thì chúng ta sẽ ra ngoài uống, ta sẽ lấy cho người vài bình, thế nào?”

Loan Loan ngẩn người nhìn Phong Chính, ánh mắt đột nhiên tròn xoe ngây ngốc. Nàng bước đến, giơ tay chọc chọc vào ngực Phong Chính, sau đó lại sờ sờ mặt hắn, nói líu nhíu, “Di? Kì thật nha, người đúng thật là Phong Chính sao? Hay là người nào đó mang mặt nạ Phong Chính?”

Phong Chính cười khở, kéo đôi tay đang sờ soạng lung tung trên mặt mình xuống, nắm chặt lấy xoa xoa nhẹ nhàng rồi nói, “Phải mà, ta là Phong Chính, ta đương nhiên là Phong Chính. Người nhìn người xem, cả người đều đông lạnh sắp thành khối băng rồi, nếu không nhanh ra khỏi đây thì sẽ bệnh chết mất.”

Loan Loan sửng sốt khi nhìn thấy hắn đang ra sức sưởi ấm cho nàng, đột nhiên sau đó lại gào khóc thật lớn, “Không cần, ta không ra, không đi đâu hết. Ta đi ra ngoài rồi, người cả ngày sẽ tiếp tục đối mặt với ta với dáng vẻ hung hăng, sẵn sàng cãi cọ bất kì lúc nào. Không, ta không ra, không đi đâu.”

Phong Chính ngẩn người, cảm giác như tim mình vừa bị bóp chặt, cực kì khó chịu. Hắn đau lòng, ôm chặt Loan Loan vào lòng. Lúc đầu Loan Loan còn ra sức giãy giụa, nhưng hoàn toàn vô ích, nên để mặc Phong Chính đang mạnh mẽ ôm lấy nàng, cất tiếng khóc càng dữ dội hơn. Tất cả những ủy khuất của nàng với

người đối diện đều chuyển thành nước mắt chảy dài, miệng còn không ngừng kêu la, “Cha, mẹ, nữ nhân rất nhớ các người a! Con thật không nên bỏ nhà đi mà.”

Phong Chính cắn răng chịu đựng, mặc cho Loan Loan dựa vào khóc lóc ướt đầm cả y phục của hắn. Gần nửa ngày sau mới lên tiếng, “Loan Loan, thực xin lỗi.... Là ta đã khiến người ủy khuất nhiều. Ta....Ta đã luôn phát cáu với người, ta sinh khí bởi vì người lừa ta, nhưng có lẽ nguyên nhân chính là ta....ta đột nhiên không biết phải đối xử với người thế nào nữa, không biết phải ở chung với nhau thế nào. Ta có thể coi Lâm Quan giống như đệ đệ của mình, nhưng....lại không thể chiều cổ người như muối muối được, cho nên ta không biết xử sự thế nào. Ai, ta thật không biết nói sao nữa. Tóm lại, ta cam đoan với người, về sau....ta sẽ không nghiêm mặt với người nữa, ...cũng không cãi nhau nữa....”

Phong Chính không nhận ra trong lời nói của mình mang một chút khổ tâm, chua xót. Và trong lúc hắn thổ lộ tâm tình thì có lẽ bản thân có thêm mấy phần can đảm cũng nhờ vào rượu. Nháo loạn cả một hồi đã thấy mệt mỏi, Loan Loan muốn nhắm nghiền đôi mắt lại, hơi thở thoải mái chậm chậm kéo dài, Phong Chính cúi đầu xuống nhìn, phát hiện trên mặt Loan Loan còn đọng lại vài giọt nước mắt trong suốt, hắn khoắc tay, dịu dàng gạt nhẹ đi những dòng lệ ấy, nhẹ nhàng ôm chặt lấy Loan Loan rồi bế nàng ra khỏi tầng hầm.

Say rượu lúy túy làm Loan Loan nhức đầu nhiều chập liên tiếp, cuối cùng nàng cũng mở mắt ra được, nhưng nhất thời còn chưa quen ánh sáng trong phòng nên nhanh chóng nhắm tịt mắt lại lần nữa. Lúc này nghe cọt kẹt một tiếng, cửa phòng bị ai đó mở ra. Loan Loan nghe được có tiếng người đang đi đến gần nàng.

“Vương lão đệ, sao nàng vẫn còn chưa tỉnh lại? Đã một ngày một đêm rồi a.” Hải Tứ cố gắng đè nén hạ thấp giọng to òm òm của mình. Cái gì... nàng thật sự đã ngủ một ngày một đêm sao? Rốt cuộc nàng đã uống bao nhiêu rượu thế?

“Đại phu không phải nói rồi hay sao, tử lượng của nàng rất tốt không có vấn đề gì đâu, khi nào già rượu thì người tức thì sẽ tỉnh lại.” Vương đại ca lên tiếng.

“Tiểu nha đầu này, tử lượng của nàng cũng phải khiến Hải Tứ ta thấy mặc cảm vì thua sút.”

“Nguyên nhân cũng bởi vì tâm tình nàng không tốt thôi.”

Lại có thêm một người bước vào nữa, “Loan Loan thế nào rồi?” Một thanh âm dễ nghe, ôn nhu lại vô cùng thân thiết, khẳng định chắc hẳn phải là Mạt di rồi.

“Vẫn còn chưa tỉnh lại.” Vương Tán đáp lời.

“Chính nhi đâu? Hắn thế nào lại không có mặt ở đây?” Một giọng nam nghiêm khắc cất lời, a, là Phong bá bá.

Hải Tứ trả lời, “Phong lão đệ chỉ vừa mới rời đi một hồi.”

Thanh âm của Phong Kỳ hoàn toàn không hài lòng, trách móc, “Hắn sao có thể rời đi chứ, Loan Loan thành ra như bây giờ, hắn phải có trách nhiệm chứ.”

Vương Tán vội giải thích, “Từ lúc mang Loan Loan ra khỏi hầm đến giờ, Đại đương gia lúc nào cũng túc trực bên cạnh, ta với Hải Tứ sợ hắn không chống nổi mới một mực khuyên hắn nên nghỉ ngơi một chút. Nếu Loan Loan vẫn chưa tỉnh lại, mà Đại đương gia lại ngã xuống thì phải biết tính sao bây giờ?” “Nhắm mắt nghe thấy vậy, Loan Loan không tiếp tục giả vờ ngủ được nữa, nàng mở mắt, tung mền ngồi dậy. Hành động này dọa mọi người khiếp vía nhảy dựng cả lên.

Sau khi lấy lại tinh thần, Mạt Đại Đại đi gần qua, ngồi xuống giường, trêu mếu cầm tay Loan Loan thăm hỏi, “Thế nào, cảm giác đã khá hơn chưa?”

Loan Loan cười thật tươi đáp lại, gật gật đầu, “Àn, đã khá hơn nhiều rồi ạ.”

Hải Tứ cười rộ lên, “Nha đầu, về sau không cho phép người dọa mọi người như vậy nữa.”

“Dọa người, ta sao?”

Phong Kỳ cười lắc đầu, bất đắc dĩ mở miệng nói, “Đương nhiên là người rồi. Trong thoáng chốc từ tiêu sư của Vĩnh Uy tiêu cục biến thành Lâm gia đại tiểu thư. Loáng cái lại biến mất không thấy tăm hơi tung tích, đến khi tìm được thì hoàn toàn bất tỉnh nhân sự. Không phải là muốn hù chết mọi người sao?”

Loan Loan lè lưỡi cười bên lên, “Thực xin lỗi, cháu nhất định sẽ không như vậy nữa.” Sau đó nàng quay người sang làm nũng với Mạt Đại Đại, “Mạt di, có cái gì để ăn hay không? Cháu hiện tại thật đói bụng a! Xem chừng còn có thể ăn hết cả một con dê nướng.” Rồi ra vẻ thần bí, nói tiếp một câu, “Chuyện cháu đã tỉnh lại.... có thể hay không đừng nói cho Phong đại ca biết vội?”

Ăn uống đã no nê, Loan Loan xoa xoa vỗ vỗ bụng, bỗng nhiên cảm thấy dù cuộc đời có lên xuống bất thường thế nào thì Lâm Loan Loan ta đây cũng đều có thể ứng phó. Nàng cùng mọi người nói chuyện phiếm một hồi, sau đó rời phòng, hướng đến thư phòng tìm Phong Chính.

Cửa phòng đã mở toang, Loan Loan không màn gõ nữa, lẳng lặng tiến vào. Lúc này Phong Chính đang đứng bên cửa sổ, xoay lưng ra hướng cửa, hai tay chấp ra sau không biết đang nhìn gì có vẻ vô cùng chăm chú, một chút cũng không cảm nhận được đã có người bước vào. Loan Loan không nói không rằng, yên lặng đứng cách hần một khoảng ngắn vài bước chân, say sưa ngắm nhìn Phong Chính. Thật lâu sau đó nàng mới cất giọng nhỏ nhẹ gọi, “Phong đại ca.”

Phong Chính cả người chấn động, trong nháy mắt trên mặt đã xuất hiện nhiều biểu cảm khác nhau, đến khi hần xoay người lại đối mặt với Loan Loan thì chỉ còn lại vẻ thản nhiên, điềm tĩnh, miệng tuy cười nhưng vẫn có chút đau xót, “Người đã tỉnh lại rồi à.”

Chứng kiến sự bình tĩnh của Phong Chính, trong lòng Loan Loan không khỏi cảm thấy thất vọng, ngoài mặt nàng vẫn tươi cười nói, “Ta đến đây là muốn nói cảm ơn với riêng người.”

“Cảm ơn ta?”

“Đúng vậy. Nếu người không tìm thấy ta trong hầm rượu thì có lẽ ta đã chết vì toàn thân bị đông lạnh mất.”

Phong Chính nghe vậy nhíu nhíu mày, “Hảo hảo, đừng nói cái gì chết hay không chứ. Hơn nữa... hơn nữa nếu không phải ta khiến cho người chịu ủy khuất, thì tâm tình sẽ không buồn bực uống nhiều rượu như thế. Người, người không trách ta thì ta đã cảm thấy tốt lắm rồi.”

“Thật ra nếu trước đây ta không lừa gạt người thì sẽ không phát sinh ra những việc như thế này. Cho nên lời cảm ơn này nhất định ta phải nói.” Nói đến đây, Loan Loan đột ngột đổi chủ đề, “Phong đại ca, vào lúc ta mơ mơ màng màng nằm trong hầm rượu, dường như ta có nghe người nói mấy điều gì đó. Hiện tại ta thật không nhớ rõ, người đã nói với ta những cái gì, bây giờ có thể lặp lại hay không?”

11. Chương 11

Phong Chính lập tức vô cùng căng thẳng. Hần vội nói, “Nga, cũng không có gì quan trọng. Ta đã không còn nhớ rõ nữa.”

“Thật vậy không?” Loan Loan hồ nghi nhìn Phong Chính.

Phong Chính vội vàng gật đầu, “Đúng, chính là như vậy.”

Trong lòng Loan Loan vẫn còn đầy ngờ vực, mặt nhíu nhíu mày, đột nhiên thân hình đổ về phía trước nhìn kĩ một hồi rồi nói, “Phong đại ca, mắt của huynh thâm quầng đen rồi, thật rõ ràng đó nha.”

“Vậy sao?” Hần gơ tay sờ quanh khóe mắt, điều này hần không hề chú ý suốt hai ba ngày nay.

Loan Loan áy náy nói, “Bọn Tứ ca nói là huynh luôn ở bên chăm sóc ta suốt một ngày đêm, nhất định vì như vậy mà mắt huynh mới thâm đen như thế, đã vất vả cho huynh rồi.”

“Đây không phải là trách nhiệm của người, người không cần tự trách.”

Loan Loan liền tò mò hỏi, “Phong đại ca, khi ta vừa tiến vào phòng thấy huynh đang nhìn cái gì đó, rất là chăm chú a.”

“Không... không có gì đâu.” Phong Chính miệng nói như vậy, nhưng tay lại đưa về phía sau, đang giấu một vật gì đó đi.

Hành động vừa rồi của Phong Chính lập tức đã bị Loan Loan chú ý tới, nàng tiến lên vài bước, nhìn chăm chăm phía sau Phong Chính rồi hỏi, “Phong đại ca, trong tay huynh đang giấu cái gì thế?”

“Không có gì, thật sự là không có gì hết.”

Nói là nói như vậy, nhưng Loan Loan lại thấy tay Phong Chính vẫn rụt lại, giấu giếm ở phía sau.

Loan Loan lại càng hiếu kỳ hơn, nàng liếc mắt nhìn hắn một lượt rồi lại tra hỏi, “Thật sự không có gì? Huynh nhất định là cố che giấu gì đó, trong tay huynh phải có thứ gì. Ta muốn xem!”

“Thật sự cái gì cũng không có mà.” Bộ dáng Phong Chính cuống cuống lo lắng.

“Ta không tin, ta-muốn-xem.” Loan Loan chăm chú quan sát phía sau lưng hắn, trong lòng càng sốt ruột.

Loan Loan cứ một mực khẳng định như thế, Phong Chính đành chìa bàn tay phải ra. Xòe tay ra, chỉ là trống không.

Loan Loan cũng không lơ là, ngó hắn kĩ lưỡng, “Tay trái.”

Phong Chính lại giấu tay phải phía sau, giơ tay trái ra, vẫn là không có vật gì.

Loan Loan mặt nhăn mày nhú, ra lệnh, “Cả hai tay.”

Phong Chính cười thở dài, đồng thời đem cả hai tay xòe ra – vẫn là không có một thứ gì. Loan Loan ngăn người, chẳng lẽ mắt nàng nhất thời hoa lên, thật sự hắn không giấu gì trong tay sao?

Phong Chính ung dung nói, “Ta đã nói là không có gì mà.” Nói xong, hắn buông tay xuống. Trong khoảnh khắc này, Loan Loan giật mình thoáng qua đã nhìn thấy cái gì, nàng nhanh chóng chụp lấy tay trái của Phong Chính, lật mui bàn tay lên xem, quả nhiên có hai hàng dấu răng rất rõ.

Phong Chính đỏ mặt, vội vàng giật tay lại, ấp úng ngập ngừng nói, “Cái này...không có gì đâu mà.”

Loan Loan nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay hắn, cúi đầu xem xét kĩ những vết răng, đau xót mà nói, “Đây là do ta cắn đúng không?” Nàng nghĩ tới ngay cái ngày hỗn chiến ở đông viện, trong lúc tức giận đã làm nên việc này. Phong Chính mở miệng tính nói điều gì đó nhưng rồi quyết định tiếp tục im lặng. Một lát lâu sau, Loan Loan từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt long lanh động lòng người hỏi hắn nhìn Phong Chính, mang theo đó là cả sự quan tâm xót xa, nàng dịu dàng hỏi, “Còn đau nhiều không?”

Trong phút chốc, nội tâm của Phong Chính bị một cơn chấn động, hắn đột nhiên hiểu được rằng chính mình nhiều ngày qua chỉ đang luẩn quẩn trong cái vòng nghi hoặc không biết cách xử trí các vấn đề bất ngờ kia để rồi làm khổ bản thân và mọi người, giờ ngộ ra được mọi thứ thì nhất thời ngây ngốc không nói nên lời. Nửa ngày sau, hắn mới ra vẻ thoải mái mà nói, “Đã không còn đau. Nàng xem đi, không phải đã tốt lắm rồi sao.”

Loan Loan không bị ảnh hưởng bởi sự ung dung của hắn, tâm trạng áy áy, nghiêm túc nói, “Thật sự rất xin lỗi.”

Trong đôi mắt xanh thẳm của Phong Chính chợt hiện lên một tia bối rối, hắn rút tay lại, chấp ra sau lưng, “Đều là những chuyện đã qua rồi, đừng xin lỗi nữa. Đúng rồi, nàng đã ăn gì chưa? Ngủ suốt một ngày đêm hắn là rất đói bụng, ta sai người làm chút gì cho nàng ăn nhé.” Nói xong, hắn định bước ra ngoài nhưng Loan Loan đã ngăn lại, “Không cần đâu Phong đại ca, ta đã ăn no rồi.”

“Ừ, vậy nàng nên đi dạo xung quanh một chút đi, dù sao đã nằm một chỗ nhiều ngày như thế.”

Loan Loan gật đầu, “Ta sẽ đi ngay, Phong đại ca, huynh nghỉ ngơi cho khỏe nhé, ta không quấy rầy nữa.” Trước khi đi, Loan Loan không hiểu sao trong lòng lại thở dài một tiếng.

Phong Chính dõi theo bóng dáng nàng từ từ ra ngoài, trong lòng cũng thầm thở dài một tiếng.

Từ ngày Phong Chính và Loan Loan sống chung hòa thuận, cả Phong phủ như được lập lại hòa bình ngày xưa. Nhưng có một người vẫn phải chịu dày vò khổ não – hẳn tuyệt đối không cảm nhận được chút gì gọi là an bình, trong lòng lại có mưa gió nổi lên, vô cùng run sợ.

“Vương đại ca!” Nghe được một tiếng kêu với âm thanh trong trẻo, Vương Tán đang đi dạo thì sắc mặt bỗng dưng tối sầm lại. Hẳn không những không dừng bước, ngược lại còn cố đi nhanh hơn, chỉ hận không thể chạy bay như gió. Nhưng âm thanh kia vẫn không buông tha, lao đầu chạy theo hắn, gọi với sau lưng, “Vương đại ca, Vương đại ca!” Mở miệng kêu la thật to, Loan Loan thở dốc từ phía sau đuổi theo.

Nghe được tiếng bước chân phía sau ngày càng gần, Vương Tán cố sức nuốt một ngụm nước bọt vào lòng – nếu đã tránh không khỏi thì chi bằng đối mặt – hẳn xoay người lại, cố nặn ra một nụ cười, “Úc, là Loan Loan a. Thế nào, tìm ta có việc sao?” Lời nói của hắn có vẻ ung dung, nhưng trong lòng hồi hộp, tim đánh trống thùng thùng từng nhịp liên hồi.

“Vương đại ca, người vội đi như thế là muốn đi đâu a?” Loan Loan khẽ xoa vuốt ngực, mỉm cười hỏi.

Nụ cười của Loan Loan trong mắt Vương Tán lúc này đầy vẻ gian tà, như một con thú dữ đang rình rập rảo đón con mồi béo bở của mình, làm cho cả người hắn run rẩy, “Không, ta....ta chỉ ra ngoài tính toán sổ sách thôi.” Hẳn tưởng rằng trời nắng nóng như vậy thì Loan Loan sẽ không theo mình nữa.

“Thật sao? Vừa đúng lúc ta đang rất nhàm chán. Vương đại ca, ta cùng người đi đến đó nhé.”

“A! ...Ách, nhưng trước đó ta cần đi gặp Đại đương gia một chút.”

“Không sao, ta có thể cùng người đi gặp Phong đại ca trước tiên.”

Cả người Vương Tán đổ mồ hôi lạnh, hẳn đắn đo suy nghĩ tìm từ ngữ thích hợp, “Loan Loan, những việc ta cần đi làm đều là liên quan tới buôn bán, người nên biết là không thể chơi đùa một cách lộn xộn được, hơn nữa lại có thể mất cả hơn nửa ngày công sức đó, chi bằng.... người đi tìm Tứ ca cùng uống rượu đi nha.”

“Ách...” Loan Loan đứng nghiêng nghiêng đầu trầm ngâm. Vương Tán thầm tung hô vui mừng, thân hình khẽ quay lại để chuẩn bị chuồn đi rồi lại nghe được – “ Dù sao cũng không có việc gì, ta theo người đi xem cho biết. Những chuyện làm ăn buôn bán ta vẫn chưa hiểu lắm, nhân dịp này cũng nên thỉnh giáo với người.”

Oanh! Một tiếng nổ lớn vang trong đầu Vương Tán. Nhìn thấy Loan Loan nhoẻn miệng cười tươi rạng rỡ thì cả thân hình hắn đông cứng lại. Tiểu bà cô ơi! Đã nhiều ngày qua, tiểu bà cô này không biết do ăn trúng phải thứ gì hay do dây thần kinh chỗ nào bị chạm, mà mỗi ngày bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện trước mặt của hắn, hơn nữa lại dùng vẻ mặt nhiệt tình, niềm nở tươi cười chào đón hắn. Tuy rằng Đại đương gia chưa nói gì, nhưng cái vẻ mặt ôn hòa kia so với sự lạnh lùng ngày trước thì còn đáng sợ hơn gấp nhiều lần, liếc mắt một cái cũng khiến người ta phải run sợ.

Loan Loan hoàn toàn không để ý tới Vương Tán đang đứng ngẩn người, vô cùng cao hứng, nắm lấy áo hắn kéo đi, miệng vẫn thúc giục, “Vương đại ca, đi nhanh lên a!”

Vương Tán vội vàng kéo Loan Loan lại hỏi, “Đi đâu?”

“Không phải người nói là đi gặp Đại đương gia sao? Đúng lúc ta vừa thấy huynh ấy đang ở kho để hàng hóa chuyên chở kia.”

“Chuyện này...chuyện này... Loan Loan , người xem trời hôm nay nóng bức gay gắt, đi ra ngoài lo việc sổ sách sẽ phải phơi nắng rất mệt và vất vả, người là một cô nương trẻ trung xinh đẹp thì chỉ nên ở trong bóng mát hưởng thụ. Còn về phần học buôn bán thì người nên hỏi Đại đương gia a, hẳn ở phương diện này thì tài giỏi hơn ta nhiều.”

Loan Loan buông tay ra khỏi người hắn, hai chân đứng đan chéo lại, xoay người tiếp cận Vương Tán, chậm rãi nói, “Vương đại ca, hình như ta nghe những lời người nói có hàm ý không muốn chỉ giáo cho ta?”

“Không có!” Vương Tán giật mình phủ nhận. Hẳn không muốn bên này tình trạng còn chưa yên bình thì bên kia đã gây thù kết oán.

“Vậy thì đi thôi.” Loan Loan cười to, kéo Vương Tán nhắm đến kho chứa hàng hóa chuyên chở mà đi.

Vương Tấn mắt thấy chắc chắn không thoát được ma trảo của Loan Loan, liền dùng toàn bộ sức mạnh bước thật nhanh cản nàng lại, “Loan Loan từ từ đã, người hãy nghe ta nói....Ta và người cùng lúc xuất hiện trước mặt Đại đương gia thì thế nào hẳn cũng tức giận cho coi.” Đừng đùa chứ! Trước kia không rõ tình huống thế nào, cũng không rõ thời gian trước hai người đã xảy ra chuyện gì, chỉ là Đại đương gia tuy thật tức giận, nhưng lại tức trực chăm sóc cho Loan Loan suốt một ngày một đêm liền, những điều này Vương Tấn thập phần rõ ràng. Đại đương gia đối với Loan Loan không đơn giản là đệ đệ muội muội linh tinh, mà hẳn đã toàn tâm toàn ý thích nàng rồi. Nếu đã rõ ràng được điểm này thì Vương Tấn hẳn đâu ngu ngốc cùng Loan Loan xuất hiện trước mặt Đại đương gia chứ, hẳn đâu phải không cần cái mạng nhỏ này a. Hẳn còn muốn sống lâu tới bạc đầu trăm tuổi. Nhớ lại lúc đó, Đại đương gia hừ một tiếng, ánh mắt sắc bén đầy sát khí chăm chăm nhìn mình.

Loan Loan nghe hẳn nói như thế liền buông tay ra hỏi, “Sinh khí? Tại sao lại sinh khí? Hẳn sẽ không tức giận đâu, hiện tại hẳn rất là hòa nhã a.” Vương Tấn ngậy người ra một lúc, sao hẳn cảm thấy những lời này Loan Loan vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi cay nghiệt.

Hừ một tiếng, Loan Loan lại tiếp tục kéo Vương Tấn đi, hẳn vội hỏi, “Chờ một chút. Loan Loan, hình như ta cảm thấy người biết điều gì đó a.”

Loan Loan cẩn trọng xem xét hẳn rồi hỏi ngược lại, “Ta thì biết được thứ gì chứ?”

“Biết gì thì ta không rõ lắm.” Sự nghi ngờ của Vương Tấn đã vô cùng to lớn, hẳn hạ quyết tâm hôm nay phải hỏi cho được rốt cuộc Loan Loan muốn gì.

Loan Loan cười ha hả, “Vương đại ca, những lời người nói thật khiến người ta khó hiểu a. Làm thế nào mà người lại nói ta nói cho người biết những điều người không biết, trong khi người lại không biết điều đó là gì. Chính là người nói với ta không biết thật sự là người đã biết hết, hoặc là do ta không biết người đang nói cái gì.” Loan Loan dò xét Vương Tấn, nhớ ngày đó nàng chính là dùng chiêu này làm cho Hải Tứ phải xoay vòng chao đảo. (Vivi: tỷ ơi, em dịch cũng muốn chết với tỷ nè ==, mọi người ko hiểu cứ mặc kệ đi, huhu, đừng hỏi lại ta)

Vương Tấn mặt nhăn mày nhíu, thoát nhìn không hề bị quấy nhiễu chút nào bởi chuỗi từ ngữ trùng lặp kia, hẳn nắm bắt vào điểm chính, “Để kiểm chứng như lời nói của ta thì biện pháp rất đơn giản, những gì ta biết ta nói ra, những gì người biết cũng phải nói rõ ra.”

Thật lợi hại a! Loan Loan lè lưỡi, “Tốt, vậy người nói trước đi.”

“Hảo, điều ta biết chính là – chúng ta không thể đồng thời xuất hiện trước mặt Đại đương gia.” Vương Tấn nhìn chăm chăm Loan Loan, chờ xem phản ứng của nàng.

12. Chương 12

Loan Loan lại nghiêm túc soi xét hẳn, không có chút yêu cầu truy bức hoặc ý đồ gì trong lời nói của hẳn. Nàng nhận thấy Vương Tấn vẫn đang gắt gao nhìn chăm chăm vào mình, mới lên tiếng hỏi, “À... nhưng tại sao?”

Vương Tấn không khỏi ghen lời. Tiểu nha đầu này có lúc thì vô cùng tinh quái, nhưng đôi khi lại ngốc nghếch vô cùng. Hẳn hắng giọng, quay về phía Loan Loan mà giải thích, “Bởi vì Đại đương gia – hẳn – thích – người.” Vốn tưởng rằng lần này Loan Loan sẽ phản ứng quyết liệt, ít nhất thì cũng phải đỏ mặt, nhưng đối phương vẫn là bình thần gương mặt nhìn hẳn. Chẳng lẽ nha đầu kia quá cao hứng đến nỗi choáng váng ngất ngây rồi... Hay là vừa bị lời của ta hù dọa? Vương Tấn tự nhủ trong lòng rồi tiếp tục nói với Loan Loan, “Như những người khác khi thích một ai đó, Đại đương gia cũng có lòng ích kỉ tham lam muốn giữ riêng người cho hẳn. Hành động này đôi khi sẽ mang lại nguy hiểm cho người ngoài cuộc. Cho nên ta và người không thể đồng thời xuất hiện trước mặt của Đại đương gia... Không, tốt nhất là cả 2 chúng ta càng ít xuất hiện cùng một chỗ càng tốt.”

Loan Loan ngẩng đầu nghĩ nghĩ, “Úc... Bây giờ thì ta đã hiểu, thì ra người nói điều ta biết điều gì mà người không biết với những điều người đã biết ban đầu thực tế là như nhau a.” (Vivi: ta chết với cái kiểu lý luận của tỷ này ==)

Vương Tấn vừa nghe xong, tức muốn học máu, hấn ra sức rít gào, “Vậy tại sao người còn ở cạnh ta cả ngày không rời?”

Loan Loan nhăn mặt nhăn mũi thở dài, “Bởi vì mặc dù ta hiểu ta biết hết, nhưng hấn lại không biết rằng ta đã hiểu tình cảm của hấn.”

Vương Tấn cuối cùng đã rõ ràng được mọi chuyện, “Thì ra là người lợi dụng ta để kích thích Đại đương gia!”

Loan Loan chớp chớp mắt cười cười, cao giọng nói, “Đúng thế! Nhưng mà Vương đại ca người đừng dùng từ lợi dụng khó nghe đến thế.”

Đầu óc Vương Tấn bỗng nhiên hoa cả lên. Nguyên lai hấn đã nghĩ mình có thể thoát được số mệnh của một bia đỡ đạn, không ngờ chính mình vẫn là một vật hi sinh giữa hai người họ, lại còn là kẻ vô tội thống khổ nhất trong lịch sử! Lấy lại tinh thần, Vương Tấn mới hỏi nhỏ, “Nha đầu, người cũng thích Đại đương gia đúng không?”

Loan Loan cười mà không nói. Vương Tấn rên rĩ một tiếng, lấy tay xoa xoa huyết Thái dương, uể oải nói, “Người xem, các người đều thích lẫn nhau, đó gọi là “lưỡng tình tương duyệt”, sao lại không tha ạng nhỏ của ta chứ. Người có biết mỗi ngày ta phải ở giữa hai người rất là lo sợ hay không?”

“Không được. Ta biết hấn thích ta, nhưng hấn còn chưa có nói với ta a.” Loan Loan nói như đinh đóng cột, sau đó nhẹ giọng năn nỉ Vương Tấn, “Vương đại ca, người giúp ta đi a.”

“Người đã biết không phải tốt rồi sao. Đại đương gia không nói không được à?”

“Không được, tuyệt đối không được.” Nói xong, Loan Loan lại túm áo Vương Tấn lôi về phía trước. Lúc này đầu óc Vương Tấn đã hoàn toàn bị đánh gục, căn bản không còn đủ lực để tức giận hay phản kháng lại Loan Loan. Hấn thậm chí thương ghi khắc một sự việc – thổ lộ. Nhất định phải làm cho Đại đương gia thổ lộ với Loan Loan, nếu không vật hi sinh này còn thê thảm hơn đến cỡ nào.

“Phong lão đệ, không tốt, việc lớn không tốt.” Phong Chính đang ở trong phòng khách tiễn chân một vị bằng hữu buồn bán, thì Hải Tứ như một cơn lốc chạy ập vào. Phong Chính nhanh chóng tránh sang một bên, Hải Tứ bởi vì chạy rất nhanh và vội nên vượt qua hấn một quãng mới đứng lại được, thở hồng hộc phì phò.

Phong Chính mặt mày nhăn nhó, ngữ điệu vẫn giữ bình tĩnh hỏi, “Tứ ca, có chuyện gì vậy?”

“Loan Loan....Loan Loan...” Vừa nghe được câu “việc lớn không tốt” lại có liên quan đến Loan Loan, Phong Chính đột ngột tóm chặt lấy Hải Tứ hỏi, “Loan Loan đã xảy ra việc gì?”

Hải Tứ hít một hơi sâu rồi nói, “Lúc Loan Loan ra sân cưỡi ngựa thì bị hất từ trên ngựa xuống đất.” Lời hấn còn chưa dứt thì Phong Chính đã vội vã xông ra ngoài. Hải Tứ trợn to mắt, nhìn theo hướng Phong Chính vừa chạy đi, vẫy vẫy tay, vô cùng vui vẻ như bắt được điểm yếu của Phong Chính, than thở nói, “Phong lão đệ, dù người có cứng rắn tinh táo thế nào cũng có lần thật sai lầm a.”

Phong Chính lập tức hỏa tốc chạy tới sân cưỡi ngựa, liếc mắt một cái thì thấy Loan Loan đang nằm trên mặt đất. Hấn vội vàng tiến về phía đó thì bị một người giữ lại. Hấn giương mắt nhìn, thì ra là Vương Tấn. Tại sao lúc nào cũng có hấn ở bên nàg? Nhìn thấy Vương Tấn, thì lửa ghen trong lòng Phong Chính lại nổi lên dữ dội, hấn túm chặt lấy áo Vương Tấn, quát thẳng vào mặt, “Người làm gì thế hả, tại sao lại không mang nàg đặt lên một chỗ thoải mái hơn?”

“Không thể di chuyển, nàg bị thương rất nặng.” Bộ dạng Vương Tấn rất bi thương. Một bên dùng sức tháo nắm tay đang giữ chặt của Phong Chính trên người mình, một mặt từ từ thoái lui, tận lực cách xa Phong Chính một quãng.

Phong Chính lúc này không còn tâm trạng để quan sát những sự việc như thế, hấn chăm chú quan sát Loan Loan, trong đầu vẫn còn âm vang những lời nói vừa nghe được – bị thương rất nặng? Hấn nhìn thấy Loan Loan hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, tóc tai lộn xộn, quần áo bám đầy tro bụi, có nhiều chỗ đã bị

rách nát, xây xát. Tất cả đều làm cho hắn vô cùng đau lòng. Hắn kiềm lại lửa giận, không quay đầu lại mà hỏi luôn, “Nếu nàng đã bị thương rất nặng, thì tại sao vẫn còn chưa tìm đại phu chứ?”

“Đại phu đã tới xem rồi, cũng đã chẩn mạch qua, nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì, nói mau!”

“Nhưng mà.... Nhưng mà hắn nói đã không còn khả năng cứu chữa.” Vương Tấn thốt ra một câu đầy sự đau lòng thống khổ như vậy, rồi tiếp tục hướng lui về phía sau vài bước.

“Không thể cứu chữa!” Bốn chữ này vang dội trong đầu Phong Chính giống như một cơn sấm sét đánh xuống giữa bầu trời quang đãng, nó không ngừng khuấy động trong tâm tư của hắn, làm cho hắn hoa đầu chóng mặt muốn té xỉu. Không thể, tuyệt đối không có khả năng này. Sáng nay Loan Loan vẫn còn vui vẻ đùa giỡn gọi tên hắn... Như thế nào mà.... Phong Chính ngăn người nhìn Loan Loan một hồi, sau đó xoay người quát to – dọa Vương Tấn sợ đến nhảy dựng cơ hồ muốn quay đầu bỏ chạy – “Đi tìm đại phu giỏi nhất đến đây mau!”

Loan Loan ở ngoài cửa kêu gọi gào thét cả nửa ngày, hít một hơi thật sâu rồi chậm chậm thở ra, Phong đại ca thật sự bốc hỏa rồi, tiêu rồi, hắn không mở cửa là coi như xong đời, lúc này đúng là thời điểm tốt nhất để sử dụng biện pháp bí mật kia.

Phong Chính nghe Loan Loan đập cửa một hồi lại trở nên yên ắng, hắn nằm trên giường ngay cả mí mắt cũng không buồn nhếch. Hắn chính là siêu tức giận a. Một bên giận Loan Loan, Vương Tấn, và Hải Tứ, ba người thông đồng lừa gạt hắn. Một bên chán nản chính mình lúc ấy không cẩn thận, ngẫm nghĩ lại cả câu chuyện có thể nhận thấy quá nhiều sơ hở. Chỉ là bản thân hắn lúc ấy.... thực sự là không ngờ đến, không chú ý. Làm sao mà người hắn thật lòng yêu thích... lại là một cô nương tinh quái như thế chứ.

Đột nhiên, một mùi thơm thoang thoang bay vào mũi Phong Chính, nháy mắt đã đem hắn rời khỏi ảo tưởng của chính mình. Vốn dĩ lúc chiều điên cuồng đuổi theo Loan Loan đã khiến hắn tiêu hao rất nhiều thể lực, hơn nữa cả cơm tối hắn cũng không ăn, vừa ngửi được mùi thức ăn thơm phức này đã khiến bụng hắn đánh trống sôi vang. Đầu tiên là nước miếng chưa được hắn đồng ý thì đã không ngừng trào ra không ngớt, tiếp theo đó, bụng hắn cũng không chịu thua kém mà kêu vang. Phong Chính ực một cái, nuốt nước miếng vào trong, cảm tức tính mở mắt ra mắng Loan Loan đang đứng ngoài cửa vài câu, không tưởng tượng được vừa mở mắt ngồi dậy đã nhìn thấy Loan Loan đứng cách đó không xa, tay còn bưng một mâm thức ăn. Nàng đang làm cái gì thế nhỉ? Một mặt ra sức phe phẩy ùi hương thức ăn bốc lên lan tỏa khắp phòng, một mặt thì bưng miệng cổ nén cười ngặt nghẽo.

Phong Chính liền ngồi bật dậy, ánh mắt hướng thẳng nhìn trừng trừng vào Loan Loan. Loan Loan không dự kiến trước hành động này nên co rúm sợ hãi, lùi về phía sau vài bước, đồng thời mở to hai mắt ngây thơ nhìn Phong Chính. Ánh mắt hắn vô tình lướt qua mâm thức ăn đầy màu sắc ngon lành trên tay nàng, khe nuốt nước miếng lần nữa, rồi cất tiếng hỏi, “Nàng vào đây bằng cách nào?” Rõ ràng hắn đã cài cửa lại thật cẩn thận.

Loan Loan bình tĩnh lại, cười khúc khích. “Chuyện này có khó gì chứ, Tam tỷ đã sớm dạy cho ta rồi, bằng không ta làm thế nào có thể từ trong nhà xuyên qua nhiều lớp canh gác mà lặng lẽ chuồn đi.”

Tam tỷ? Lại là người này. Phong Chính một lần nữa lại cảm thấy khó hiểu. Hắn biết Lâm gia có bốn vị thiếu gia, sau đó lại biết có thêm một vị tiểu thư, nhưng rồi lại nghe Loan Loan nhắc đến cái gì Đại tỷ, Nhị tỷ, rồi Tam tỷ, chẳng lẽ Lâm gia thật sự con cái đông như vậy sao? Nhưng từ miệng Loan Loan thì có vẻ những nữ nhân này hoàn toàn không đơn giản, các nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Loan Loan nhìn thấy Phong Chính đang thất thần, trong lòng có chút khó chịu, không vui. Nàng đi tới gần, đem hết chén đĩa đang cầm trên tay nhét cho Phong Chính, khuôn mặt nhỏ nhắn áp sát vào hắn, thở hỗn hển nói, “Uy! Huynh ngây ngốc ra đó làm gì chứ, huynh rốt cuộc có thấy ta bây giờ và trước đây có điểm nào khác hay không?”

Phong Chính nghe nàng hỏi vậy, lúc này mới chú tâm thật sự đến Loan Loan, sau đó liền trở nên ngây dại. Loan Loan không biết đã tìm đâu ra, trên người nàng đang mặc bộ đồ của một tiểu cô nương theo phong cách của Bắc Thành, mái tóc óng ả mềm mại đã được chải thẳng rồi tết lại thành từng bím đuôi sam, sau đó cài lên một chiếc kẹp ngọc châu sáng lấp lánh, trông vô cùng xinh đẹp. Từ lúc hắn bắt đầu quen biết

Loan Loan, Phong Chính đã quen với hình ảnh nam trang của nàng, hiện tại trong trang phục nữ khiến người mê đắm si tình. Hiện tại quan sát Loan Loan hai tay chống nạnh, đôi mi thanh tú khẽ nhú lại, đôi môi đỏ mọng bĩu lên cong cong, đôi mắt đen lúng liếng mở to tròn, tuy là đang phát cáu nhưng bộ dáng lại càng làm người ta thêm phần yêu thích.

Loan Loan chợt nghĩ đến hiện tại Phong Chính đang còn sinh khí với nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ cụp xuống, khí thế đang mạnh mẽ liền chuyển sang mềm yếu, nhỏ nhẹ, nàng hai tay ôm chặt một cánh tay của Phong Chính, nước mắt rưng rưng, miệng không ngừng năn nỉ van xin, “Phong đại ca, ta biết ta sai rồi, nhưng mà ta chỉ muốn nghe được câu kia người nói với ta mà thôi. Huynh tha thứ cho ta đi nha, lần sau ta hứa sẽ không dám nữa.... Được không a?”

Phong Chính bị Loan Loan lay qua lay lại một hồi, lại nghe nàng không ngớt miệng hỏi, “được không, được không”, cơn lửa giận trong lòng đã bay biến không bóng dáng lúc nào không hay, cũng không còn khả năng sinh khí nổi nữa. Hắn bất đắc dĩ thở dài, “Nàng nha, thật sự là.....” Rồi đột nhiên chuyển lời nói, “Nàng vừa nói gì hử, còn có lần sau nữa sao?”

Trái tim Loan Loan đột ngột nhảy dựng, vội cam đoan với hắn, “Không, không tuyệt đối không có lần sau a!” Phong Chính chỉ có thể cười cười. Đứng trước nha đầu này, quả nhiên hắn đã trúng phải yêu thuật, vô luận nàng có gây nên chuyện gì thì chính mình cũng không nhẫn tâm trách móc nặng lời.

Loan Loan nhìn thấy Phong Chính cười thật tươi, đã biết hắn không còn sinh khí, trong bụng khẽ mừng thầm. Không phải là khoác lác nha, chiêu này của nàng là bách phát bách trúng a. Cho dù đối phương có tức giận đến nỗi muốn dỡ cả nhà đi, nàng chỉ cần chịu khó lắng nghe một chút rồi ra điệu bộ làm nũng, thì lập tức người đối diện cũng phải băng tan tuyết chảy. Nhưng mà nàng cũng tự hiểu, chiêu này không thể dùng được thường xuyên. Đây là “đòn sát thủ” của nàng, chỉ ở thời điểm mấu chốt mới có thể đem ra sử dụng, công dụng của nó mới phát huy được tối đa, mới có thể dùng một lần linh nghiệm một lần.

Loan Loan vui vẻ kéo Phong Chính đi đến bên bàn, mở hộp thức ăn ra, trong phòng thoáng chốc tràn ngập mùi thơm phức. Phong Chính hít một hơi thật sâu, đang muốn khích lệ Loan Loan vài câu, Loan Loan lại đem thức ăn trên tay hắn cất vào hộp, phủ lên, chuẩn bị mang ra ngoài. Phong Chính cảm thấy khó hiểu trước hành động này, nàng vừa đi, vừa giải thích, “Đồ ăn đều đã nguội hết rồi, ăn như vậy thật không tốt a, ta đem xuống bếp hâm lại cho nóng rồi mới để cho huynh ăn được.”

13. Chương 13

Phong Chính giữ chặt lấy nàng, “Không cần, chạy tới chạy lui rất phiền toái, như vậy cũng ăn được rồi. Hơn nữa vừa rồi nàng dùng sức quạt quạt mùi thức ăn thơm lừng làm cho ta hiện tại đối đến nỗi không chịu được nữa.”

Loan Loan ngưỡng ngừng cười cười, tay chân lạnh lẽo mang đồ ăn để lại trên bàn. Những món này đều do nàng tỉ mỉ nấu nướng, màu sắc hương vị đều cầu toàn. Phong Chính không đợi được mời đã liền ngồi xuống bàn. Hắn nuốt một ngụm nước miếng, cầm chén trên tay nhìn nhìn Loan Loan tựa muốn nói, “Ta có thể ăn được chứ?” Loan Loan cười rộ lên, “Phong đại ca, tất cả đều do chính tay ta tự làm, huynh nên ăn thêm nhiều một chút, tốt nhất là chịu khó ăn cho hết đi nha.” Phong Chính gật gật đầu.

Thời gian trôi qua một hồi lâu, hai người trong phòng im lặng không nói chuyện. Phong Chính vội vội vàng vàng lừa hết chén cơm này đến món ăn khác vào miệng, Loan Loan chống hai khuỷu tay lên mặt bàn, hai tay ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn của mình, cười vui vẻ ngắm nhìn Phong Chính đang thưởng thức những món ăn của mình. Sau khi ăn no nê, hắn múc thêm một chén canh, vừa húp từng ngụm vừa lơ đãng hỏi Loan Loan, “Loan Loan, chủ ý đó là do ai đề ra?”

Loan Loan giật mình. Tuy rằng đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng nàng không ngờ Phong Chính lại đột nhiên hỏi sớm như thế. Nàng bắt đầu pha trò, “A? Chủ ý.... Huynh muốn nói tới làm bữa ăn cho huynh để đền tội sao? Đường nhiên là do ta chính mình nghĩ ra.”

Phong Chính ngẩng đầu, thẳng thắn nhìn sâu vào mắt của Loan Loan, “Nàng biết ý ta muốn hỏi không phải là điều này.”

Loan Loan miễn cưỡng cười ha ha, còn định tiếp tục giả bộ hồ đồ, nhưng lại bị Phong Chính trừng mắt làm khiếp sợ. Nàng ấp úng nửa ngày, mới nhỏ giọng nói, “Là của Vương đại ca.”

“Còn Tứ ca thì sao?”

“Hắn chỉ đóng chút vai trò khách mời mở màn.”

Phong Chính không khỏi nhỏ giọng lầm bầm, “Khách mời? Vai trò khách mời này của hắn đúng là khiến ta trở nên vô cùng thảm hại. Thật không nghĩ tới, Tứ ca có thể tham gia những chuyện thế này.”

Loan Loan thấy Phong Chính bắt đầu gằn giọng, liền vội biện minh, “Phong đại ca, huynh đừng nên tức giận a. Huynh cũng đừng nên trách mắng bọn Vương đại ca, đều là bởi vì ta nhờ bọn họ nên họ mới làm như thế.”

Phong Chính húp nốt ngụm cuối cùng trong bát canh rồi lại hỏi, “Thế còn cha mẹ ta thì sao?”

“Phong bá bá và Mạt di đều không biết gì về kế hoạch lần này.” Loan Loan thành thật trả lời.

Phong Chính không ừ hử gì cả, không nhúng tay vào không có nghĩa là không biết rõ mọi diễn biến. Hắn không quên rằng tuy bây giờ nhìn cha mẹ thật ung dung nhàn nhã nhưng năm đó lại là nhân vật quan trọng hô mưa gọi gió trong thương nghiệp. Phong Chính chăm chú nhìn Loan Loan, còn một câu, có lẽ hắn không nên nói nhưng mà..... “Từ đầu ta cứ nghĩ là.... nàng chỉ yêu thích Vương đại ca.”

Chân mày Loan Loan nhướng lên, tỏ vẻ vô cùng bất mãn, “Huynh chính là cứ như vậy – chuyện gì cũng không nói, chỉ toàn đoán mò. Ta hỏi huynh, nếu hôm nay ta không diễn cái khổ nhục kế này ra, thì huynh sẽ làm sao hả?”

Phong Chính không trả lời, hồi lâu sau mới lẩm bầm nói, “Không phải phải nàng thường xuyên ở cùng một chỗ với Vương đại ca sao.”

Loan Loan nhin không được liền gõ yêu lên trán Phong Chính, “Còn nói nữa, chỉ vì ta muốn bức cho huynh phải thổ lộ thôi.”

“Thật vậy sao?” Phong Chính bán tín bán nghi hỏi.

“Đương nhiên!”

“Nhưng mà.....”

“Cái gì còn nhưng mà nữa. Ta làm sao có thể thích Vương đại ca được chứ, hắn không tiêu soái hơn huynh, cũng không thông minh tài giỏi hơn huynh.” Loan Loan cố thuyết phục hắn bằng mọi lời lẽ.

Nàng dùng chiêu này, tuy rằng hơi tiểu nhân nhưng Phong Chính nghe thấy thật mát dạ. “Thật sự vậy sao?” Mắt hắn long lanh sáng rực.

“Đúng vậy. Nhưng mà....” Loan Loan khẽ chồm người về phía trước, “Phong đại ca, huynh có thể lặp lại câu kia một lần nữa với ta không?” Mặt Phong Chính từ từ đỏ hỏn lên. Mặc dù từ khi còn trẻ hắn đã xử lý giải quyết bao chuyện rắc rối thật giỏi giang, nhưng đối mặt với người mình thích vẫn vô cùng ngượng ngùng. Một lát sau, hắn mới bật ra được vài câu với âm điệu vo ve, không thể nghe nổi.

Như vậy sao được chứ! Loan Loan cố vểnh tai lên nghe, “Huynh nói gì a? Ta không nghe được.”

Thanh âm Phong Chính lớn thêm một chút nữa. Loan Loan ngậm miệng lắc đầu, bất mãn nói, “Vẫn còn không nghe thấy a.”

“Ta nói là ta thích nàng!!” Rốt cuộc, Phong Chính hét thật lớn. Nói ra được những lời này, mặt hắn đã nóng đỏ bừng bừng. (Vivi: oa , ta yêu anh quá, dễ thương quá aaaaaaaa)

Loan Loan gật gật đầu, trong lòng vô cùng thỏa mãn, vẻ mặt tươi cười hớn hở nhìn Phong Chính. Hảo, thật tốt a. Đã thấy qua khuôn mặt lạnh lùng của Phong Chính, cũng nhìn được nét ôn hòa của hắn, giờ lại có thể xem được hắn đỏ mặt quá – mặc kệ thế nào chỉ tóm lại một câu, kiểu nào thì hắn vẫn rất là tiêu soái a.

Người ngoài cửa yên tâm đứng dậy, thu hồi lại cái lỗ tai vĩnh lên nghe lén này giờ. Thật là tốt quá, cuối cùng mẹ của Chính nhi cũng có thể yên lòng rồi. Nếu tiếp tục phát triển như vậy, nói không chừng sang năm là có thể ẵm cháu được rồi. Phong Kỳ vừa cười trộm vừa âm thầm tính toán, sau đó rón rén đi ra. Hắn khoái trá trở về, mong muốn mau chóng cấp báo tin sốt dẻo này cho phu nhân biết.

Trong thời điểm Loan Loan đang gặng hỏi Phong Chính trong phòng, thì tại phòng Hải Tứ, hắn cùng Vương Tấn đang phấn khởi nâng chén đối ẩm.

Hải Tứ hỏi, “Người nói, chúng ta diễn trò như thế...Đại đương gia có trách móc chúng ta hay không?”

“Ai! Yên tâm đi, chúng ta là giúp đỡ hắn mà, làm sao hắn có thể mắng chúng ta được chứ. Hơn nữa trước đó không phải Loan Loan đã nói nàng sẽ một mình chịu hoàn toàn trách nhiệm. A... Hắt xì!”

“Loan Loan chịu hết mọi trách nhiệm sao, như vậy có vấn đề gì không?”

“Hắc, Tứ ca! Làm sao mà có vấn đề được chứ, Đại đương gia xem Loan Loan như là bảo bối, không có việc gì đâu.”

Tâm trạng thấp thỏm của Hải Tứ hoàn toàn được cởi bỏ, hắn rót một ly rượu chạm ly nâng cốc cùng Vương Tấn. Vương Tấn vừa uống được một ngụm, liền nhảy mũi hắt hơi liền mấy cái. Hải Tứ vừa tỉnh hỏi hắn có phải bị cảm lạnh hay không thì bản thân cũng hắt xì một cái. “Con bà nó. Không lẽ cả ta cũng bị cảm lạnh chứ.”

Wương Tấn lắc đầu, “Không biết a, có lẽ thế... Hắt xì!”

Mấy ngày sau –

Phong Kỳ tay vừa bưng lên ly trà, đã thấy con trai mình cứ lấp ló ngoài cửa dò xét, hắn nhăn mặt nhíu mày gọi Phong Chính tiến vào. Đứa nhỏ này cứ thò đầu ra vào không biết để làm gì nữa. Phong Chính ủ rũ cụp vai đi đến. Phong Kỳ hỏi hắn, “Con làm sao vậy? Về mặt buồn bã như thế có phải lại cãi nhau với Loan Loan không? Con làm sao lại làm người ta tức giận nữa chứ?”

Phong Chính vừa nghe đã vội phản bác, “Không có a, con không có cãi nhau với nàng.” Có Loan Loan bên cạnh, hắn từ nay về sau bất kì cái gì cũng cố gắng dàn xếp ổn thỏa, một lòng vì nàng, không tranh chấp hờn ghen nữa.

“Vậy rốt cuộc là con làm sao vậy...Đúng rồi, Loan Loan đâu? Từ trưa tới giờ không thấy nha đầu đó.”

“Con chính là đang muốn tìm nàng đây. Lúc sáng, nàng nói là muốn ra ngoài dạo chơi, con nghĩ đến giờ này hắn là phải về tới rồi, không biết sao đến phòng tìm thì lại không thấy.”

“Có phải đang ở cùng nương của con không?”

“Không có a, con mới vừa từ chỗ nương tới đây, nương cũng nói là từ trưa đến giờ không nhìn thấy Loan Loan.”

“Con đã đi tìm những nơi khác chưa?”

“Dạ, con đang chuẩn bị đi đây.”

Phong Kỳ gật gật đầu, “Con đi đi, đến khi nào tìm được Loan Loan thì nói cho con bé biết, hôm qua ta và nó vẫn chưa đánh hết ván cờ kia, ta vẫn chờ nó tiếp tục đó.”

“Ân.” Phong Chính đã được cho phép, liền rào bước nhanh đi.

Sau đó, Phong Chính không chỉ là tìm kiếm mà hắn xem chừng muốn lật tung cả Phong phủ lên, gặp một người hỏi một người, nhưng câu trả lời nhận được vẫn là không hề thấy Loan Loan trở về. Phong Chính mơ hồ có một dự cảm không lành, nghĩ đi nghĩ lại, hắn lắc lắc đầu không tin. Cố gắng tự biện hộ là do Loan Loan ham chơi, quên mất cả thời gian quay về. Nhưng để đảm bảo chắc chắn, hắn đem tất cả nhân sự rảnh rỗi trong phủ tản ra cùng đi tìm Loan Loan, nhưng hết tốp này đến đám khác đã trở về, mà bóng dáng nàng thì vẫn không thấy đâu.

Loan Loan không phải là loại người bỏ đi lẳng lặng không từ mà biệt, hơn nữa nàng ở lại Phong Gia Bảo vẫn quan hệ tốt đẹp thì vì sao lại phải đi, hơn nữa trong thành có rất nhiều người từng gặp nàng, dễ dàng

nhận ra nàng, nhưng không một ai trông thấy nàng hôm nay cả. Kết luận duy nhất chính là Loan Loan đã xảy ra chuyện, hơn nữa lại là đại sự nguy hiểm.

Không khí trong Phong phủ tràn ngập sự khẩn trương, lòng mỗi người đều cảm thấy trĩu nặng. Phong Chính lại lo lắng không yên, Loan Loan rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng hiện tại đang ở đâu chứ? Làm sao mà nàng hoàn toàn bốc hơi trong Phong Gia Bảo? Bây giờ nàng có đang bị đối rét giá lạnh không? Phong Chính nghĩ ngợi không biết chuyện gì sẽ phát sinh trên người Loan Loan đây, cả người hấn run lên vì sợ hãi. Hai mắt hấn mở to, nhìn trừng trừng xuống mặt đất, giống như nàng đang núp bên dưới, chỉ cần nhìn một lúc sẽ tự động nhảy lên gặp hấn.

Mặt Đại Đại một mặt lo lắng cho Loan Loan, một mặt thì đau xót con trai mình. Bà đi qua đi lại, đến bên nắm chặt tay con mình, tay Phong Chính giờ lạnh cóng, mồ hôi chảy ròng. Hấn ngẩng đầu nhìn Mặt Đại Đại gượng gạo cười. Bà cúi đầu thở dài, quay sang nhìn trưởng phu của mình, sau đó chỉ chậm rãi lắc đầu. Vương Tấn và Hải Tứ ngồi đối diện Phong Chính cũng không nói nên lời. Bọn hấn đều tự hiểu được chắc chắn Loan Loan đã xảy ra chuyện, nhưng mà đến chút manh mối cũng không có, muốn tra cũng không biết nên tra từ đâu. Mọi người lặng yên ngồi đó cho đến mãi tận đêm khuya, từng người đều mang tâm sự u uất tản đi.

Phong Chính sau khi trở về phòng, nên cũng không buồn thấp sáng, hấn ngồi yên bên giường, suy nghĩ hấn dần dần bị gặm nhấm bởi những điều đen tối đáng sợ cũng như màn đêm đang bao phủ xung quanh.

Rốt cuộc không biết đã qua bao lâu, một canh giờ, hai canh giờ, hay còn hơn thế nữa. Rùng mình một cái, Phong Chính mở mắt ra, mới phát hiện tối hôm qua mình dựa vào thành giường suy nghĩ rồi thiếp đi lúc nào không biết. Hấn ngủ cũng không bình yên, gặp biết bao nhiêu giấc mộng kì quái, mỗi cái đều có liên quan đến nàng. Ở trong mộng, Loan Loan vô cùng chân thật. Nàng cười với hấn, khóc trong lòng hấn, thế mà khi tỉnh dậy, chỉ là một mình tro tơi trong căn phòng lạnh băng.

Sắc trời đã dần dần sáng lên, Phong Chính vẫn không nhúc nhích, vẫn tựa vào thành giường, ngẩn ngơ ngồi nhìn ánh sáng trong phòng từng bước biến hóa. Đột nhiên lại có người gõ cửa gọi hấn. Phong Chính cảm nhận được âm thanh đó dồn bên tai ngày càng rõ ràng, hấn đem hết sức lực tỉnh táo lại, chậm rãi đứng dậy, cả thân thể đều đã tê rần. Hấn hít một hơi thật sâu rồi nhẹ nhàng thở ra, xoay xoay chiếc cổ để thoải mái, từ từ bước ra mở cửa.

Ở ngoài cửa chính là gã sai vặt phụ trách ở cổng Phong phủ mỗi ngày. Hấn nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy của Phong Chính, trong mắt phát ra một tia thương hại đồng tình. Toàn thân Phong Chính run lên, cố gắng né tránh ánh mắt đó, “Có chuyện gì vậy?”

Gã sai vặt đưa ra một phong thư, “Đại đương gia, đây là thư của người, sáng nay khi mở cửa quét dọn ta đã nhặt được.”

14. Chương 14

Phong Chính ngẩn ngơ tiếp nhận phong thư, bên ngoài chỉ có đề hai chữ tên người nhận “Phong Chính”. Bên trong có một cái gì nổi cộm lên, sờ vào cảm nhận được một vật tròn tròn, lại có góc cạnh. Hấn mở phong thư ra, dốc nó ngược xuống lòng bàn tay, từ bên trong một cây trâm cài lấp lánh rơi vào tay hấn. Gã sai vặt kinh ngạc khi thấy vẻ mặt Phong Chính ngày càng căng thẳng, dùng hai tay cầm chặt lấy cây trâm quan sát tỉ mỉ, sau đó nhanh chóng rút lá thư ra. Đọc thoáng một lần, toàn thân Phong Chính run lên bần bật.

Lật qua lật lại hai mặt lá thư mấy lần, Phong Chính trầm ngâm xem xét, sau đó nét mặt cố làm ra vẻ tự nhiên, quay sang phân phó gã sai vặt, “Người đi đến chuồng ngựa, dắt một con đến đây cho ta.” Nghĩ nghĩ rồi lại nói, “Đừng để cho bất kì ai thấy.”

Gã sai vặt rất ngờ vực, nhưng với thân phận một kẻ hạ nhân, việc không nên hỏi thì không cần biết quá nhiều. Hấn dẫn một con ngựa ra cửa sau đứng chờ, không lâu sau đã thấy Phong Chính đi tới. Gã sai vặt

đem ngựa trao cho Phong Chính, còn được đặc biệt dặn dò chuyện này không thể hé răng nửa lời với người khác, sau đó Phong Chính mới quất ngựa phóng nhanh chạy đi.

Vương Tấn và Hải Tứ đứng loay hoay trước cửa phòng của Phong Chính, do dự cả buổi không biết nên gõ cửa đánh thức hần không, Phong Kỳ và Mạt Đại Đại cũng vừa đi tới. Mấy người ngần ngừ đứng đối diện nhìn nhau, Mạt Đại Đại mới tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa, nhẹ giọng gọi, “Chính nhi, Chính nhi.” Bà kêu cả vài tiếng liên tục, mà trong phòng vẫn không có tiếng trả lời. Mạt Đại Đại không khỏi kích động, bà tính dùng sức đẩy mạnh cửa vào nhưng phát hiện vốn dĩ nó không hề bị đóng, khiến cho bà mất đà suýt bổ nhào về phía trước, vẫn là Phong Kỳ ở một bên nhanh chóng ra tay níu giữ kịp thời. Mạt Đại Đại sau khi đã đứng vững, quay sang trao cho trưởng phu một ánh mắt đầy cảm kích, thông thả đi vào buồng, sau đó không lâu xuất hiện lại trước cửa với vẻ mặt kinh hoàng, “Không thấy Chính nhi đâu cả.”

Mọi người chấn động cả kinh. Lúc này có một tên gia nhân vội vàng chạy tới báo, “Lão gia, phu nhân, ở ngoài cửa có người xin gặp Đại đương gia.”

Phong Kỳ nhần mặt nhíu mày nói, “Trước tiên người cứ mời người kia vào phòng khách đi.”

Kẻ gia nhân nhận lệnh, lui về phía sau vài bước, do dự nói, “Lão gia, có một việc....”

Phong Kỳ thấy hần cứ ngập ngừng ấp úng, không ngừng thúc giục, “Có chuyện gì nữa, người nói mau.”

Vị này vừa khéo chính là gã sai vặt ban sáng đã truyền tin cho Phong Chính. Tuy rằng Phong Chính cứ mãi dặn dò hần không được đem chuyện ban sáng tiết lộ với người khác, nhưng lúc đó hần cứ thấy thái độ Phong Chính quái lạ, tinh thần hoảng loạn, trong lòng càng nghĩ thì càng bất an. Nghe Phong Kỳ cứ mãi hỏi dồn, hần phân vân một chút rồi suy nghĩ, đây là lão gia và phu nhân, tất nhiên không phải người nào khác. Liền đem tất cả mọi chuyện từ to lớn như cây tre trúc cho đến nhỏ bé như hạt đậu – nói ra hết.

Mọi người vừa nghe, tâm trạng vừa run dần lên, ai cũng hiểu được, đây chính là manh mối trọng yếu. Phong Kỳ lập tức để gã sai vặt dẫn khách vào đại sảnh, sắp xếp cho Mạt Đại Đại, Vương Tấn và Hải Tứ lưu lại phòng tìm kiếm chút manh mối về lá thư kia, còn bản thân thì cũng nhanh chóng bước ra phòng khách.

Trong đại sảnh là một nữ tử trẻ tuổi như hoa như ngọc, đang chăm chú ngắm nhìn những vật trang trí trên tường, nàng chợt ngẩng người khi nhìn thấy Phong Kỳ. Phong Kỳ nhẹ nhàng bắt đầu giới thiệu trước, “Tại hạ là phụ thân của Phong Chính, không biết cô nương tìm khuyển tử có chuyện gì?” Phong Kỳ đã một thời gian không quan tâm đến việc buôn bán trong nhà, tuy rằng hần chưa từng thấy qua cô gái trước mặt, nhưng cũng không quá hoảng hốt, có lẽ là một bằng hữu làm ăn với Phong Chính.

“Cũng không có chuyện gì, ta tìm Đại đương gia là muốn hỏi thăm xem Lâm Quan có còn ở chỗ này nữa không?”

Lâm Quan... Đây là tên giả mà Loan Loan dùng khi đào hôn trốn vào Vĩnh Uy tiêu cục, cô gái này làm sao lại biết chuyện này? Phong Kỳ còn đang lưỡng lự cân nhắc, thì lại nghe nữ tử kia tiếp tục nói, “Có lẽ ta nên hỏi Lâm Loan Loan có còn ở đây không?”

Gần nửa ngày sau Phong Kỳ mới chậm chạp mở miệng, “Cô bé hiện tại đã đi vắng, không ở Phong Gia Bảo. Không biết cô nương có quan hệ thế nào với Loan Loan?”

Mạch Tang không giải đáp vấn đề của Phong Kỳ, mà lặp lại câu nói của hần, “Nàng hiện tại không có mặt ở đây?” Phong Kỳ không biết phải nên giải thích thế nào. Trong đại sảnh, không khí nhất thời ngưng đọng trầm lắng.

Lúc này đột nhiên Mạt Đại Đại hốt hoảng chạy tiến vào, “Lão gia, người xem...”. Phong Kỳ nhanh chóng nháy mắt ra hiệu với bà, Mạt Đại Đại bây giờ mới chú ý tới Mạch Tang. Bà trấn tĩnh lại cảm xúc hỗn loạn bên trong, áy náy nhìn Mạch Tang cười gượng, hướng về phía cửa trở ra. Phong Kỳ vội nói, “Thật xin lỗi một chút,” rồi vội vàng theo sau vợ.

Mạt Đại Đại mở ra thứ mà nãy giờ vẫn nắm chặt trong tay, nó là những mẩu giấy nhỏ còn vương lại sau khi bị đốt cháy, ngoài rìa đã bị khói đốt xém vàng lại. Nàng hạ giọng nói, “Đây là thứ phát hiện được trong phòng của Chính nhi, tất cả những cái khác đều đã bị đốt sạch sẽ.”

Phong Kỳ cẩn thận cầm lấy mảnh giấy. Một mảnh trên đó có viết hai chữ “Sa Liễu”, một mảnh chỉ có một chữ “ta”, mảnh còn lại cũng chỉ có chữ “ta”. “Chỉ có thể này thôi sao?” Hoàn toàn không nhìn ra được gì từ mấy cái này.

“Không còn gì nữa.” Mạt Đại Đại mặt ủ mỳ ê đáp lời.

Vương Tán và Hải Tứ cũng vội vàng tiến lại gần, “Phòng thu chi báo đã bị rút đi một khoản tiền, ước lượng chừng năm mươi vạn lượng.”

Phong Kỳ đang muốn mở miệng, đột nhiên nghe một tiếng tăng hắng phía sau, rồi giọng nói chậm rãi cất lên, “Phong lão gia, có phải đã xảy ra chuyện gì?”

Phong Kỳ quay người lại, miễn cưỡng trả lời, “Trong nhà Phong mỗ thật sự là đang có chuyện, cô nương nếu không có chuyện gì cần gấp, không bằng trước tiên cứ lưu lại đây, chờ Phong mỗ...”

Mạch Tang cười lạnh lùng, cắt ngang lời Phong Kỳ, “Phong lão gia, ta tên gọi là Lý Mạch Tang, là nghĩa tử của Loạn Loạn, làm sao Loạn Loạn rời khỏi Lạc thành, chạy đến Phong Gia Bảo, ta đều biết rõ và hỗ trợ. Lần này đến đây vốn là xem thử nếu Loạn Loạn chưa rời đi thì liền đem nàng trở về nhà, cho nên nếu Loạn Loạn thật sự đã xảy ra chuyện gì, xin các vị làm ơn nói cho ta biết.”

“Chuyện này..” Phong Kỳ nghe Mạch Tang báo tên và giải thích quan hệ với Loạn Loạn, trái lại hần càng trở nên chần chừ. Hắn đã từng nghe Loạn Loạn nhắc qua rằng nàng có cùng mấy người rất đặc biệt kết bái tỷ muội, nhưng cơ bản là một người hắn cũng chưa thấy qua, cho nên vị trước mắt đây thật hay giả vẫn chưa xác minh được. Loạn Loạn mất tích ở Phong Gia Bảo – đây là chuyện trọng đại a!

Mạch Tang không nén nổi bắt đầu nổi giận, đột nhiên Hải Tứ ở một bên nhảy ra nói, “Thì ra là người a.”

Mạch Tang nhìn về phía Hải Tứ, vẻ mặt hơi ngẩn ra. Hải Tứ vội giải thích ngay, “Cô nương, người không nhớ rõ ta sao, lần trước người mang Loạn Loạn chạy đến một ngõ cụt rồi nhảy qua tường vào một sân nhà....”

Mạch Tang thoáng nghe qua thì chợt nhớ lại, mỉm cười nhẹ, “Loạn Loạn gọi người là râu dài đại ca.”

“Đúng đúng!”

Mạt Đại Đại vẫn đang lo lắng cho an nguy của con trai và con dâu tương lai, vừa rồi còn hơi băn khoăn về thân thể của Mạch Tang, hiện tại đã được Hải Tứ xác nhận, lập tức ghen ngào đem mọi sự tình kể ra với Mạch Tang. Nàng nghe xong, hỏi thêm mấy vấn đề, rồi trầm tư suy nghĩ.

Phong Kỳ kinh ngạc dõi theo nàng. Người này nếu không phải giả mạo danh tính, thì ắt hẳn phải là một nhân vật lợi hại, nếu không thì làm sao có thể nghe đến tình trạng nguy hiểm của người thập phần thân cận mà vẫn không hề tỏ ra một chút hoảng hốt hay bất an, cả người hoàn toàn bình tĩnh.

Mạch Tang lặng lẽ suy nghĩ một lát, sau đó yêu cầu mọi người trật tự, từ tốn giải bày ý kiến của mình, “Dem cả quá trình liên kết lại với nhau, ta khẳng định Loạn Loạn đã bị bắt cóc, bọn chúng sáng nay đã giao tới một phong thư, yêu cầu Phong Chính mang theo năm mươi vạn lượng đi chuộc người về. Điều này có lẽ tất cả mọi người đều có thể hiểu được. Mục đích bắt cóc chỉ có hai, thứ nhất là vì thù hận, thứ hai là vì tài lộc. Phong Chính mang theo ngần ấy tiền thì chắc chắn là vì tiền của rồi. Loạn Loạn có thể bị bắt cóc trước bao nhiêu tai mất ở Phong Gia Bảo đem ra khỏi thành, ta hoài nghi người này hẳn phải có liên quan đến Phong Gia Bảo, mới có thể thông thuộc địa hình như thế. Mà nếu quả thật hắn ẩn dật ở Phong Gia Bảo thì hẳn biết rõ thực lực của các người, dám bắt cóc Loạn Loạn, uy hiếp Phong Chính đơn độc đi gặp mặt, thì lá gan người này cũng không nhỏ a. Nếu thật sự chỉ vì tài lộc thì ta không cho rằng chúng dám đi những bước như thế...”

Mạt Đại Đại thất thanh nói, “Bọn hắn thật sự còn muốn báo được thù! Chính nhi đơn độc đi đến đó, chẳng phải hắn và Loạn Loạn đều sẽ gặp nguy hiểm sao!” Ba người còn lại rúng động não ngẫm lại tất cả các cừu nhân của Phong phủ.

Mạch Tang lại nói, “Trước mặt, mấu chốt không phải là các người có những kẻ thù nào, mà là Phong Chính có thể đi đâu được?”

Trong đại sảnh im lặng một hồi, Vương Tán đột nhiên lên tiếng, “Sa Liễu trấn! Đại đương gia nhất định đã đi Sa Liễu trấn.”

Mắt Phong Kỳ cũng lóe sáng, “Đúng, nhất định là nơi đó rồi.”

Mạch Tang đành phải hỏi, “Nơi đó là chỗ thế nào?”

“Là một thôn trấn cũ kĩ đã bỏ hoang cách Phong Gia Bảo mấy trăm dặm về hướng đông.” Mạt Đại Đại nhanh chóng giải thích rõ ràng.

Mạch Tang gật gù đầu, “Nếu đã như vậy, ta lập tức sẽ đi đến đó tìm thử.”

Phong Kỳ vội hỏi, “Cô nương, nên đem theo người giúp đỡ.” Vương Tán và Hải Tứ cũng tỏ thái độ muốn đi theo.

Mạch Tang mỉm cười, “Phong Chính sợ dĩ không lưu lại một câu nào, nhất định bởi vì bọn cướp trên thư đã cảnh cáo hẳn không được dẫn bất kì ai theo. Tuy rằng trước mắt chỉ là giả thiết, nhưng nếu thực sự là hang ổ bọn chúng, dẫn theo các người, chẳng khác nào bứt dây động rừng. Ta một người đi đến đó, Phong Chính và bọn chúng cũng không nhận ra, ta ở trong tối, chúng ở ngoài sáng, hành động cũng có phần thuận tiện hơn.”

“Nhưng mà...” Mạt Đại Đại vẻ mặt đầy lo lắng.

“Các người yên tâm, nếu bọn họ đích thực ở Sa Liễu trấn, ta nhất định sẽ đem Phong Chính và Loan Loan bình an trở về. Nhưng mà để ngăn ngừa vạn nhất có biến, không làm cho bọn cướp cảnh giác, ta muốn thỉnh chư vị giả vờ tiếp tục tìm tòi sục sạo bốn phía ở Phong Gia Bảo. Năm mươi vạn lương, mục tiêu báo thù, còn có thêm hành động của các vị, thì bọn chúng sẽ không nhẫn nại được lâu nữa đâu, ta bây giờ lập tức lên đường ngay.”

15. Chương 15

Khúc ca cuối

Sa Liễu trấn, Sa Liễu trấn, cát vàng bay đầy trời, ngay đến cả một gốc liễu già cũng không được chăm sóc. Phóng tầm mắt ra phía xa, cả một mảnh đất hoang vắng, thị trấn nhỏ này năm đó cũng đã từng rất phồn thịnh. Khi đó, cho dù là ban đêm nhưng vẫn vô cùng náo nhiệt. Nó suy bại như ngày nay một phần bởi vì nguồn nước dần khô cạn, phần còn lại là vì Phong Gia Bảo ngày càng phát triển quy mô. Hiện tại nhà cửa hơn nửa ở Sa Liễu trấn đều trở nên hoang phế, người từ bên ngoài đến đây thì lại càng ít. Khó trách bọn cướp lại chọn nơi này làm chỗ giấu con tin và tiến hành giao dịch.

Phong Chính thúc ngựa chậm rãi đi vào trấn. Trong thư tín có dặn dò hẳn đến khách điểm ở Sa Liễu trấn chờ đợi, tự nhiên sẽ có người tiếp tục liên lạc. Khách điểm ở Sa Liễu trấn, bọn cướp không hề nhấn mạnh hay nhắc qua một căn chính xác nào, nhưng thật sự cũng không cần thiết bởi vì hiện tại Sa Liễu trấn chỉ có độc nhất một nhà trọ.

Bước vào khách điểm duy nhất ấy, Phong Chính lặng lẽ chọn một vị trí rồi ngồi xuống. Hắn yêu cầu một bình rượu, một cân thịt bò, và một đĩa đậu phộng rang. Quán trọ chỉ có thể cung cấp được một nửa các món ăn theo những gì khách đòi hỏi. Những cái khác chỉ có trà thô, nước lọc, cơm trắng, trứng gà luộc, trứng này đều trông cậy vào mấy con gà được nuôi phía sau. Phong Chính chỉ muốn kêu đại vài món, bây giờ hắn cũng chẳng có chút tâm tình ăn thứ gì, chỉ nhắm nháp vài ly rượu trong khi chờ đợi. Hắn cố nén lại sự vội vàng trong lòng, đảo mắt quan sát khắp quán. Trong quán, tính luôn hắn chỉ vỏn vẹn có 4 khách nhân. Hai người đang ngồi cùng một bàn, người còn lại thì như hắn, một mình một cỗi. Phong Chính càng nhìn càng tin rằng ba người kia chính là bọn cướp, hiện tại chúng còn đang âm thầm quan sát lại. Đặc biệt là cái tên đang ngồi một mình kia, vẻ mặt hung hãn, nhất định là đồng bọn của chúng không nghi ngờ gì nữa. Phong Chính càng nghĩ lòng càng thêm rối bời, cơ hồ không nhin nổi chỉ muốn xông qua kia, túm lấy cổ áo hắn mà chất vắt bọn chúng rồi cuộc đem nhốt Loan Loan ở chỗ nào, nhưng đến thời khắc cuối cùng thì hắn cũng nhìn được cơn xúc động nhất thời. Bởi vì tay hắn tình cờ chạm vào chiếc trâm cát giữ trong tay áo, chiếc trâm này là chính tay hắn đã lựa chọn, mua tặng Loan Loan và nhẹ nhàng cài lên đầu nàng.

Nó vô tình nhắc nhở hần biết, Loan Loan hiện đang trong tay bọn cướp, nếu hần xung động lỡ đầu chọc giận bọn chúng....thì Loan Loan sẽ bị tổn thương lập tức. Đây là điều không bao giờ hần mong muốn nhìn thấy.

Đúng lúc này, Phong Chính đặc biệt chú ý thấy người kia đang đứng lên, hần gọi tiểu nhị tính tiền, sau đó từ từ rời đi khỏi cửa. Tâm trạng Phong Chính đột ngột nhảy dựng lên. Hần ta đã đi rồi! Hần ta đã đi rồi! Có lẽ hần trở về nơi Loan Loan đang bị giam cầm để mật báo. Phong Chính bây giờ vô cùng lưỡng lự, dậm vào hai lựa chọn – lặng lẽ đuổi kịp tên kia, hay là vẫn tiếp tục ngồi lại chờ. Mà hai người khách còn lại cũng đã đứng lên. Tim Phong Chính đập liên hồi, lo lắng không thôi. Bọn hần đã đi rồi, bọn hần đều đã đi hết rồi! Ba người này quả nhiên là một hội, tiếp theo bọn chúng có lẽ tụ họp lại một chỗ để thương lượng sẽ phái ai tới liên lạc với Phong Chính rồi dẫn hần tới chỗ giam giữ, rồi ai ở lại trông coi Loan Loan. Sau đó ... sau đó....Phong Chính cúi đầu, thống khổ thở dài một tiếng. Hần không thể nghĩ nữa, tuyệt đối không thể tiếp tục nghĩ nữa, liếc mắt một cái cũng không được.

Phong Chính tuy rằng buộc mình không nhìn, nhưng lỗ tai hần vẫn nghe được âm thanh của mấy người kia dần ra khỏi tiệm. Tiếng bước chân giờ đây đối với hần rền vang như từng tiếng sấm đập vào màng tai. Hần dùng tay nắm chặt lấy cây trâm của Loan Loan, cực lực nhẫn nại. Chỉ một thời gian ngắn nghe từng tiếng bước chân mà khiến hần cảm giác như kéo dài vô tận. Đến cuối cùng, ba người hoàn toàn đã rời đi khỏi. Phong Chính thở dài một lần nữa, sờ sờ ống tay áo, năm mươi vạn lượng vẫn còn đó, điều này làm cho hần hơi an tâm chút chút.

Khi hần đã nốc cạn bầu rượu, thì trong quán lại có một người tiến vào. Phong Chính vội ngừng đầu, trông mong nhìn thấy ba người trung niên kia lần nữa, nhưng trước mắt là một tiểu cô nương tay cầm bình rượu. Phong Chính vẫn tha thiết dõi theo nàng, chỉ cần nàng mở miệng một tiếng, hần lập tức đứng lên đi theo ngay. Tiểu cô nương này khiếp đảm khi nhìn thấy ánh mắt của hần, nhưng không nén được tò mò nhìn lên lại, sau đó đi thẳng đến quầy mua rượu rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Phong Chính thất vọng ngồi xuống, nén lòng chờ đợi.

Thoảng một cái trời đã dần vào đêm. Tiểu nhị tới gần hỏi hần có muốn ngủ lại hay không, hần liền gật gật đầu. Trong thư tín nói rằng hần cứ ở lại khách điểm chờ, cho nên hần chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Nằm trên chiếc giường cứng thô ráp của quán trọ, Phong Chính nghe gió thổi vù vù ngoài cửa sổ, vừa chợp mắt một lúc đã tới bình minh. Rất nhanh tỉnh dậy, hần lại ngồi tại vị trí hôm qua để chờ đợi, tùy tiện kêu một chút gì đó lót dạ, trong lòng không ngừng lo lắng. Người trong khách điểm cũng không nhiều lắm, chỉ đến rồi lại đi, có ba bốn người đi một lúc thấy trở lại, nhưng Phong Chính rốt cuộc vẫn không tái kiến ba nam nhân ngày hôm qua, trước sau cũng vẫn không một ai liên lạc với hần.

Chẳng lẽ chính mình trong lúc hỗn loạn đã nhìn lầm địa điểm rồi sao? Tự hờn như chờ đến vô tận, lòng đầy bất an lẫn lo âu, hần tự hoài nghi bản thân có phải đã sai sót gì. Là đến Sa Liễu trấn... Chắc chắn là Sa Liễu trấn....không thể là nơi khác được. Trong đầu hần cố gắng nhớ lại những thông điệp trong lá thư kia, hần một lần xác định, rồi lại tự nghi ngờ. Cuối cùng, hần mệt mỏi chống hai khuỷu tay lên bàn, ôm chặt lấy đầu, bởi vì cố suy nghĩ quá nhiều mà đầu hần như muốn nổ tung ra. Hần cảm thấy chính mình đang nổi điên lên, chỉ cần một chút kích thích nhỏ cũng sẽ làm hần không chịu nổi.

Bọn cướp trong thư dùng tánh mạng Loan Loan để đe dọa, không cho hần mang theo bất kì người nào, đọc xong thư lập tức phải thiêu hủy, còn đòi thêm năm mươi vạn ngân lượng để chuộc người. Tất cả hần đều ngoan ngoãn làm theo. Hần trước đó nghĩ rằng chỉ cần đến Sa Liễu trấn, liền có người dẫn hần đi gặp Loan Loan, không phải ở khách điểm đợi chờ cả ngày dài như thế. Hần tự an ủi chính mình, có lẽ do bọn cướp muốn xác nhận thật kĩ hần không đem bất kì ai theo. Nhưng mà hiện tại, hần đã ở đây đứng một ngày, một chút tiến triển cũng không có, cho dù là một tờ giấy nhỏ thông báo địa điểm cũng không bắt gặp, chẳng lẽ.... Chẳng lẽ Loan Loan vì đã phản kháng, bỏ chạy trốn nên đã bị....đã bị sát hại sao? Không, không, sẽ không đâu! Loan Loan là con bài chưa lật duy nhất trong tay bọn chúng, nhất định nàng sẽ không bị xúc phạm. Phong Chính dùng sức lắc lắc đầu cố đánh văng suy nghĩ tồi tệ này. Loan Loan nhất định không có việc gì, bọn cướp chính là còn muốn theo dõi mình. Bọn cướp rất cẩn thận, đặc biệt cẩn thận, vì bọn chúng biết bản thân đang lấy ít đầu chọi với cả Phong Gia Bảo rộng lớn, cho nên vẫn bắt mình phải chờ đợi, đợi cho chúng hoàn toàn yên tâm mới thôi. Phong Chính, người nên bình tĩnh, người nhất định phải bình tĩnh!

Phong Chính hít một hơi thật sâu, làm cho bản thân tỉnh táo lại, nhưng mà cảm giác nôn nóng trong lòng

không hề hòa dịu đi, lại còn trở nên càng nghiêm trọng. Phong Chính cắn chặt răng, một mặt tự khuyên chính mình cần phải bình tĩnh, như vậy mới có thể tìm được cơ hội ở thế bị động, mặt khác liên tục hít sâu thở ra, tâm trạng cũng yên tĩnh lại một chút.

Trời đã dần xé trưa, tuy rằng Phong Chính không có lòng dạ nào, thậm chí những thức ăn ban sáng vẫn còn chưa tiêu hóa hết, nhưng suốt 2 ngày qua, đây là lần đầu tiên hắn tỉnh táo lại, muốn nuốt một chút cầm hơi, mặc dù không biết có thể hấp thụ toàn bộ hay không. Phải bảo trì thể lực mới có thể phát huy được năng lực trong lúc cơ hội nhen nhúm. Bởi vì những suy nghĩ thấu đáo này, sau khi cơm nước xong, tuy không mệt nhưng hắn vẫn lên phòng nằm nghỉ một hồi. Đối phương có dặn hắn ở Sa Liễu quán chờ chứ không bắt buộc phải ngồi ở dưới túc trực.

Lúc Phong Chính bước đến cầu thang theo dự định thì bỗng nhiên có người ngăn lại, thì ra là tiểu nhị phục vụ duy nhất của nơi này, Đại Cáp. “Có chuyện gì vậy?” Phong Chính nhíu nhíu mày hỏi.

Đại Cáp nhếch miệng cười, nhe ra hàm răng lởm chởm vàng úa, ánh mắt lại lộ vẻ đùa cợt kèn kiệu, thái độ kính cẩn trong giọng nói của tiểu nhị đã hoàn toàn biến mất không chút dấu vết, “Phong Chính đương gia, mời người đi theo ta.”

Khoảnh khắc lúc đó, trong lòng Phong Chính cảm thấy vô cùng kinh hãi, giống như cảm giác đột ngột bị người ta xối một gáo nước lạnh – đúng vậy, đến cuối cùng ai là người đã âm thầm quan sát mình, ai là người thích hợp nhất để làm việc đó, thậm chí tình huống tối hôm qua thực tế chỉ có mình Phong Chính ngủ trọ lại qua đêm ở khách điểm. Chính là hắn – tiểu nhị quán trọ.

Phong Chính lấy lại bình tĩnh nhìn Đại Cáp, tên kia nhìn lại hắn đầy vẻ khinh thường, miệng không ngừng thúc giục, “Đi a. Người có đi hay không, không muốn gặp bão bối trong lòng nữa sao?”

Không nói được một lời, Phong Chính lẳng lặng theo Đại Cáp rời khỏi khách điểm. Đại Cáp cũng hướng thẳng phía trước băng băng tiến sâu hơn vào Sa Liễu trấn không hề quay đầu lại, hắn tin tưởng Phong Chính nhất định bám sát phía sau không rời. Phong Chính giữ một khoảng cách chừng bốn, năm bước với hắn, trong lòng vất vả lắm mới kiềm nén lại những bất an không ngừng, tự động đi chậm một chút để không lú lút vào hắn. Bởi vì người phía trước tốc độ vẫn còn thật quá chậm a.

Đại Cáp ở phía trước vô cùng chậm rãi tiến từng bước, giống hệt như hắn đang đi bát phở dạo ngoài đường, còn không thì đôi lúc đứng lại xem xét tả hữu một hồi lâu. Tâm tình Phong Chính lúc này vô cùng lo lắng, chỉ hận không thể tăng tốc chạy như bay, chỉ có thể ảm đạm đi theo gót, đơn giản vì đây là một trò chơi chết người mà hắn bị buộc phải tham gia và còn đang không giành quyền chủ động.

Trong lòng Phong Chính ngập tràn nộ khí, đi theo sau Đại Cáp, ánh mắt lấp lánh tia lửa giận, tựa hồ sắp phun ra lửa. Đại Cáp dường như cũng cảm nhận được thái độ của Phong Chính, hắn đang đi tới đột nhiên nghiêng đầu nhìn lại, trên mặt hắn không phải là sự sợ hãi, mà là một vẻ mặt vô cùng đắc ý còn tặng kèm Phong Chính một nụ cười khinh miệt. Quay đầu lại, Đại Cáp bước đi càng chậm hơn, Phong Chính nắm chặt hai bàn tay, môi khẽ nhếch lên, lửa giận không thể dập tắt, chỉ đành lầm lũi bước theo sau.

Rốt cuộc Đại Cáp đi đến một tòa nhà rách nát ở tận cùng ranh giới Sa Liễu trấn thì mới dừng lại. Hắn nhếch miệng cười, với tay mở cửa, khẩu khí vui sướng quay lại đối diện với người gặp nạn là Phong Chính, “Đại đương gia, xin mời.”

Trong lòng Phong Chính có chút kinh hoàng đề phòng. Tuy rằng hắn vẫn còn chưa nhìn thấy Loan Loan nhưng trực giác của hắn cảm thấy được người này nhất định đã dẫn hắn đến mục đích cuối ở Sa Liễu trấn, Loan Loan nhất định đang ở bên trong. Hít một hơi thật sâu, Phong Chính nhấc chân bước vào cửa, rầm một tiếng, cánh cửa sau lưng hắn đã bị đóng sầm lại. Phong Chính khẳng định lúc này có lẽ Đại Cáp đang ở ngoài cửa há hê cười nhe cả bộ răng vàng khè của hắn.

Nhìn lướt qua một lượt, đây là một cái nhà nhỏ tiêu chuẩn gồm có 3 cổng vào. Phong Chính cố gắng bình tĩnh lại tâm trạng, tiếp tục bước về phía trước. Hắn vừa mới bước vào hậu viện, giật mình thất thanh hét hoảng kêu to, “Loan Loan”. Quả thật đúng là Loan Loan, trên người nàng vẫn đang mặc bộ y phục khi bị bắt cóc, cả thân hình đang bị treo chặt vào một cây cột, miệng còn bị bịt giẻ không thể lên tiếng.

Phong Chính vội vàng chạy đến bên nàng, nhưng vừa được vài bước đã nghe một tiếng người quát, “Đại đương gia, tốt hơn người đừng nên bước qua đây.” Sau đó Phong Chính liền thấy một người tay cầm đao

tiến ra từ phía sau cây cột đang trói Loan Loan, người kia cười hắc hắc kẻ dao lên cổ Loan Loan đe dọa. Phong Chính đột ngột nghe thêm một giọng người từ phía sau lưng mình, “Đại đương gia, ta khuyên người nên nghe lời Mã gia đi, con dao kia của hắn thật sự không có mắt đó.” Phong Chính quay đầu lại thì nhìn thấy một người đang đứng trong góc tối của căn phòng.

Phong Chính bỏ mặc quay về phía Loan Loan lo lắng, nàng cũng đang nhìn lại hắn, bởi vì không thể nói chuyện nên liếc mòng vùng vẫy, trong miệng phát ra âm thanh “ê ê a a”. Phong Chính nhìn thẳng bọn chúng, nén giận nói, “Các người muốn có bạc thì ta đã mang đến, ta cũng không dẫn theo bất kì người nào, các người mau thả nàng ra lập tức.”

Người phía sau Phong Chính bật cười, trong đó có một chút cuồng điên, “Đại đương gia, Phong Gia Bảo Đại đương gia, xem ra thật sự người rất trân trọng tiểu nha đầu kia nha. Nếu như muốn chúng ta thả nàng ra thì lập tức quỳ xuống lạy lục cầu xin đi.”

Trong lòng Phong Chính vô cùng căng thẳng, hôm nay có lẽ không đơn giản một tay giao tiền một tay giao người như hắn nghĩ được. Hắn bỗng dừng nghĩ ra được điều gì đó, quay đầu lại nhìn kĩ người kia rồi la hoảng lên, “Sa Tam! Người chính là Sa Tam.”

Khó trách hắn đối với người này có cảm giác vô cùng quen thuộc. Nghe tiếng nói của người kia rồi cuộc hắn đã nhớ lại. Người này hắn có biết qua, lúc trước từng mở một nhà thuốc làm ăn buôn bán ở Phong Gia Bảo. Bởi vì ham kiếm lời, điều chế làm được liệu giả, lấy giả tráo thật, thiếu chút nữa đã gây hại đến mạng người. Phong gia tất nhiên không cho phép loại người này tiếp tục lưu lại buôn bán. Phong Chính lúc đó đang bắt đầu chương quản hết mọi việc làm ăn ở Phong gia, để cảnh giác và răn đe tất cả những cửa hiệu khác, hắn trước mặt mọi người nghiêm nghị trách phạt Sa Tam, đồng thời cũng tuyên bố từ nay về sau Sa Tam không thể tiếp tục buôn bán ở Phong Gia Bảo. Không ngờ về sau tên này không những không hề thức tỉnh tự trách, ngược lại luôn khắc ghi một mối thù truyền kiếp với Phong Chính, chỉ vì trước giờ khó tìm được một điểm yếu chí mạng của Phong Chính cho nên nén nhịn đến nay. Sở dĩ chọn lúc này động thủ là bởi vì nghe nói Phong Gia Bảo xuất hiện một tiểu cô nương, là người thương trong lòng Phong Chính, hắn cảm thấy cơ hội đã chín mùi. Cải trang bộ dạng lẫn trốn vào Phong Gia Bảo, nhiều lần tra xét chứng minh mọi chuyện đều là sự thật, hắn tìm đến khách điểm ở Sa Liễu trấn, đánh cược với tên tiểu nhị Đại Cáp, sau đó kết hợp với tên Mã tặc giết người không gớm tay, vạch ra kế hoạch bắt cóc Loan Loan. Cứ như vậy không những có thể báo được mối hận trong lòng hắn với Phong Gia Bảo nhiều năm nay, lại còn tiện thể vơ vét thêm một mớ của cải tiền tài lớn.

16. Chương 16

Sa Tam lưu lại Phong Gia Bảo, kĩ lưỡng xem xét địa hình, nhận mặt được hơn nửa số người làm việc trong Phong phủ, lão già Mã tặc bụng dạ nham hiểm, thái độ làm người vô cùng giả dối, toàn bộ đều do hắn và Mã gia trù hoạch, Đại Cáp chỉ là một nhân vật tép riu để hắn lợi dụng thân phận đó, âm thầm quản lý chặt chẽ nhất cử nhất động của Phong Chính khi vào Sa Liễu trấn, phán đoán xem Phong Chính còn dẫn theo bất kì người nào không. Sau một ngày quan sát hắn mới cho phép Đại Cáp dẫn Phong Chính đến đây.

Lúc này Sa Tam thấy Phong Chính đã nhận ra mình cũng không chút kinh hoàng, cười lớn nói, “Đại đương gia quả là trí nhớ tốt a, còn nhớ rõ ta là Sa Tam. Tiền chuộc đâu?”

Phong Chính nhận ra Sa Tam rồi thì tự động đại khái đã minh bạch được một số thắc mắc, trái lại hắn trở nên khá bình tĩnh. Hắn lấy một xấp ngân phiếu trong tay áo ra quơ quơ, trên mặt Sa Tam liền lộ ra vẻ háms tiền tham lam, Sa Tam bước lên một bước đưa tay ra lệnh, “Đem ngân phiếu mau giao cho ta.”

Phong Chính đem ngân phiếu nhét trở lại trong người rồi nói, “Ngân phiếu người đã thấy, hàng thật giá thật, cho người cũng dễ thôi. Nhưng trước hết người phải để ta xác nhận Loan Loan không hề bị ngược đãi, không một chút thương tích đánh đập, thì ta mới giao cho người. Ta muốn cùng Loan Loan nói chuyện trước.”

Mặt Sa Tam âm trầm cúi xuống lưỡng lự, hướng nhìn Mã gia đang đứng bên cạnh Loan Loan thấy hấn gật đầu liền chấp nhận yêu cầu của Phong Chính, “Cần nói gì thì các người ở đây nói cho nhanh đi.”

Mã gia giật mạnh miếng giẻ trong miệng Loan Loan ra, nâng cao lưỡi dao đang kề trên cổ nàng, hung tợn cảnh cáo, “Hảo hảo nói chuyện nha.”

Phong Chính đứng bên kia nhìn thấy chỉ hận không thể một cước đá bay tên Sa Tam, hấn cắn chặt răng, cố nuốt trôi cơn tức giận, vội hỏi nàng, “Loan Loan, bọn họ có làm khó nàng không, có khi dễ nàng không?”

Loan Loan nước mắt lưng tròng, giọng run rẩy, “Không.... Không có.”

“Thật sự không có?”

“Ân.”

Loan Loan thật sự đều là nói lời thật, Sa Tam từ ngày ôm lòng mong muốn trả thù với Phong Chính, lúc nào cũng chú ý đến tin tức về các mối quan hệ của Phong Chính, lúc nào cũng nghiền ngẫm Phong Chính, bởi vậy hiện tại nói hấn không hiểu được mười phần thì cũng thấu đáo được năm sáu phần con người và tính cách của Phong Chính. Nguyên lai nhờ vào các hiểu biết ấy cho nên trừ bỏ lúc trước đem trối Loan Loan nhét trong bao tải vận chuyển ra khỏi Phong Gia Bảo để thần không biết quỷ không hay, thêm một vài câu đe dọa để phòng ngừa nàng chạy trốn trong lúc giam cầm thì quả thật hấn không hề ra tay hạ thủ gì với Loan Loan. Mấy ngày trước Đại Cáp trông thấy Loan Loan tướng mạo xinh đẹp động lòng người đã nổi lên sắc tâm, buông nhiều câu trêu chọc, liền bị Sa Tam hung hăng giáo huấn một trận.

Đúng ra mà nói, ngoài việc Sa Tam ghi thù nhớ hận thì có thể coi hấn là một người tốt. Vì thế hấn không làm ra những hành vi bại hoại như thế. Hấn sợ dĩ bất cứ Loan Loan là bởi vì hấn sợ Phong Chính lúc nóng nảy lên. Nếu không có con bài Loan Loan thì lúc ấy cho dù hấn và Mã tộc có liên kết cũng không phải là đối thủ của Phong Chính. Cho nên hấn đối đãi Loan Loan thật tốt, chỉ có khi nàng còn khỏe mạnh, thì Phong Chính mới không tức giận liều mạng bất chấp mọi thứ để rồi hấn phải mất cả chỉ lẫn chài, tính toán chu toàn thì hấn sẽ lấy được tiền, cũng có thể thuận lợi tra tấn Phong Chính một chập. Khi hấn trả thù rửa hận được rồi, thì mọi chuyện cứ để tính sau.

Phong Chính cẩn thận xem xét đánh giá Loan Loan từ trên xuống dưới. Y phục không có gì tổn hại, dưới đất cũng không có máu tỳ, thần sắc nàng cũng không có dấu hiệu nói dối, như vậy lời nói của Loan Loan hấn là sự thật. Nghĩ được như vậy Phong Chính cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Đã nhiều ngày nay, mỗi khi nằm trên giường hấn luôn trăn trở khó ngủ, không phải chỉ vì tâm tình buồn rầu bất an, mà vì mỗi khi hấn vừa thiếp đi một lát, trong đầu hấn sẽ xuất hiện ngay hình ảnh Loan Loan đáng thương bị bọn bất cóc đánh đập, máu me đầm đìa.

Sa Tam thấy Phong Chính đứng cả nửa ngày không nhúc nhích, không nói câu nào, liền mất kiên nhẫn nói, “Thế nào hả?”

Phong Chính không thèm trả lời, đem ngân phiếu đưa cho Sa Tam, lần này trái lại hấn không lập tức cầm lấy, mà âm hiểm cười nói, “Như vậy liền đưa cho ta sao? Hiện tại chẳng phải người đang phải cầu xin ta mau chóng nhận ngân phiếu sao, nhưng làm sao ta chẳng cảm nhận được một chút thành ý nào vậy hử. Xin người khác giúp đỡ thì phải ra dáng cho giống chút đi chứ.”

Tên Mã tộc bên kia nghe xong lời này đột nhiên cười thật lớn, còn Loan Loan thì kinh ngạc nhìn tên Sa Tam, Phong Chính mặt trầm xuống hấn, chăm chú hỏi hấn, “Vậy người muốn ta phải cầu xin người thế nào đây?”

Sa Tam trên mặt lộ ra một nụ cười nham hiểm khiến Loan Loan càng thêm lo lắng. Hấn chậm rãi đến gần bên Phong Chính rồi đột ngột vung tay tát một cái thật mạnh lên mặt chàng. Loan Loan nhất thời phần nộ mà hét âm lên, nhưng không kịp mở miệng lần thứ 2 đã bị tên Mã gia nhét giẻ bịt vào miệng bịt chặt.

Phong Chính cắn chặt hai khớp hàm, hai bàn tay nắm lại giận dữ đến nổi cả gân xanh gân đỏ. Sa Tam liếc mắt nhìn nắm tay của hấn rồi lại nói, “Sao hả? Muốn đánh ta sao, nhưng mà không được a, người mà đánh ta, Mã gia sẽ đập vỡ vách vài đường trên khuôn mặt xinh đẹp của người trong lòng người. Hơn nữa, chẳng qua chỉ mới là cái bạt tai khởi đầu thôi, còn nữa...” Vừa nói xong, Sa Tam đánh mạnh một quyền vào bụng của Phong Chính, rồi tay kia liền thủ tung một cước trên cằm. Phong Chính đau đến nổi ôm người gập

ngang thắt lưng, hàm dưới đung trên cổ áo, trên khoe miệng chảy ra một dòng máu tươi, vô cùng rõ ràng. Mã tặc cười rộ lên, nụ cười tràn đầy sự tàn nhẫn khoái trá. Sa Tam cũng vui vẻ nở nụ cười. Đã nhiều ngày ngày đêm trôi qua, hắn bị hận thù kia cắn nát tâm can, không lúc nào không ngóng trông chờ đợi đến ngày hôm nay, mà giờ đây hắn đã thực hiện được nguyện vọng rồi, hắn sao mà không vui, sao mà không cười to được kia chứ!

Phong Chính cứ không chống cự, chịu đựng liên tiếp ba quyền thật mạnh, Sa Tam vẫn chưa đủ thỏa mãn, hắn thẳng chân tung một cước đá lẫn Phong Chính ra đất, trở nên táo tợn hơn thượng cẳng chân hạ cẳng tay trùng điệp tấn công Phong Chính.

Loan Loan trợn hai mắt trơ ra nhìn màn trả thù của Sa Tam dành cho Phong Chính, lòng đau như đứt từng đoạn ruột. Từng giọt, từng giọt nước mắt thi nhau tuôn ra trên gương mặt diễm lệ kia, nàng liều mạng ú ớ đầu lưỡi, cố đem cái giẻ bịt miệng kia tống khứ ra ngoài, mãnh liệt giãy giụa bên chiếc cột, nhưng ngoại trừ việc rước thêm vào người nhiều ngoại thương thì chẳng có tác dụng gì nữa. Bất chợt Loan Loan hoa mắt choáng váng, nếu không phải bị cột chặt vào thì có lẽ nàng đã ngã lăn ra ngất xỉu.

Loan Loan nhìn thấy Phong Chính hoàn toàn bị đánh không trả đòn, bị mắng không chửi lại, khó chịu đến nỗi hai mắt nhắm nghiền lại. Trong tai nàng vẫn còn văng vẳng tiếng mắng chửi nguyên rủa của Sa Tam, những thanh âm công kích đánh đập hung tợn, còn có cả tiếng rên đau đớn không chịu nổi của Phong Chính. Bất kể âm thanh nào trong đó cũng khiến Loan Loan vô cùng khó chịu, căm phẫn nhưng không biết làm sao. Nó giống như lưỡi dao cứa cứa không ngừng vào vết thương chưa lành, trừ bỏ khóc lóc nàng thật sự không còn một biện pháp nào xoay sở. Nàng bởi vì bất lực mà khóc, mà cũng khóc bởi vì bất lực. (Vivi: lảm nhảm hoài, ta mệt a =”=)

Trong đầu Loan Loan liên tục có nhiều hình ảnh hoảng loạn hỗn độn, đột nhiên chợt có một ý nghĩ – hôm nay có lẽ nàng và Phong Chính khó thoát được cái chết. Nàng không phải tùy tiện mà có suy nghĩ bi quan này. Cái tên kì quái kêu Sa Tam kia giống như đang muốn mở hội vì trả được thù, ánh mắt cùng hành động của hắn ngập tràn sự thống khoái điên cuồng muốn đánh cho Phong Chính gở sống gở chết; còn cái tên Mã gia bên cạnh, tuy rằng thoát nhìn tưởng rằng chỉ là một lão già lom khom, nhưng sau khi nghe trộm được vài lần bọn cướp nói chuyện, nàng biết rằng trước kia lão ta là một tên khét tiếng giết người không gớm máu.

Loan Loan thê lương mở to đôi mắt. Nàng muốn nhìn Phong Chính thật kĩ nhưng kì lạ thay mọi thứ trước mặt đều mờ ảo. Nàng lắc đầu, những dòng lệ sót lại trong hốc mắt cũng trào ra. Có Phong Chính thì nàng không hề sợ chết, chỉ cần nghĩ đến Phong Chính vì nàng mà chết, thì nàng cũng nguyện lòng mặc cho bọn chúng chém giết mà tuần tiết cùng hắn. Loan Loan bắt đầu mãnh liệt giãy giụa, nước mắt nàng không ngừng chảy ra.

Phong Chính tuy rằng bị Sa Tam đánh trọng thương không thể đứng dậy nổi, nhưng hắn vẫn nghe được tiếng khóc của Loan Loan, tìm hắn co thắt lại, những vết thương ngoài da làm sao có thể đau bằng vết cắt trong lòng. Nhiều lần hắn muốn gắng sức chạy thật nhanh đến lau đi những giọt lệ ướt nhoe trên mặt nàng, đem nàng ôm chặt vào lòng nhẹ nhàng an ủi.... Nhưng hắn không thể, thậm chí đến một cơ hội để làm điều đó cũng không có! Là hắn đã sai rồi, tất cả đều là lỗi của hắn, mới xảy ra tai họa ngày hôm nay. Tại sao hắn lại không ở bên cạnh bảo vệ Loan Loan khi nàng ra ngoài khiến cho bọn chúng lợi dụng thời cơ bắt đi? Tại sao hắn xử sự chuyện của Sa Tam không hề lưu tình để gieo thêm mầm tai họa? Tại sao hắn không cùng người nhà hảo hảo thương lượng đối sách, một người lỗ mãng tiến đến nộp mạng vào hang cọp, hiện tại không những làm ình mà cả Loan Loan cũng rơi vào hoàn cảnh hiểm nghèo? Phong Chính thống khổ nhắm mắt lại, khoe mắt rơi ra một giọt lệ chua xót cay đắng.

Sa Tam sử dụng hết sức lực đâm đá vào Phong Chính – tiểu tử này xương cốt cũng thật cứng a – sau đó ngừng lại một lúc thở hổn hển. Tiểu tử thú này, thật sự vừa thối lại vừa cứng, lão tử tay đánh chân đá mà đau hết cả lên. Hắn đưa mắt nhìn về phía Mã gia bên kia, tên ấy liên hiểu ý nhếch môi gật gật đầu, Sa Tam quay đầu trở lại, trong áo rút ra một thanh chủy thủ bóng loáng. (chủy thủ: dao nhỏ).

Tiền chuộc? Thật cười chết người, sản nghiệp của Phong gia vô cùng to lớn, nếu để cho hai người sống sót trở về, bọn hắn cho dù có lừa gạt được năm mươi vạn lượng kia cũng không được sống yên cả đời. Nếu ngay từ đầu bọn hắn đã làm đến nỗi thần không biết quỷ không hay, thì kết thúc cũng phải trong êm đẹp mới gọi là viên mãn. Năm mươi vạn lượng chính là tiền bán mạng của Phong Chính và tiểu nha đầu kia.

Sa Tam cầm chủ thủ, tính toán thừa dịp Phong Chính không còn sức chống đỡ mà ám toán giết chết. Vào lúc này, mắt của hắn lại xuất hiện vật dị thường, hắn nhìn qua nhìn lại, cả người ngây dại đờ đẫn ra. Vậy thật ra là cái gì? Là người sao, là một nữ nhân sao? Từ trên nóc nhà, một bóng người phi thân xuống, chụp lấy tay Mã gia, hắn liền trở nên như một con rối gỗ, con dao kề lên cổ Loan Loan tự động buông rời. Mọi chuyện... đều hết sức tự nhiên, hết sức nhanh chóng.

Sa Tam trợn mắt há hốc mồm chứng kiến sự việc. Tuyệt đối không có khả năng là người, chắc chắn là quỷ quái, chỉ có ma quỷ từ nơi âm u mình cốc mới đi đứng im hơi lặng tiếng, sát khí bức người như thế! Sa Tam hoảng sợ quát to lên một tiếng, tay quăng đi cây chủ thủ, chạy thực mạng ra ngoài. Hắn chạy ra tới cửa ngoài căn nhà thì lại thấy bóng dáng đó, dường như người kia đã đứng chờ sẵn ở đó từ lâu rồi.

Tất cả mọi thứ trên thế gian như không còn quan hệ với hắn, trước mặt chính là sứ giả gọi hồn, đưa hắn một chạng vào địa ngục.

Nước mắt của Loan Loan vẫn không ngừng chảy, trong đầu vẫn phảng phất hình ảnh Phong Chính bị Sa Tam tra tấn thậm tệ. Đột nhiên bên tai nghe thấy có tiếng gì liên tiếp rơi xuống, sau đó lại nghe thấy ai đó la lên, tiếp theo liền có cảm giác dây thừng trói buộc cơ thể đã bị tháo rời. Nàng thử gắng sức cử động, lập tức dây trói liền bung ra. Phút chốc không khỏi ngẩn ngơ, nàng cuống quýt cầm dây trói cởi ra hết, dùng tay áo lau sơ nước mắt, chứng kiến cảnh tên Mã tộc ngã xuống đất, trên sàn còn một bãi máu đỏ thẫm. Nàng lại ngó người ra lần nữa, sau đó vội chạy qua hướng Phong Chính đang nằm.

Phong Chính lúc này đang nghiêng người cuộn tròn lăn lộn trên mặt đất, tay ôm chặt lấy đầu không nhúc nhích. Loan Loan đỡ nhẹ đầu hắn đặt lên đùi mình rồi khẽ lay gọi, “Phong đại ca, Phong đại ca.”

Trong tiềm thức nghe được một thanh âm quen thuộc, Phong Chính rên rỉ một tiếng rồi mở mắt ra. Hắn nhìn thấy trước mặt mình là một nụ cười gượng gạo của Loan Loan, vừa định mở miệng gọi tên nàng thì đã ôm ngực ho một trận kịch liệt. Nước mắt Loan Loan lại tuôn chảy, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực giúp hắn lấy lại khí, đau lòng vô hạn khi nhìn thấy gương mặt sưng đỏ đầy vết thương của Phong Chính, nàng nức nở nén giận nói, “Huynh xem huynh kia, bị người ta đánh đến như vậy, tại sao không biết đánh trả chứ hả?” Trong lòng nàng rõ ràng biết hắn chính là vì mình, nhưng vẫn không kèm được mà bật hỏi.

17. Chương 17

Phong Chính cầm tay Loan Loan, cười cười, căng thẳng nói, “Là bọn hắn thả nàng ra sao? Bọn chúng đi đâu hết rồi?”

Loan Loan lắc đầu, “Không có, không biết làm sao mà dây thừng trói ta tự động tháo giải. Lúc ấy ta chỉ lo khóc, cái gì cũng không nhìn được, chỉ biết hiện tại tên Mã gia đang nằm chết bên kia, tên hồn đản đánh huynh lúc này thì không thấy đâu.”

Phong Chính chậm rãi phỏng đoán, “Có thể bọn chúng vì tranh chấp chia chác tiền bạc mà xảy ra nội chiến, tên Sa Tam giết Mã tộc rồi bỏ chạy. Nhưng gì cũng được, chỉ cần nàng không sao là ta yên tâm rồi. Nàng dìu ta đứng dậy đi.”

Phong Chính nương theo sức Loan Loan mà đứng lên, rung rung giũ sạch hết bụi bẩn trên quần áo, từ ống tay áo hắn đột nhiên rút ra một đồ vật, Loan Loan nhặt lên nhìn kĩ thì thốt lên kinh ngạc, “Là ngân phiếu.”

Phong Chính tiếp lấy đếm lại, không ít không nhiều, vừa vặn đúng năm mươi lượng. Đã xảy ra chuyện gì, Sa Tam giết Mã gia nhưng lại không lấy tiền đã bỏ chạy? Chẳng lẽ mưu đồ của hắn chỉ vì một chút tư hận, năm mươi vạn lượng chỉ là nguy trang để dụ dỗ Mã tộc hợp tác với hắn? Không có đạo lý a, Sa Tam nếu không tham tài tại năm đó đã không làm hàng giả, lấy giả đổi thật kiếm một món lợi kếch sù. Không lẽ.... Không lẽ.... Thôi quên đi, Loan Loan không có việc gì là tốt rồi, những chuyện khác từ từ nghĩ sau. Nhưng mà... Sắc mặt Phong Chính đột nhiên ảm đạm, hắn cúi đầu nói, “Loan Loan, Sa Tam bắt cóc nàng tất cả đều vì lỗi của ta... Xin lỗi nàng...”

Loan Loan nhìn thấy Phong Chính như vậy, mặt mày nhăn nhó, “Không có gì đáng phải xin lỗi, nếu không vì ta thì huynh không bị đánh đến như vậy.”

“Không phải. Chuyện này căn nguyên là ở ta, nếu không phải Sa Tam rắp tâm chuẩn bị kế hoạch trả thù, nàng sẽ không bị bắt cóc, cũng sẽ không...” Phong Chính chưa nói hết lời đã bị tay Loan Loan bịt miệng lại, “Huynh không cần nói nữa, đại khái ta hiểu được chuyện gì đã xảy ra, nhưng cho dù thế nào, người ta lấy chỉ có thể là Phong Chính huynh. Bất luận huynh có phú quý hay bần cùng, hoặc trở nên bộ dạng thế nào, ta cũng không thay đổi chủ ý.”

Phong Chính nghe thế trong lòng cảm động lẫn vui sướng, “Nàng đồng ý gả cho ta sao? Với những chuyện đã xảy ra mà nàng vẫn chấp nhận ta sao?”

Loan Loan đỏ mặt gật gật đầu. Phong Chính nhìn thẳng nàng, nước mắt rưng rưng khóe mắt, kích động ôm chầm lấy Loan Loan, “Loan Loan, nàng thật sự là quá tốt! Về sau ta nhất định sẽ đối xử tốt với nàng, nếu bằng không ta... ta nhất định là đồ đầu đất!”

Loan Loan xì một tiếng rồi cũng mỉm cười, nàng giãy ra khỏi vòng tay của Phong Chính, lui lại phía sau vài bước, chấp hai tay sau lưng, bĩu môi nói, “Ta phải gả ột tên đầu đất sao? Huynh bây giờ nói lòng vòng cốt yếu chỉ muốn mắng ta thôi!”

“Cái gì?”

“Huynh còn không thừa nhận? Có một lần ta với huynh cãi vã, ta gọi huynh là đầu đất, huynh kêu ta là đàn bà đánh đá, còn nói về sau này ta sẽ phải gả ột người đầu đất ngu ngốc. Bây giờ huynh tự nhận mình là đầu đất chẳng khác nào mắng ta là đàn bà đánh đá.”

Phong Chính nghe những lý luận của Loan Loan đã sớm ôm bụng cười quần quai, nhưng đầu óc hẩn ứng biến rất nhanh. Hắn ra vẻ nghiêm trang nói, “Ta là đầu đất nhưng nàng không phải là người đàn bà đánh đá.”

“Vậy là cái gì?”

“Là – một người vừa đánh đá vừa xấu xí lại hay nói nhiều. Chính nàng đã nói vậy a.” Phong Chính nói xong nhìn qua Loan Loan thấy nàng đang trừng mắt đe dọa mình, sau đó hai người đột nhiên cùng bật cười.

Loan Loan cười rạng rỡ, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời, tung tăng nhảy nhót chạy về phía sau Phong Chính vượt lên nhanh. Phong Chính choáng váng một chút rồi quay người lại nhìn, thì thấy Loan Loan đang ôm chầm lấy một người vừa cười vừa nhảy. Tuy rằng đối phương là nữ nhân, nhưng cử chỉ tình cảm hào hứng của Loan Loan làm trong lòng Phong Chính nảy sinh chút khó chịu. Vừa rồi bọn họ cũng không được vui vẻ như vậy a! (Vivi: hắc hắc, anh ăn dấm chua kia.)

Phong Chính chìm ngập trong biển dấm chua khó chịu, thì Loan Loan thân mật kéo Mạch Tang đến gần. Nàng thúc giục Phong Chính, “Nhanh, mau gọi đại tỷ đi.”

Đại tỷ? Vì là đại tỷ nên nàng mới cao hứng như vậy? Phong Chính nhất thời còn chưa xốt không nói được lời nào.

Loan Loan mất hứng, buông Mạch Tang ra, đến bên cạnh lay lay hắn, “Phong Chính, mau gọi đại tỷ đi.”

.....Đại tỷ. Phong Chính vội hoàn hồn, mở miệng cung kính gọi một tiếng, “Đại tỷ.” Thì ra đây là một trong mấy vị nghĩa tỷ mà Loan Loan luôn miệng nhắc tới. Xem ra hôm nay hắn và Loan Loan được cứu ít nhiều cũng có liên quan đến nàng ta.

Mạch Tang mỉm cười, “Thật sự thật có lỗi, bởi vì ta lo lắng chạy đi quan sát bốn phía xung quanh khiến cho người bị đánh thê thảm.”

Quả nhiên như vậy! “Không có gì, hôm nay được cứu giúp phải hết lòng cảm ơn đại tỷ.”

Loan Loan vui vẻ hỏi, “Đại tỷ, sao tỷ lại biết muội ở đây?”

“Bởi vì ta đã đến Phong Gia Bảo.”

Phong Chính nhất thời nghi hoặc hỏi, “Nhưng ta không để lại bất kì tin tức nào...”

Mạch Tang thở dài, “May mắn lá thư này tuy bị người đốt nhưng vẫn còn sót lại chút ít,” nàng nghiêm túc phê bình, “người lần này thật là không cẩn thận, gặp những thời điểm như thế này thì càng cần đề phòng hơn chút, sao người lại liều lĩnh như thế.”

Phong Chính cung kính nói, “Đúng vậy, đại tỷ giáo huấn rất đúng, về sau ta nhất định sẽ chú ý.” Phong Chính lại khó hiểu hỏi, “Đại tỷ, không biết người tới đây lúc nào?”

“Cùng một ngày khi người tới.”

“Nhưng ta chưa hề thấy qua người.”

“Ta đến đây không nhất định phải vào khách điểm. Sa Liễu trấn hiện tại đã bỏ hoang hơn phân nửa, khiến bọn cướp tìm được một nơi ẩn thân rất tốt, cũng tự nhiên trở thành nơi ta ẩn núp quan sát động tĩnh xung quanh vô cùng tiện lợi.”

Lúc này Phong Chính đối với Mạch Tang vạn phần bội phục. Trong lòng nghĩ thầm khó trách Loan Loan mỗi lần nhắc đến nàng ta thì vẻ mặt muôn phần kính nể.

Nghe Phong Chính và Mạch Tang trò chuyện nửa ngày, Loan Loan vô cùng mất hứng, “Hai người các người nói xong chưa, các người không phải quên bằng đi ta rồi chứ?”

Mạch Tang nắm chặt tay Loan Loan cười rộ lên, “Muội nha, tiểu nha đầu này, thật sự là một khắc cũng không thể im lặng. Làm sao chúng ta có thể quên muội chứ, bọn ta đến đây chẳng phải muốn đem muội trở về Phong Gia Bảo sao?”

Loan Loan cười thích chí, kéo tay Mạch Tang cùng Phong Chính, “Vậy thì đi nhanh đi.”

Trở lại Phong phủ, khi ba người bước vào cửa đã thấy cả đám người Phong Kỳ đứng sẵn chào đón. Mạt Đại Đại giữ chặt lấy Loan Loan nhìn khắp nơi đánh giá, xem có bị thương tích gì không rồi mới an tâm, vừa quay đầu lại thì thấy vết thương trên mặt Phong Chính, trong lòng vô cùng đau đớn thương xót, vội thúc giục người đi gọi đại phu. Phong Kỳ đứng một bên quan sát, tuy rằng đứa con có chút ngoại thương ngoài da, nhưng cũng đã cùng Loan Loan bình an trở về, trong lòng thật cao hứng, còn mang theo chút tự hào. Hải Tứ và Vương Tấn nghe Mạch Tang tường thuật lại mọi việc sau đó sai người đến Sa Liễu trấn thu thập tàn cuộc.

Sau nhiều ngày kềm nén, Phong Gia Bảo một lần nữa lại náo nhiệt. Vài ngày sau –

“Cha, nương, có chuyện không tốt rồi.” Phong Chính chạy nhanh vào.

Phong Kỳ không chút hoang mang, nâng chén trà lên thổi thổi, thập phần thích ý nhấp môi vài ngụm, rồi từ tốn hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

“Loan Loan lại không thấy. Con tìm khắp nơi nhưng cũng không thấy nàng.”

Mạt Đại Đại liếc mắt nhìn trượng phu rồi ngữ điệu bình thản, “Nàng đã đi rồi.”

“Đi rồi?” Phong Chính bỗng choáng váng.

“Àn, mới vừa cùng Mạch Tang rời đi.” Phong Kỳ bổ sung.

Lúc này Vương Tấn vừa đi đến, nhìn thấy Phong Chính thì vui mừng nói, “Đại đương gia, ta đã sai người tìm người thật mệt a. Hàng hóa vừa chuyển đến nơi, người có muốn ra nhìn thử không?”

Phong Chính nhắm mắt làm ngơ những lời của Vương Tấn, người đứng chờ dẫn ra, miệng lẩm bẩm, “Đi rồi, nàng làm sao lại ra đi chứ, có lẽ là do đại tỷ lôi kéo nàng đi.”

Vương Tấn chăm chú nghe xong, không hiểu chuyện gì, đưa mắt nhìn về phía Phong Kỳ. Phong Kỳ đành chịu lắc đầu. Vương Tấn lại nhìn về Mạt Đại Đại, sau đó nở nụ cười. Vương Tấn nghe Phong Chính nói thầm mấy lần thì tự khắc minh bạch mọi chuyện, không khỏi bật cười.

Hắn cứ cười rữ rả, Phong Chính định thần lại, nhìn Vương Tấn ngây ngô không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Mạt Đại Đại bước lên phía trước, nắm lấy tay con trai, quay đầu về hướng Vương Tấn khen, “Người xem hài tử của ta này, việc làm ăn buôn bán suy nghĩ cẩn trọng tích cực nhưng đụng đến chuyện tình cảm thì lại ngây ngô như khúc gỗ thế kia?”

Vương Tấn cười đáp, “Đại đương gia là vì tình làm cho bản thân mê muội mới trở nên khờ khạo, nhưng mà mười đôi nam nữ thì hầu như đôi nào cũng thế.”

Phong Chính không hờn giận, chỉ khẽ cười lạnh, “Nghe người nói vậy trước tình hình này ta cũng hiểu sơ sơ rồi, các người thật chất ai cũng biết chuyện Loan Loan bỏ đi, chỉ mình ta là không hay biết gì.” Giọng nói đã có đôi chút giận dữ.

Mạt Đại Đại thở dài, “Đứa nhỏ này, lại bắt đầu đưa mình vào ngõ cụt không lối thoát. Loan Loan tuy rằng hay thích chơi đùa nhưng gặp chuyện đại sự thì nàng rất hiểu biết. Vì sao nàng chỉ không nói với một mình người, tự nhiên ắt phải có nguyên nhân, hơn nữa nương nghe nàng trình bày thì quả thật là rất có lý.”

Sắc mặt Phong Chính dịu hẳn lại. Mạt Đại Đại nhìn Phong Chính cười cười sau đó nói nhỏ vào tai hắn mấy câu, hắn vừa nghe xong thì mặt mày rạng rỡ sáng hẳn lên.

Khoảng giữa trưa, Lý Tứ gác cổng Lâm phủ đang gập gù lim dim ngủ, thì đột nhiên bị một tiếng ồn đập cửa liên hồi đánh thức. Hắn xoa xoa đôi mắt lơ mơ, vươn vai duỗi lưng rồi đứng dậy chậm chạp ra mở cửa. Lý Tứ mở hé hé cửa lớn, hắn thò đầu ra, vẻ mặt nghi hoặc nhìn người gõ cửa hỏi, “Người tìm ai?”

“Là ta a. Đại tiểu thư.”

Lý Tứ ngơ ngác nhìn một hồi, trước mặt hắn là một thiếu niên tuấn tú nhưng nhìn kĩ rõ ràng là đại tiểu thư cải nam trang. Hắn cuống quýt mở cửa đón Loan Loan vào, một mặt lại nói, “Tiểu nhân vào trong thông báo ọ người.”

Loan Loan gật gật phân phó, “Người đi mời cha mẹ và các ca ca ở đại sảnh chờ ta.” Sau đó nàng trực tiếp đi về khuê phòng của mình. Dọc đường đi có vài hạ nhân chặn lại nhưng khi nhìn rõ thân phận nàng đều trở nên kinh ngạc.

Loan Loan đi một chút rồi chợt ngừng lại, đứng ngây ngốc nhìn căn phòng xa vắng đã lâu. Nàng không khỏi kích động trong lòng. Nàng đẩy cửa ra, nhìn quanh một vòng xem xét, rồi nhẹ nhàng bước vào.

Trong phòng vẫn như trước khi nàng rời đi, thậm chí mọi vật đều không một chút bám bụi. Nương nhất định phân phó nha hoàn thường xuyên quét dọn. Lúc này Loan Loan thật muốn ngã nhào trên chiếc giường êm ái đánh một giấc ngon lành, bởi vì không khí này mới thật sự quen thuộc với nàng. Nhưng mà hiện tại không phải thời điểm để nghỉ ngơi, nàng cần có việc phải làm.

18. Chương 18

Ngoài đại sảnh, Lâm gia phụ phụ và bốn vị công tử sớm đã tề tụ đông đủ. Loan Loan hít sâu một hơi rồi bước vào, trong lòng có chút hơi lo lắng. Lâm phu nhân nhìn thấy Loan Loan mà không hề niềm nở như dự liệu, chỉ bình thản nói, “Con đã trở lại.” Giống như thể Loan Loan chỉ rời nhà du ngoạn một vòng rồi trở về không gây sóng gió gì.

Loan Loan sững sờ nhìn phụ thân. Đây thật sự là cha ta sao? Làm sao có thể bình tĩnh như vậy chứ? Hay là đã bị ta làm cho hồ đồ rồi?

Lúc này Lâm đại thiếu gia mở miệng, “Loan Loan, muội gọi mọi người đến đại sảnh để làm gì?”

Làm cái gì? Loan Loan nhìn đại ca của mình, cân nhắc xem có nên chờ ai đó la mắng trước hay là tự mình thành tâm nhận sai. Loan Loan đảo mắt nhìn qua ba vị ca ca còn lại – nhị ca, thần sắc bình thản nhâm nhi tách trà, tam ca và tứ ca đang thì thầm to nhỏ điều gì đó, phát hiện Loan Loan đang nhìn mình thì Tứ thiếu gia không hề ngại ngùng cười lại với nàng. Còn có... nương. Loan Loan vội nhìn về phía Lâm phu nhân, trong mắt bà lộ ra vẻ thắc mắc như muốn hỏi, “Con làm sao vậy?”

Làm sao vậy? Loan Loan bây giờ cũng rất muốn hỏi câu đó. Làm sao vậy, rốt cuộc là có chuyện gì cơ chứ? Giống như chưa từng phát sinh qua chuyện gì, giống như chính mình chỉ vừa ra phố dạo một vòng, giống như suốt mấy tháng nay mỗi đêm nàng vẫn ngủ tại căn phòng của chính mình, giống như..... Loan Loan cố

gắng mở miệng làm sáng tỏ mọi thứ, nhưng lời nói cứ nghẹn lại trong cổ họng, kiểu gì cũng không cách nào nói ra. Nàng chợt cảm thấy những người trước mắt thật xa lạ. Không phải cha mẹ của nàng, không phải các ca ca, có lẽ là mấy người mang mặt nạ cải trang trộn lẫn vào Lâm phủ!

Hay là... hay là trước mắt chỉ là một giấc mộng? Loan Loan nghĩ vậy, nhắm mắt bình tĩnh lại, hi vọng lúc mở to mắt ra vẫn thấy mình đang đứng tại Phong Gia Bảo ở Bắc Thành. Nhưng đây không phải là mộng, nàng vẫn đang ở đại sảnh Lạc thành Lâm phủ, đối diện vẫn là mấy người kia... những người vô cùng đáng nghi ngờ. Nhìn những hành động khó hiểu của nàng, nhị thiếu gia lên tiếng hỏi, “Loan Loan, muội cứ trợn mắt rồi nhắm mắt, thật ra đang làm trò gì thế?”

Thanh âm này rất là rõ ràng, nhưng nàng vẫn cảm thấy như gió thoảng mây bay mà gạt bỏ bên tai.

Loan Loan lại cho rằng có lẽ do mình uống rượu say rồi nhớ nhà, cho nên mới xuất hiện ảo giác. Nàng dùng sức lắc lắc mạnh đầu, rồi nhìn lần nữa kĩ càng. Không có, nàng không có uống rượu, mà mọi việc trước mắt đều là sự thật. Trong tai chợt vang lên tiếng của Lâm phu nhân, “Loan Loan, con làm sao vậy?” Đúng vậy, làm sao vậy? Ta làm sao vậy, mọi người cũng làm sao vậy? Đầu óc Loan Loan đột nhiên lâm vào khủng hoảng, nước mắt vô tình cũng trào ra.

Trong đại sảnh hoàn toàn im lặng như tờ, một lúc sau Lâm phu nhân vội vàng đi tới, bà trìu mến ôm lấy Loan Loan an ủi, “Loan Loan, nữ nhi bảo bối của ta, ngoan đừng khóc nữa.” Nói xong Lâm phu nhân nén giận quay đầu liếc mấy đứa con trai một cái.

Kì thật đêm đó Loan Loan theo Mạch Tang rời nhà đào hôn, Mạch Tang nhận thấy sự tình trọng đại, vốn đã định từ chối, nhưng thấy vẻ mặt Loan Loan vô cùng gấp rút hốt hoảng lo lắng, chỉ sợ nếu từ chối thẳng thừng lại khiến Loan Loan hành động thiếu suy nghĩ. Vì thế nàng suông miệng đáp ứng, thừa lúc Loan Loan ngủ say cùng Lâm gia trên dưới thương lượng đối sách, bởi vậy Loan Loan mới có một chuyến hành trình tới Bắc Thành như thế.

Tuy rằng mọi người cũng biết sau khi thương lượng đêm hôm sau Loan Loan sẽ rời nhà trốn đi, nhưng nàng bởi vì một cái hôn sự chưa rõ đầu đuôi đã có ý niệm tội tệ đó cũng đủ làm mọi người tức giận, mấy ca ca của nàng vẫn kháo nhau rằng khi trở về sẽ hảo hảo dạy dỗ cho nàng một trận (chủ yếu là do khi Loan Loan giả nam trang cứ đem danh tính bọn họ ra khiến gây đến nhiều phiền toái). Vốn cực kì yêu thương nữ nhi của mình, Lâm phu nhân không tán thành chủ ý của mấy đứa con, chỉ có điều Lâm lão gia cũng không phản đối khiến bà không thể nào làm khác, vì thế mới có một màn như trên.

“Bảo bối đừng khóc.” Lâm phu nhân ôn nhu khuyên giải Loan Loan, vội quay qua Lâm lão gia, “Lão gia thôi quên đi, Loan Loan đã biết sai lầm của mình, đừng nên giáo huấn con trẻ nữa.”

Loan Loan lại đột nhiên vui vẻ cười rộ lên – lúc này mới đúng, đây mới là cha của nàng chứ! Lâm phu nhân thấy Loan Loan khóc cười thay đổi lẫn lộn, tay chỉ chỉ vào trán nàng mắng yêu, “Nữ nhi, con không phải là bị dọa đến khóc sao, giờ lại mau chóng cười như thế?”

Loan Loan cầm lấy tay Lâm phu nhân đang để trên trán mình, ôm chầm lấy mẫu thân, rưng rưng cười nói “Không có đâu mẹ, con không có bị dọa, con đang rất là hạnh phúc a.”

Thái độ của Lâm phu nhân hòa nhã, dịu dàng, thở dài nói, “Con đó nha, thường ngày ta dạy dỗ thật không tốt mà, cho nên con mới có lá gan lớn như vậy.”

Loan Loan xấu hổ cúi đầu, “Cha mẹ, ca ca, lần này con thật biết lỗi rồi, hại các người mấy tháng qua phải lo lắng cho con, thật xin lỗi a.” Lời nói chân thành tha thiết này khiến mọi người có muốn la mắng tiếp nữa cũng không đành lòng.

Lâm lão gia lắc đầu, “Quên đi, quên đi, con trở về là tốt rồi.” Mấy vị ca ca cũng sôi nổi hỏi han cuộc sống mấy tháng nay của nàng, có bệnh tật đau ốm gì không, có bị người ta khi dễ không. Những lời quan tâm này thiếu chút nữa làm Loan Loan lại rơi lệ, nàng vội trấn tĩnh lại cảm xúc, tươi cười nói, “Lần này con đi ra ngoài cũng không phải là trắng tay trở về, chính con đã tìm được ỳnh một phu quân tốt a.”

Mọi người cùng lúc nhìn vào nàng, Đại thiếu gia háng giọng lên tiếng hỏi trước, “Hắn là người của Bắc Thành sao?”

“Ân.”

Nhị thiếu gia tiếp lời, “Nhà hần có buôn bán không?”

“Đúng vậy, hần hiện tại đang chưởng quản mọi việc buôn bán trong nhà.” Loan Loan tự hào kiêu ngạo đáp.

“Nói như vậy hần là một thiếu niên trẻ tuổi đầy hứa hẹn?” Tam thiếu gia chớp chớp mắt hỏi.

“Điều đó là đương nhiên.”

Tứ thiếu gia phẩy quạt một cái, mở to hai mắt kinh ngạc, “Hần không phải tên là Phong Chính chứ?” Nói xong không đợi Loan Loan trả lời, tứ thiếu gia đã bật cười ha hả, tiếng cười của hần như châm ngòi, cuốn hút những người khác trong Lâm gia cũng hòa theo. Lâm lão gia vuốt vuốt chòm râu, cười mỉm lắc lắc đầu, Lâm phu nhân vừa cười vừa thở dài, bốn vị thiếu gia ôm bụng cười ngặt nghẽo, mắt hết hần phong độ thường ngày. Tình hình lúc này nếu mấy người ái mộ bọn họ trông thấy chắc phải há hốc miệng thất vọng.

Loan Loan đứng một bên xem mà choáng váng. Từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ tận mắt chứng kiến người trong nhà cười đến mất trí như thế. Chẳng lẽ cái tên Phong Chính đã đủ gây cười? Phong – Chính ...không có a, tên này hoàn toàn bình thường không có gì mà. Không lẽ nàng không ở nhà mấy tháng, mọi người đổ bệnh hết rồi sao, chỉ cần nghe đến “Phong” hoặc “Chính” đều lăn ra cười?

Loan Loan đứng miên man suy nghĩ, tứ thiếu gia lau đi nước mắt trên khóe mi do cười quá độ, cố nén lại đi đến trước mặt Loan Loan, “Muội muội, người nói thử mấy tháng nay vì sao bỏ nhà trốn đi?”

“Bởi vì mọi người muốn gả muội ột người muội không hề thích.”

“Muội cũng chưa từng thấy đối phương, làm sao biết mình lại không thích?”

“Bởi vì.... Bởi vì hần không phải là Phong Chính nên muội mới không thích.” Loan Loan hùng dũng hiên ngang tuyên bố. Trong lòng thầm nghĩ nếu Phong Chính nghe được mấy lời này của nàng hần sẽ lại đổ mặt. Hì hì, bộ dáng hần đổ mặt rất là đáng yêu a. (Vivi: ta cũng mún xem a)

“Nhưng mà... nhưng mà...”

Mắt thấy mọi người vừa bình tĩnh trở lại vội ôm bụng tiếp tục cười, Loan Loan túm lấy áo tứ thiếu gia hỏi dồn “Tứ ca, nhưng mà cái gì? Huỳnh đừng cười nữa, nói trước đi, mau lên a.”

“Nhưng mà người chúng ta nói đến chính là Phong Chính a.” Tứ thiếu gia ghen lời, nói xong liền lăn ra cười vật vờ.

Loan Loan cả người ngây dại, khuôn mặt lúc trắng lúc đỏ, nàng đột nhiên hét lên một tiếng, sau đó quay sang tứ thiếu gia đứng bên cạnh giờ ra nanh vuốt. Tiếp theo đó –

“A! Loan Loan, tại sao muội lại néo ta thế.... Muội không cần tức giận như vậy a.... Ồi, cha mẹ ơi cứu con.....A.....”

Chuyện ở Lạc thành tạm thời diễn ra như thế. Mà ở Bắc Thành, Phong Chính đang sốt vó chuẩn bị đồ sính lễ sang dạm hỏi. Hần hi vọng mọi việc thật nhanh, nhanh lên để có thể chạy đến Lạc thành nhìn thấy tiểu nữ nhân tinh quái say mê rượu kia, sau đó lại càng phải nhanh tay cưới nàng về làm vợ.

Trong khi Loan Loan vì thể diện không nhận được mà đánh các vị ca ca, thì Phong Chính ở nơi xa đang suy nghĩ lại câu mẫu thân đã nói nhỏ với hần. Loan Loan nói nàng muốn người chính thức đến nhà nàng cầu hôn, nhưng mà khi đi cầu hôn thì người nên hiểu rồi vài thứ. Sau này không được ép nàng học cầm kì thi họa, và những thứ nàng không ưa thích, quan trọng hơn là không được nghiêm cấm nàng uống rượu. Nghĩ đến những điều này, Phong Chính một mình tự bật cười. Uống rượu sao? Cái này thì có gì khó chứ, ta không những không cấm nàng uống rượu mà còn cùng nàng nâng chén. Chúng ta sẽ cùng nhau uống say sưa cả đời này.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/say-say-kieu-the>